

STEPHEN
KING
A COLORADÓI KÖLYÖK

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2008

A FORDÍTÁS AZ ALÁBBI KIADÁS ALAPJÁN KÉSZÜLT: STEPHEN KING: THE COLORADO KID
COPYRIGHT© 2005 BY STEPHEN KING

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH THE AUTHOR AND THE AUTHOR'S AGENTS, RALPH M. VICINANZA, LTD.
HUNGARIAN TRANSLATION © MÜLLER BERNADETT, 2008

– Egy tavaszi reggelen (talán április lehetett) két fiatal meglátott egy magányosan üldögélő férfit Hammock Beachen. Tudja, ott, nem messze a várostól.

Stephanie jól tudta, hol van Hammock Beach.

– A fickó csak ült ott, egyik keze az ölében, a másik pedig (a jobb keze) a homokon hevert. Az arca falfehér volt, leszámítva két kis bíborszínű foltot. A szeme csukva volt, és Nancy elmondása szerint a szemhéja és a szája kékes árnyalatúnak, a nyaka pedig puffadtnek tűnt. Rövid, homokszőke hajának néhány tincse a homlokát cirógatva lebegett a szinte folyamatosan lengedező szélben. Nancy megszólította: „Uram, alszik? Ébredjen fel, kérem!” Johnny Gravlin közbeszólt: „Nem alszik, Nancy.” Johnny odanyúlt (évekkel később elárulta, hogy minden bátorságát össze kellett szednie), és megrázta a fickó vállát. Azt mondta, amikor megérintette, már teljesen biztos volt abban, hogy a férfi nem él, mert olyan érzés volt, mintha egy fadarabot szorongatna. Kétszer rázta meg. Először semmi sem történt. Másodjára a fickó feje a bal vállára bukott, a teste pedig egyensúlyát veszítve az oldalára dőlt. A feje tompán puffant a homokon. Nancy felsikított, és ijedtében visszafutott az útig. Olyan gyorsan futott, amilyen gyorsan csak tudott... Johnny utolérte, átölelte, és azt mondta, még sosem örült ennyire annak, hogy eleven testet tarthat a karjában. Nekem elárulta, hogy sosem felejtette el, milyen érzés volt megfogni a halott férfi vállát; mintha egy fabáb bújt volna meg a fehér ing alatt...

Őszinte csodálattal Dan J. Marlowe-nak, A játék neve halál szerzőjének: a kemények között a legkeményebb.

Mivel rá kellett jönnie, hogy semmi érdekesre nem számíthat a *Weekly Islander* teljes szerkesztőségét alkotó két öregtől, a bostoni *Globe* újságírója az órájára pillantott, megállapította, hogy ha siet, még elérheti az 1.30-as kompot, megköszönte, hogy időt szakítottak rá, pénzt dobott az asztalra, nehezezként pedig rátette a sósórot, hogy a tenger felől lengedező, meglehetősen erős szellő el ne fújja, és lesietett a kőlépcsőn a Szürke Sirály kerthelyiségéből a Bay Street és az alatt elterülő kisváros felé. A mellére irányuló néhány futó pillantást leszámítva szinte tudomást sem vett a két öregember között ülő fiatal nőről.

Amint a *Globe* újságírója eltűnt, Vince Teague átnyúlt az asztalon, kivette a sósóro alól a bankókat (két darab ötvenest), majd egyértelműen elégedett arckifejezéssel begyúrte őket régi, de még használható gyapjúkabátja egyik hajtókás zsebébe.

– Mit művel? – kérdezte Stephanie McCann, jól tudván, hogy Vince (és egyébként a barátja is) határtalanul élvezi, ha sokkolhatja a fiatalabbakat, akiket csak „ifjú titánoknak” hív, mégis képtelen volt leplezni, mennyire megdöbbsent.

– Mit gondol, mit? – kérdezett vissza Vince még elégedettebben. Miután eltette a pénzt, megpaskolta a zsebet, majd befalta homártekerce maradékát. Aztán megtörölgette a száját a papírszalvétájával, és elkapta a *Globe* újságírójának szalvétáját, mert egy újabb, még frissebb, sóillatú fuvallat kis híján elragadta. A keze szinte groteszk módon eltorzult az ízületi gyulladástól, mégis nagyon fürge volt.

– Azt gondolom, hogy elvette a pénzt, amit Mr. Hanratty itt hagyott az ebédünk kifizetésére -felelte Stephanie.

– Ez aztán a jó meglátás, Steff! – helyeselt Vince, és az asztalnál ülő másik férfira kacsintott. Dave Bowie nagyjából annyi idősnek tűnt, mint Vince Teague, pedig valójában huszonöt évvel fiatalabb volt nála. Vince szerint ez az egész attól függ, hogy kinek mit dob a gép. Az ember a végletekig nyüstöli a gépezetet, szükség esetén pedig összetákolja, de Vince meg volt győződve arról, hogy mindez mit sem számít, hiszen a végén az élet alig tűnik többnek egy nyári délutánnál, még azoknak is, akik száz évig élnek – amiben egyébként ő maga is reménykedett.

– De miért?

– Attól tart, hogy meglopom a Szürke Sirályt, és becsapom Helent? – kérdezett vissza Vince.

– Nem... De ki az a Helen?

– Helen Hafner. A pincérnő, aki kiszolgált minket – felelte Vince, és a kerthelyiség túlsó vége felé bólintott, ahol egy kissé túlsúlyos, negyven év körüli nő éppen a tányérokat szedte össze. – A lopás Jack Moody szokása. Ő ennek a csinos kis étkezdenek a tulajdonosa, előtte pedig az apja volt a tulajdonos, már ha érdekl...

– Igen, érdekel – vágta rá Stephanie.

David Bowie, a *Weekly Islander* főszerkesztője, elborzadva a Helen Hafner mögött álló évektől, előrehajolt, és kövérkés kezét Stephanie szép, fiatal kezére tette.

– Tudom – mondta. – És Vince is tudja. Ezért is kezdi a mondókáját Léda tojásainál.

– Kezdődik a tanítás – mosolygott Stephanie.

– Úgy van – helyeselt Dave. – És mit szeretnek a hozzánk hasonló vén csontok?

– Ha csak olyanokat kell tanítaniuk, akik akarnak is tanulni.

– Úgy van – mondta Dave, és hátradőlt. Zakó helyett elnyűtt, zöld pulóvert viselt. Augusztus volt, és Stephanie szerint a szellő ellenére is eléggé meleg volt a Sirály kerthelyiségében, de tudta, hogy a két idős férfi nagyon érzékeny a hidegre. Dave esetében ez egy kicsit meglepőnek tűnt, hiszen még csak hatvanöt éves volt, és legalább tizenöt kiló túlsúlyt cipelt. Vince Teague pedig, bár nem nézett ki hetvennél többnek (és, ha már itt tartunk, a bütykös keze ellenére is mozgékony hetvenesnek), tavasszal töltötte be a

kilencvenet, és csontsovány volt. Mrs. Pinder, az *Islander* részidős titkárnője csak „gilisztának” hívta. És általában megvető legyintéssel kísérte a megjegyzést.

– A Szürke Sirályban az a szokás, hogy a pincérnők felelősséggel tartoznak az általuk kiszolgált asztalok fogyasztásáért, amíg az nincs kifizetve – kezdte Vince. – Jack ezt már a legelején elmondja minden lánynak, hogy később ne nyafogjanak, hogy nem tudták.

Stephanie körülnézett a kerthelyiségben, ahol még mindig rengetegen ebédeltek, pedig már húsz perccel elmúlt egy óra, aztán bepillantott a Jávorszarvas-öbölre néző étterembe. Odabenn még majdnem minden asztal foglalt volt, és Stephanie tudta, hogy a háborús hősök emléknapijától július végéig mindennap majdnem délután háromig hosszú sorban várakoznak az étterem előtt az ebédre vágyó vendégek. Kész bolondokháza! Ilyen helyzetben elvárni, hogy a pincérnők fejben tartsák minden egyes vendég fogyasztását, miközben a belüket is kidolgozva cipelik a gőzölgő főtt homárral és kagylóval tele tálcákat...

– Ez nem valami... – kezdte Stephanie azon tünődve, hogy ha befejezné a mondatot, biztosan kinevetné ez a két öreg fickó, akik valószínűleg már a minimálbér fogalmának létezése előtt is az újságnál dolgoztak.

– A *tisztességes* az a szó, amelyet keres – jegyezte meg Dave szárazon, és kivette a kosárból az utolsó homártekeracet.

A *tisztességes* szó a kemény helyi akcentusnak köszönhetően valahogy úgy hangzott, hogy *tisztás-séges*. A sziget legfeltűnőbb nyelvi jellegzetessége azonban az igen gyakran használt *jenki* szó, az *aha*, amely mintha egyszerre jelentené azt, hogy *igen*, és azt, hogy *tényleg*? Stephanie az ohioi Cincinnati-ből származott, és, amikor annak idején megérkezett a Moose-Lookit-szigetre, hogy a *Weekly Islander*-né\ töltsse gyakornoki idejét, kis híján azonnal feladta kétségbeesésében... Persze itt, keleten ez úgy hangzik, hogy *kétségbeesés*: Hiszen hogyan tanulhatna itt bármit is, ha csak minden hetedik szót ért? És ha folyton arra kér mindenkit, hogy ismétlje meg, amit mondott, vajon mennyi idő alatt jutnak arra a végkövetkeztetésre, hogy valami nincs rendben az agyával (amit a Moose-Lookon persze úgy ejtenek, hogy *rándben*)?

Négy nap után már azt fontolgatta, hogy abbahagyja az Ohioi Egyetem négy hónapos posztgraduális programját, amikor Dave egy délután félrehívta, és azt mondta: „Ne futamodjon meg, Steffi, majd belejön!” És így is lett. Szinte egyik napról a másikra elkezdte érteni az ittenieket. Mintha addig egy buborék lett volna a fülében, amely hirtelen, varázsütésre kipukkadt. Stephanie úgy gondolta, hogy akár élete végéig is élhetne itt, mégsem beszélne úgy, mint a helybeliek. De megérti őket? Aha, az már megy, kádvšem.

– Igen, a *tisztességes* szót kerestem – helyeselt.

– Ez a szó sosem szerepelt Jack Moody szótárában, esetleg csak az időjárás vonatkozásában -jegyezte meg Vince, majd ugyanazon a hangon folytatta: – Tedd le azt a homártekeracet, David Bowie! Akkora lesz, mint egy disznó. Rőf-rőf-rőf!

– Ha jól emlékszem, nem vagyunk házasok – vágott vissza Dave, és még egyet harapott. – Nem tudod előadni a mondókád anélkül, hogy engem piszkálnál?

– Hát nem szemtelen? És arra sem tanították meg, hogy tele szájjal ne beszéljen – mondta Vince, és egyik karját átvette a szék támláján, miközben a napfényben ragyogó óceán felől lengedező szél hátrafújta homlokából vékony szálú, ősz haját. – Steffi! Helennek három gyereke van; a legkisebb hat-, a legidősebb tizenkét éves. A férje pedig elhagyta. Nem akar elköltözni a szigetről, de itt az egyetlen karrierlehetősége az, hogy pincérnőként dolgozik a Szürke Sirályban, ami a téli pangással ellentétben nyáron nagyon jól megy. Tud követni?

– Igen, persze – felelte Stephanie, és ekkor a szóban forgó hölgy odaért az asztalukhoz. Stephanie megfigyelte, hogy vastag gumiharisnyát visel, amely sajnos nem takarta el teljesen a visszereket, és hogy sötét karikák éktelenkednek a szeme alatt.

– Vince, Dave! – köszönt Helen a két idős férfinak, a csinos harmadikat viszont, akinek nem tudta a nevét, csupán egy bólintással üdvözölte. – Látom, sietősen távozott a barátjuk. A

komphoz rohant?

– Igen – felelte Dave. – Rájött, hogy vissza kell mennie Bostonba.

– Aha. Végeztek?

– Ó, hagyja csak az asztalt, Helen! – mondta Vince. – De a számlát kihozhatja. A gyerekek jól vannak?

Helen Hafner fintorgott. – Múlt héten Jude leesett a fáról, és eltörte a karját. Istenem, hogy ordított! Halálra rémített!

A két öreg egymásra nézett... aztán nevetésben tört ki. Gyorsan észbe kaptak, majd Vince szégyenkezve együttérzését fejezte ki, de Helent ez már nem hatotta meg.

– A férfiak csak nevetnek – mondta Stephanie-nak fáradt és keserűen gúnyos mosollyal. – Gyerekkorukban *mindannyian* leestek a fáról és eltörték a karjukat, és mindannyian emlékeznek arra, hogy micsoda kis csínytevők voltak. Arra viszont nem emlékeznek, hogy az anyjuk az éjszaka kellős közepén felkelt, hogy beadja nekik az aszpirint. Hozom a számlát. – Ezzel kitaposott tornacipőjében elcsoszogott.

– Rendes asszony – jegyezte meg Dave, akiben volt annyi jóérzés, hogy kissé elszégyellje magát.

– Igen, az – helyeselt Vince. – És valószínűleg megérdemeltük a kemény kioktatást. De vissza az ebédhez, Steffi! Nem tudom, Bostonban mennyibe kerül három homártekercs, egy homártál és négy jeges tea, de az az újságíró biztosan elfelejtette, hogy mi itt abból élünk, amit a közgazdászok „kínálati forrás”-nak neveznek, és száz dolcsit hagyott az asztalon. Ha Helen kihozza a számlát, és ötvenöt dollárnál nagyobb összeg szerepel rajta, mosolyogva megcsókolok egy disznót. Tud követni?

– Igen, persze – felelte Stephanie.

– Remek. Szóval, ami a *Globe* újságíróját illeti, a kompon útban visszafelé a szárazföldre bevakarja a kis jegyzetfüzetébe, hogy *repikiadás: ebéd, Szürke Sirály étterem, Moose-Lookit-sziget, Megmagyarázhatatlan Rejtélyek Sorozat*, és ha őszinte, száz dolcsit ír be, de ha egy kicsit nyereszkes akar, akkor százhuszat, és a fennmaradó húszasból elviszi a barátnőjét moziba. Eddig érthető?

– Igen – mondta Stephanie szemrehányó pillantással, miközben megitta a maradék jeges teáját. – És eléggé cinikus.

– Nem, ha cinikus akarnék lenni, *százharmincat* mondanék – jegyezte meg Vince, mire Dave röfögve felnevetett. – A lényeg, hogy itt hagyott egy százast, ami legalább harmincöt dollárral több a kelleténél, még akkor is, ha az ebéd árához hozzáadunk húsz százalék borraalót. Igen, eltettem a fickó pénzét. Amikor pedig Helen visszajön, az ebéd árát az *Islander* számlájához íratom.

– És remélem, húsz százaléknál több borraalót ad neki – jegyezte meg Stephanie. – Tekintettel a helyzetére.

– Ebben téved – mondta Vince.

– Igen? *Miért?*

A férfi türelmesen nézett rá. – Mit gondol, miért? Mert ócska vagyok? Zsugori vén jenki?

– Nem. Mint, ahogyan azt sem gondolom, hogy a feketék lusták, vagy hogy a franciák egész nap csak a szexre gondolnak.

– Akkor dolgoztassa meg az agyát! Szerencsére a jó Isten éles elmével áldotta meg.

Stephanie így tett, a két férfi pedig érdeklődve figyelte közben.

– Mert alamizsnának tartaná – bökte ki Stephanie végül.

Vince és Dave derűs pillantást váltott.

– Mi az? – kérdezte Stephanie.

– Ez egy kicsit súrolja a lusta feketék és a nimfomán franciák határát, kedvesem, nem gondolja? – kérdezte Dave szándékosan rájátszva keleti akcentusára. – Csak ez most a büszke jenki nő, aki nem fogad el alamizsnát.

Bár érezte, hogy egyre mélyebbre kóborol a szociológia sűrű erdejében, Stephanie azt mondta: – Szóval maguk szerint elfogadná. Ha nem maga, hát a gyerekei miatt.

– A férfi, aki meghívott minket ebédre, nem helybéli – mondta Vince. – Ami pedig Helen Hafnert illeti, szerinte a nem helybéliek tárcájából a pénz sokszor csak úgy... kiesik.

Stephanie jót derült magában azon, hogy Vince hirtelen milyen tapintatosan fogalmazott a pincérnővel kapcsolatban, és körülnézett a kerthelyiségben, aztán az üvegfalon át bepillantott az étterembe. És érdekes jelenségre lett figyelmes. A kerthelyiségben sok vendég (talán a túlnyomó részük) helybéli volt, ahogyan a legtöbb, őket kiszolgáló pincérnő is. Odabenn foglaltak helyet a nyaraló vendégek, az úgynevezett „szigeten kívüliek”, és az *őket* kiszolgáló pincérnők sokkal fiatalabbak voltak. És szebbek is, és szintén nem helybéliek. Nyári kisegítők. És Stephanie egy csapásra megértett mindent. Rosszul tette, hogy a szociológia felől közelítette meg a kérdést. Ez ennél sokkal egyszerűbb.

– A Szürke Sirály pincérnői osztoznak a borralalón, ugye? – kérdezte. – Erről van szó.

Vince a lányra szegezte a mutatóujját, és felkiáltott: – Bingó!

– Szóval, mi a terve?

– Azt tervezem, hogy tizenöt százalék borralalót adok, amikor aláírom a számlát, és Helen zsebébe csempészek negyven dollárt a *globe*-os pasi pénzéből. Helen megtarthatja az összes pénzt, és papíron is minden rendben lesz, és hát, amiről Állam bácsi nem tud, az nem is érdekl.

– Így üzletel Amerika – jelentette ki Dave ünnepélyesen.

– És tudja, mi tetszik a legjobban? – kérdezte Vince Teague a nap felé fordulva. Amikor becsukta a szemét, mintha ezer ránc kelt volna életre az arcán. Még így sem tűnt annyi idősnek, amennyi volt, viszont nyolcvannak kinézett.

– Nem. Mi? – kérdezte Stephanie vidáman.

– Az, ahogyan a pénz köbe-körbe jár, mint a ruhák a mosógépben. Szeretem figyelni a körforgást. És ezúttal, amikor a gép megáll, a pénz itt marad Moosie-n, ahol az embereknek szükségük van rá. És, csak hogy a dolog tökéletes legyen, a városi fickó kifizette az ebédünket, és a nagy *semmivel* távozott.

– Valójában inkább elrohant – helyesbített Dave. – Tudod, el kellett érnie a kompot. Eszembe is jutott róla Edna St. Vincent Millay egyik verse: „Kivoltunk, kedvünk az égig ért fel, / Kompoztunk csak oda-vissza az éjjel.”¹ Talán nem szó szerint, de majdnem így van.

– Hát, ez a fickó nem repesett, de az biztos, hogy teljesen kinyuvad, mire az útja következő állomásához ér – mondta Vince. – Azt hiszem, Madawaskát említette. Ott talán ráakad néhány megmagyarázhatatlan rejtélyre. Például, hogy miért is akar valaki egy olyan helyen élni, mint Madawaska. Dave, segíts ki, légy szíves!

A szigeten eddig eltöltött három hónap alatt Stephanie arra a megállapításra jutott, hogy az évek során valamiféle kezdetleges telepatikus kapcsolat alakult ki a két idős férfi között. Ennek már számos megnyilvánulását tapasztalta, és a példák száma ezúttal ismét gyarapodott. A pincérnő kezében a számlával közeledett, és bár Dave háttal ült neki, pontosan tudta, hogy Vince mit akar: benyúlt a hátsó zsebébe, elővette a tárcáját, kihúzott belőle két bankjegyet, majd összehajtotta és odaadta őket Vince-nek. Helen ekkor ért oda az asztalukhoz. Vince egyik bütykös kezével elvette a számlát, a másikkal pedig Helen zsebébe csúsztotta a bankókat.

– Köszönjük, drágám – mondta.

– Biztos, hogy nem kérnek desszertet? – kérdezte Helen. – Tudok hozni Mac csokis-cseresznyés sütiéből. Nincs az étlapon, de van még belőle néhány.

– Én kihagyom. Steffi?

Stephanie megrázta a fejét. Így tett (némi sajnálkozással) Dave Bowie is.

---

¹ N. Kiss Zsuzsa fordítása.

Helen Vincent Teague-et morcos, szigorú pillantással tüntette ki (már ha ez a megfelelő szó rá). – Igazán hízhatna egy kicsit, Vince.

– Dave és én vagyunk Jack Sprat és a felesége – hangzott Vince szellemes válasza.

– Aha – mondta Helen egyik fáradt szemével meglepően jókedvűen Stephanie-ra kacskintva. – Nem semmi párt fogott ki, kishölgy!

– Jó emberek – mondta Stephanie.

– Persze, maga pedig innen valószínűleg egyenesen a *New York Times*-hoz kerül majd – jegyezte meg Helen. Felvette a tányérokat, és hozzátette: – Majd visszajövök a többiért – Ezzel elcsoszogott.

– Amikor megtalálja azt a negyven dollárt a zsebében, tudni fogja, hogy kitől kapta? – kérdezte Stephanie. Újra körülnézett a kerthelyiségben, ahol úgy két tucat vendég kávézott, jeges teát iszogatót, sörözött, vagy evett az étlapon nem szereplő csokis-cseresznyés sütiből. Nem mindegyikükből nézte ki, hogy negyvendollárnyi készpénzt tudna adni egy pincérnőnek.

– Talán igen – felelte Vince. – De mondjon meg nekem valamit, Steffi!

– Felelek, ha tudok.

– Ha sosem tudná meg, kitől kapta, akkor az a pénz illegális fizetési eszköznek minősülne?

– Nem tudom, mire...

– Szerintem pedig tudja – vágott közbe Vince. – Gyerünk, menjünk vissza a szerkesztőségbe! A hírek nem várnak.

2

Amit Stephanie a legjobban szeret a *Weekly Islander*-ben, és ami még három, főleg hirdetések írogatásával töltött hónap után is elvarázsolja, az az, hogy az íróasztalától csupán hat lépést kell megtennie ahhoz, hogy tiszta, napsütéses délutánokon a maine-i tengerpart csodálatos látványában gyönyörködhesen. Csak ki kell sétálnia a szerkesztőség pajtaszerű épületének teljes hosszában végigfutó, tengerpartra néző, fedett tornágra. Igaz, hogy a levegőben hal- és hínárszag terjeng, de Moose-Lookon mindennek ilyen szaga van. Stephanie azt tapasztalta, hogy ezt meg lehet szokni; sőt miután az ember orra megszokja és már észre sem veszi a szagot, a szag valahogyan mégis újra felhívja magára a figyelmet, és másodjára az ember már bele is szeret.

Napsütéses délutánokon (amilyen ez az augusztus végi is volt) a tinnocki oldal összes háza, mólója és halászcsonakja tisztán látszik; Stephanie el tudta olvasni a SUNOCO feliratot egy dízelpumpán és a *LeeLee Bett*-et egy tőkehalvadász kenyérkereső járművén, amely az éppen esedékes újrafestés miatt a parton vesztegelt. Egy fiú rövidnadrágban és levágott ujjú Patriots-mezben horgászott a Preston Bárja alatti, hulladékkal tarkított, kavicsos parton, és a házak százainak bádogtetején ezerszer csillantak meg a nap sugarai. Tinnock Village (ami tulajdonképpen inkább város) és Moose-Lookit-sziget között pedig a napsugarak a világ legkékebb vizén táncoltak. Ilyen napokon Stephanie eltűnődött, vajon hogyan tud majd visszamenni a középnyugatra, vagy hogy egyáltalán vissza tud-e majd menni. Azokon a napokon pedig, amikor olyan vastagon beborított mindent a köd, hogy úgy tűnt, mintha a szárazföldet teljesen eltörölték volna, és a ködkürtök ősi szörnyre emlékeztető, bánatos óbégatása hallatszott mindenfelől... Nos, Stephanie akkor is ugyanezen tűnődött.

„Vigyázzon, Steffi!”, figyelmeztette Dave egy nap, amikor Stephanie éppen a tornácon üldögélt, ölében sárga jegyzetfüzetével, amelybe ormótlan betűivel már félig lefirkantotta az aktuális „Művészet és affélék” rovatot. „A szigeti élet valahogy belekerül a véráramba, és aztán már olyan, mint a malária. Nem lehet tőle egykönnyen megszabadulni.”

Miután felkapcsolta a lámpát (a nap lemenőben volt, és a hosszú irodában sötétedett), Stephanie leült az íróasztalához, és megbízható jegyzetfüzetének első oldalán egy újabb „Művészet és affélék” rovatot talált. Majdnem pontosan ugyanolyan volt, mint bármely másik a fél tucat közül, amelyet eddig leadott, mégis tagadhatatlan szeretettel nézett rá. Végül is az

övé, az ő munkája, írás, amelyért fizetést kap, és Stephanie-nak kétsége sem volt afelől, hogy mindenhol, ahol csak az *Mander* megjelenik – ami egészen nagy terület –, az emberek el is olvassák.

Halk, de hallható nyögés kíséretében Vince is leült. Ezt követte két roppanás, ahogyan elfordult először balra, aztán jobbra. A saját szavaival élve „helyre rakta a gerincét”. Dave szerint egy nap nyaktól lefelé megbénul, miközben „helyre rakja a gerincét”, de Vince-et furcsamód mintha nem idegesítette volna ez az eshetőség. A számítógépéhez fordult, miközben a főszerkesztője az ő asztala sarkán ült, elővett egy fogpiszkálót, és nekiállt átkutatni a szájpaddását.

– Mi lesz az? Mi készül? – kérdezte Dave, miközben Vince arra várt, hogy a számítógépe beinduljon. – Tűzvész? Árvíz? Földrengés? Vagy esetleg egy kis tömeglázáadás?

– Arra gondoltam, hogy Ellen Dunwoodie-val kezdem, aki kitörte a tűzcsapot a Beach Lane-en, amikor elengedett az autója keziféke. És miután ezzel kellőképpen bemelegítettem, átírom a könyvtáras vezércikkemet – felelte Vince, és megropogtatta az ujjait.

Dave Stephanie-ra pillantott. – Először a háta, aztán az ujjai – mondta. – Ha megtanulná eljátszani a „Dry Bones” című dalt a bordáin, benevezhetnénk a *Megasztár*-ba.

– Állandóan kritizál – legyintett Vince mosolyogva. Még mindig arra várt, hogy a gépe beinduljon. – Tudja, Steff, van ebben a helyzetben valami perverz. Itt vagyok én, kilencvenévesen, fél lábbal már a hűtőházban, és egy vadonatúj Macintosh számítógépen dolgozom, miközben maga, a huszonkét éves, gyönyörű, friss, hamvas Barack, egy sárga jegyzetfüzetbe firkál, mint valami vénkisasszony egy viktoriánus kori szerelmes regényben.

– Nem hinném, hogy a sárga jegyzetfüzetet a viktoriánus korban találták fel – jegyezte meg Stephanie. Áttúrta az íróasztalán lévő papírokat. Amikor júniusban megérkezett a *Weekly Islander*-hez, a legkisebb asztalt kapta (amely alig volt nagyobb egy iskolai padnál) a sarokban. Július közepén előléptették: nagyobb asztalt kapott a szoba közepén. Ennek nagyon örült, de a nagyobb asztal több holmit és nagyobb rumlit is eredményezett. A rikító rózsaszín körlevelet is alig találta meg. – Nem tudják véletlenül, hogy melyik szervezethez folyik be a Nyárbúcsúztató Gernerd Szekérparádé, Piknik és Táncmulatság nevezetű rendezvény bevétele, ahol egyébként idén Little Jonna Jaye és a Straw Hill Boys fog fellépni?

– A szervezet neve Sam Gernerd és neje, plusz az öt gyerekük és a különböző hitelezőik – felelte Vince, és ekkor a számítógépe sípolt egyet. – El is felejtettem mondani, Steff, hogy remekül szerkeszti a maga kis rovatát.

– Igen, úgy van – helyeselt Dave. – Már vagy két tucat levelet kaptunk, és az egyetlen negatív hangvételű Mrs. Edina Steentől, a keleti nyelvtan nagyasszonyától jött, aki köztudottan örült.

– Komplet idióta – értett egyet Vince.

Stephanie elmosolyodott, és azon tűnődött, hogy a gyermekkorból kinőve már milyen ritkán érzi magát az ember ennyire tökéletesen és egyszerűen, tisztán boldognak. – Köszönöm. Nagyon köszönöm. – Aztán hozzátette: – Kérdezhetek valamit? De őszinte választ várok.

Vince megperdült a forgószékével, és Stephanie-ra nézett. – Az égvilágon bármit kérdezhet, ha az megment Mrs. Dunwoodie-tól és a tűzcsaptól.

– Engem pedig a számláktól – mondta Dave. – Bár nem mehetek haza, amíg nem végeztem velük.

– Hányszor mondtam már, hogy ne engedd, hogy a papírmunka vegye át az irányítást?! – dorgálta viccesen Vince.

– Te könnyen beszélsz! – dobta vissza a labdát Dave. – Már vagy tíz éve bele sem néztél az *Islander* csekkfüzetébe, csak hurcolod magaddal mindenhová.

Stephanie elhatározta, ezúttal nem hagyja, hogy a szokásos civakodás miatt elkalandozzanak, vagy hogy megfélemedkezzenek a kérdéséről, ezért rájuk szólt: – Hagyják már

abba!

A két idős férfi nagy meglepetésében elcsendesedett.

– Dave! Azt mondta a *globe-os* Mr. Hanrattynek, hogy már negyven éve dolgozik együtt Vince-szel az *Islander* szerkesztőségében...

– Aha...

– ...maga pedig, Vince, 1948-ban kezdett, – így igaz. Az újság címe '48 nyaráig *Weekly Shopper and Trading Post* volt, és tulajdonképpen csak egy ingyenes kereskedelmi szórólap volt, amelyet a sziget piacain és a szárazföld nagyobb üzleteiben osztogattak. Fiatal voltam, csökönys és borzasztóan szerencsés. Éppen akkor volt az a két nagy tűzvész odaát Tinnockban és Hancockban. Azok a tüzek... Azt nem mondanám, hogy azoknak köszönhetően *jött létre* az újság (bár voltak akkoriban, akik ezt állították), de minden bizonnyal remek kezdő lökést jelentettek hozzá. Egészen 1956-ig nem volt annyi hirdetés az újságban, mint '48 nyarán.

– Szóval több mint ötven éve a szakmában dolgoznak, és még *sosem* botlottak igazi megmagyarázhatatlan rejtélybe? Lehetséges ez?

Dave Bowie döbbenet nézett a lányra. – Ezt sosem mondtuk!

– A fenébe is, hiszen maga is *ott* volt! – kiáltott fel Vince szintén megbotránkozva.

Egy darabig még sikerült tettetniük a döbbenetet, de amikor Stephanie McCann továbbra is olyan kimérten nézett egyikről a másikra, mint egy tanítónő John Ford egyik westernfilmjében, már nem tudták folytatni. Először Vince Teague szája sarka kezdett remegni, aztán Dave Bowie szeme kezdett rángatózni. Talán még így sem lett volna baj, de elkövezték azt a hibát, hogy egymásra néztek, és azon nyomban kitört belőlük a nevetés, és csak kacagtak, mint a világ legidősebb huncut rosszcsonjtjai.

3

– Te beszéltél Hanrattynek a *Csinos Lisa*-ról – mondta Dave Vince-nek, miután nagy nehezen összeszedte magát. A *Csinos Lisa Cabot* egy halászhajó volt, amely a szomszédos Smack Islandnél sodródott partra az 1920-as években; egy halott tengerész feküdt az elülső raktárhelyiségben, öt társa pedig eltűnt. – Mit gondolsz, hányszor hallotta már ezt a sztorit errefelé, a partvidéken?

– Nem is tudom. Szerinted hány helyen állt meg, mielőtt átjött a szigetre? – vágott vissza Vince, mire újra hahotázni kezdtek mindketten, és közben Vince csontos térdét, Dave pedig egyik kövérkés combját csapkodta.

Stephanie a szemöldökét összevonva figyelte őket; nem volt dühös, de nem is találta viccesnek a helyzetet (nos... talán egy kicsit), csupán próbálta megérteni kirobbanó jókedvük okát. Szerinte a *Csinos Lisa Cabot* történetéből össze lehetne hozni legalább egy részt a „tra-tra-tra: New England Megmagyarázhatatlan Rejtélyei” című nyolcrészes cikksorozathoz, de mivel se nem hülye, se nem vak, tökéletesen tisztában volt azzal, hogy Mr. *Hanratty* szerint a történet nem elég jó ehhez. És igen, látta az arcán, hogy már hallotta a történetet a Boston és Moose-Look között megtett, a *Globe* által szponzorált útja során, és valószínűleg nem is egyszer.

Stephanie hangot is adott ezen meggyőződésének, mire Vince és Dave bólintott. – Aha – mondta Dave. – Hanratty nem helybéli, de attól még nem lusta vagy hülye. A *Csinos Lisa* rejtélye már vagy ezeréves (a megoldásnak pedig szerintem biztosan köze van a Kanada és az Államok között tevékenykedő, fegyveres alkoholcsempészekhez, bár az igazságot már soha senki nem fogja megtudni), írtak róla már vagy fél tucat könyvet, nem is beszélve a *Yankee* és a *Downeast* magazinról. És mondd, Vince, a *Globe* nem...?

Vince bólogatott. – De, talán. Hét vagy kilenc évvel ezelőtt. A vasárnapi extrában. Bár lehet, hogy a providence-i *Journal* volt. Az biztos, hogy a portiandi vasárnapi *Telegram* írt a mormonokról, akik odaát Freeportnál megpróbáltak kiásni egy aknát a homokdűnék között...

– Az 1951-es Parti Fényekkel majdnem minden Halloweenkor tele vannak az újságok – tette hozzá Dave vidáman. – Az ufós weboldalokról nem is beszélve.

– Egy nő pedig tavaly könyvet írt a tashmore-i gyülekezeti pikniken történt mérgezésekről – fejezte be Vince. Ez volt az utolsó „megmagyarázhatatlan rejtély”, amelyet ebéd közben előadtak a *Globe* riporterének. Ez éppen azelőtt volt, hogy Hanratty úgy döntött, még elérheti az 1.30-as kompot, és Stephanie nem is hibáztatta ezért.

– Szóval átverték – mondta. – Régi történetekkel etették.

– Dehogyis, kedvesem! – kiáltott fel Vince, és ezúttal tényleg döbrentnek tűnt. (Hát... talán, gondolta Stephanie.) – Ezek mind a New England-i partvidék igazi megoldatlan rejtélyei; beleértve a mi vidékünket is.

– Nem lehettünk biztosak abban, hogy ismeri az összes történetet, amíg fel nem hoztuk őket – érvelt Dave ésszerűen. – De nem lepődtünk meg azon, hogy mindet ismerte.

– Nem – értett egyet Vince csillogó szemmel. – Eléggé régi, szakállas történetek, ezt el kell ismernem. De hoztak nekünk egy jó kis ebédet, nem? És megfigyelhettük, ahogyan a pénz körbejár, és éppen ott végzi, ahol kell... részben Helen Hafner zsebében.

– És tényleg csak ezeket a történeteket ismerik? Olyan sztorikat, amelyeket már péppé csócsáltak különféle könyvekben és a nagyobb újságokban?

Vince Dave-re, a régi jó haverra nézett. – Mondtam én ilyet?

– Nem – felelte Dave. – És azt hiszem, én sem.

– Nos, milyen *egyéb* magyarázhatatlan rejtélyről tudnak? És miért nem mondták el Hanrattynek?

A két öreg egymásra pillantott, és Stephanie McCann újra megérezte azt a telepatikus kapcsolatot. Vince az ajtó felé biccentett. Dave felállt, átsétált a hosszú iroda megvilágított részén (a sötétebb részen kapott helyet a nagy, régimódi ofszetgép, amelyet már több mint hét éve be sem kapcsoltak), és átfordította az ajtón lógó táblát. Aztán visszacsoszogott a többiekhez.

– Zárva? Ilyenkor? – kérdezte Stephanie kissé nyugtalanul, ami talán a hangján is hallatszott.

– Ha valaki hírt hoz, kopogni fog – mondta Vince, és ez eléggé ésszerűnek tűnt. – Ha nagy a hír, dörömbölni.

– Ha pedig kigyullad a város, érezni fogjuk a füstöt – tette hozzá Dave. – Jöjjön ki a tornácra, Steffi! Az augusztusi napsütést nem szabad kihagyni; sajnos, már nem sokáig élvezhetjük.

Stephanie Dave-re nézett, aztán Vince Teague-re, akinek kilencvenévesen ugyanúgy vágott az esze, mint negyvenöt évesen. Ez biztos. – Kezdődik a tanítás?

– Úgy van – felelte Vince, és bár még mindig mosolygott, Stephanie érezte, hogy nem viccel. – És mit szeretnek a hozzánk hasonló vén csontok?

– Ha csak olyanokat kell tanítaniuk, akik akarnak is tanulni.

– Aha. *Maga* akar tanulni, Steffi?

– Igen – vágta rá Stephanie, a furcsa belső nyugtalanság ellenére minden tétovázás nélkül.

– Akkor jöjjön ki és üljön le! – mondta Vince. – Jöjjön ki és üldögéljen itt velünk egy kicsit! Stephanie pedig így tett.

4

A napsugarak kellemesen melengettek, a levegő hűvös volt, a szellő pedig zamatos a sótól és terhes a harangok, kürtök és a csobogó víz hangjától. Stephanie néhány hét alatt megszerette ezeket a hangokat. A két idős férfi a két oldalán ült le, és bár ezt Stephanie nem tudhatta, mindketten nagyjából ugyanarra gondoltak: *A vén szörnyetegek közrefogtak a szépséget.* Semmi kivetnivaló nem volt ebben a gondolatban, hiszen mindketten tudták, hogy a szándékaik tökéletesen őszinték. Tudták, hogy Stephanie mennyire tehetséges, és azt is,

hogy mennyire akar tanulni; egy szépség mohósága pedig arra ösztönzi az embert, hogy *akarjon* tanítani.

– Nos – kezdte Vince, amikor elhelyezkedtek –, gondoljon azokra a történetekre, amelyeket ebéd közben elmondtunk Hanrattynek, Steffi! Ott volt, ugye, a *Lisa Cabot* rejtélye, a Parti Fények, a vándorló mormonok és a tashmore-i gyülekezeti mérgezés megoldatlan esete. Mondja meg nekem, mi a közös bennük!

– *Mind* megoldatlan rejtély.

– Ennél egy kicsit jobb teljesítményt várunk, szívem – mondta Dave. – Ne okozzon csalódást!

Stephanie látta, hogy nem viccel. Nos, ez *tényleg* eléggé nyilvánvaló, ha arra gondolunk, hogy Hanratty miért is vitte el őket ebédelni: a *Globe* nyolcrészes sorozata miatt (Hanratty szerint a végén akár még tízrészes is lehet, ha talál hozzá elegendő különleges történetet), amely a szerkesztőség reményei szerint szeptembertől Halloweenig fog futni. – Mind halálesettel végződtek?

– Ez már picinyt jobb – mondta Vince –, de még mindig nem valami kimagasló teljesítmény. Kérdezze meg magától, ifjú hölgy: *miért* végződtek halálesettel? Miért hozza fel valamelyik New England-i újság évente legalább egyszer a Parti Fényeket egy rakás elmosódott fényképpel körítve, amelyeket több mint fél évszázada készítettek? Miért készít interjút valamelyik regionális magazin, mint például a *Yankee* vagy a *Coast* évente legalább egyszer Clayton Riggsszel vagy Ella Fergusonnal? Talán azt hiszik, hogy hirtelen előállnak valami teljesen új információval?

– Fogalmam sincs, kik ezek az emberek – mondta Stephanie.

Vince a tarkójára csapott. – Aha, megint hülye voltam. Mindig elfelejtem, hogy nem helybéli.

– Ezt vegyem bóknak?

– Lehet; talán. Csupán Clayton Riggs és Ella Ferguson nem halt meg a mérgezett jegeskávétól aznap aTashmore-tónál. Fergusonnak semmi baja, Riggs testének bal oldala viszont megbénult.

– Ez borzalmas! És azóta is kérdezzetik őket a történetekről?

– Aha. Tizenöt év telt el az eset óta, és szerintem még a hülye is tudja, hogy már soha senkit nem fognak letartóztatni (nyolc embert mérgeztek meg a tóparton, és hatan közülük meghaltak), ennek ellenére az egyre rozogább Ferguson és Riggs azóta is fel-felbukkan a sajtóban: „Mi történt aznap?“, „A tóparti horror” és... Nos, érti, mire gondolok. Ez csak egy újabb történet, amelyet a népek szívesen meghallgatnak újra és újra. Olyan, mint a „Piroska és a farkas” vagy a „Három kismalac”. A kérdés az, hogy... *miért*.

Stephanie azonban inkább átugrotta a kérdést. – *Van* valami, ugye? – kérdezte. – Egy történet, amelyet nem mondtak el neki. Mi az?

A két férfi újra azzal a sokatmondó pillantással nézett egymásra, és ezúttal Stephanie-nak fogalma sem volt, hogy mire gondolhattak. Mindhárman egyforma kerti székekben ültek, és Stephanie a karfán nyugtatta a kezét. Dave odanyúlt, és megpaskolta. – Nyugi, elmondjuk... Ugye, Vince?

– Igen, asszem – felelte Vince, és ahogy belemosolygott a napba, az arcán újra megjelentek azok a ráncok.

– De ha fel akar szállni a kompra, teát kell hoznia a kormányosnak. Ezt ismeri?

– Már hallottam valahol – válaszolta Stephanie, és az anyja egyik régi lemezére gondolt, amely a többivel együtt fenn van a padláson.

– Rendben – mondta Dave. – Akkor feleljen a következő kérdésre! Hanrattynek nem kellett azok a történetek, mert már mind lerágott csont. De miért azok?

Stephanie elgondolkozott, és a két idős férfi ezúttal sem zavarta meg. Szerették nézni, ahogyan gondolkodik.

– Nos – szólalt meg végül Stephanie –, azt hiszem, az emberek szeretik azokat a történeteket, amelyek megborzongatják őket egy téli estén, különösen, ha odabenn világít a lámpa, és kellemes meleg van. Tudják, az ismeretlenről szóló történeteket.

– És hány ismeretlen dolog legyen egy történetben, kedvesem? – kérdezte Vince Teague. A hangja lágy volt, a tekintete viszont metsző.

Stephanie a pikniken történt mérgezésre gondolva azt akarta felelni, hogy „Hát, legalább hat”, aztán mégis becsukta a száját. Hat ember halt meg aznap a Tashmore-tó partján, de mindannyiukkal egyetlen, nagy adag mérge végzett, és valószínűleg egy kéz tette a mérget a kávéba. Fogalma sem volt, hány fényes alakzat jelent meg az égen, de afelől nem volt semmi kétsége, hogy az emberek egy jelenségként gondolnak a Parti Fényekre. Így hát a válasz...

– Egy? – mondta tétován, és közben úgy érezte magát, mint egy játékos a *Mindent vagy semmit!*-ben. – Minden történetben egy?

Vince minden eddiginél szélesebb mosollyal rászégezte a mutatóját, és Stephanie megnyugodott. Ez nem igazi iskola, és ez a két ember semmivel sem kedvelné őt kevésbé, ha elhibázna egy választ, de valami oknál fogva örömet akart szerezni nekik, valahogy úgy, ahogyan csak a legjobb középiskolai és főiskolai tanárainak. Azoknak, akik igazán elkötelezettek.

– A másik fontos dolog pedig az, hogy az embereknek hinniük kell abban, hogy van a történetben egy „biztosan”, amelyet persze meg is tudnak magyarázni – mondta Dave. – Itt van például a *Csinos Lisa*, amely Dingle Nooktól délre, a Smack Islanden sodródott partra 1926-ban...

– '27-ben – szólt közbe Vince.

– Rendben, akkor '27-ben, okostojás. Szóval, Theodore Riponeaux-t a fedélzeten találták meg, holtan, az öt társa pedig eltűnt. Bár nem találtak vért vagy dulakodásra utaló nyomokat, az emberek szerint *biztosan* kalózkodó voltak, szóval már arról is keringenek történetek, hogy egy térkép segítségével találtak valami elásott aranyat, és összebalhéztak azokkal, akik őrizték a szajrét, satöbbi, satöbbi.

– Vagy hogy egymást nyírták ki – folytatta Vince. – Ezek mindig is közkedvelt *Csinos Lisa-verziók* voltak. A lényeg az, hogy vannak történetek, amelyeket egyesek szívesen mesélnek, mások pedig szívesen hallgatnak, de Hanratty elég bölcs ahhoz, hogy tudja, a főszerkesztő nem fog bedőlni ilyen lejárt lemeznek.

– Vagy talán csak tíz év múlva – vette át a szót Dave. – Mert előbb vagy utóbb minden régi dolog ismét újdonságnak számít. Lehet, hogy nem hiszi, Steffi, de így van.

– Elhiszem – mondta Stephanie, és közben azon gondolkozott: A „Teát a kormányosnak” vajon Al Stewart vagy Cat Stevens dala?

– Vagy ott vannak a Parti Fények – folytatta Vince. – Pontosan tudom, hogy mitől örök kedvenc ez a sztori. Van róluk egy kép; talán nem is több az egész, mint Ellsworth fényeinek tükröződése az alacsonyabban úszó felhőkön, éppen megfelelő állásban ahhoz, hogy köröket formázzanak, amelyek csészéaljajknak tűnnek. Alattuk pedig ott állnak a Hancock-i Favágók, egyforma mezben, az égre meredve.

– Az egyik kisfiú meg az égre mutat a kesztyűjével – szólt közbe Dave. – Ez a hab a tortán. Az emberek pedig első pillantásra megállapítják: „Ezek *biztosan* úrlények! Beugrottak megnézni, hogyan ütik el a szabadidejüket az amerikaiak.” De attól még ez csupán egyetlen ismeretlen dolog, amelyhez kivételesen egy érdekes kép is tartozik, amelyen el lehet rágódni, szóval az emberek újra és újra előveszik a sztorit.

– De nem a bostoni *Globe* – mondta Vince. – Bár végszükség esetén még akár ők is ráfanyalodhatnak.

A két férfi kedélyesen elmosolyodott, ahogyan a régi barátok szoktak.

– Szóval – folytatta Vince. –, talán ismerünk egy vagy két megmagyarázhatatlan rejtélyt...

– Én ezt nem állítanám – szakította félbe Dave. – Én inkább azt mondanám, kedvesem,

hogy legalább egyet ismerünk, de abban a történetben nincs egyetlen „*biztosan*” sem...

– Hát... a hús – szólt közbe Vince tétován.

– Aha, talán. De még *az* is rejtélyes, nem gondolod? – kérdezte Dave.

– Ja – értett egyet Vince, ám ezúttal nem tűnt túl magabiztosnak.

– Teljesen összezavarnak – jegyezte meg Stephanie.

– Na, ja, a coloradói kölyök története tényleg zavaros – mondta Vince. – Ezért nem lenne jó a bostoni *Globe*-nak. Először is, túl sok benne az ismeretlen tényező. Másodszor pedig, nincs benne egyetlen „*biztosan*” sem – Vince ekkor előrehajolt, és a lányra szegezte vakítóan kék szemét. – Újságíró akar lenni, nem?

– Tudja, hogy igen – felelte Stephanie meglepetten.

– Akkor elmondok egy titkot, amelyet majdnem minden újságíró tud, aki már egy ideje a szakmában tevékenykedik: A való életben az igazi történetek száma (amelyeknek van eljük, közepük és végük) igen csekély. De ha az ember beleszó a sztoriba egy ismeretlen tényezőt (legfeljebb kettőt), aztán pedig beveti azt, amit Dave Bowie „*biztosan*”-nak hív, az olvasók *saját maguk* alkotják meg a történetet. Lenyűgöző, nem?

Vegyük például a gyülekezeti pikniken történt mérgezést! Senki sem tudja, ki ölte meg azokat az embereket. Az viszont *köztudott*, hogy Rhoda Parksnek, a Tashmore-i Metodista Templom titkárának rövidke viszonya volt William Blakee-vel, a Metodista Templom *lelkészevel* hat hónappal a gyilkosságok előtt. De Blakee, mivel nős volt, egy idő után véget vetett a kapcsolatnak. Tud követni?

– Igen – felelte Stephanie.

– Az *szintén* köztudott, hogy Rhoda Parks borzasztóan maga alatt volt a szakítás miatt, legalábbis egy darabig. Ezt a nővére is megerősítette. Hogy mi a harmadik ismert tény? Az, hogy Rhoda Parks és William Blakee is ivott abból a mérgezett jeges kávéból, és mindketten meghaltak. Szóval, mi lesz a „*biztosan*”? Gyorsan válaszoljon, mintha az élete múlna rajta, Steffi!

– Rhoda biztosan mérget tett a kávéba, hogy meggyilkolja a szeretőjét, amiért elhagyta, aztán ő maga is ivott belőle, így követve el öngyilkosságot. A többi négy halott (plusz a két túlélő) csak járulékos kár, vagy hogy is hívják.

Vince csettintett. – Aha, pontosan ez a történet jár szájról szájra. Az újságokban ez így sosem jelent meg, mert nem is kellett, hogy megjelenjen. Az újságírók tudták, hogy az emberek majd szépen összerakják a részleteket. De mi szól a sztori ellen? Gyorsan, mintha az élete múlna rajta!

Ezúttal viszont Stephanie eljátszotta volna az életét, mert semmi sem jutott az eszébe. Már éppen azon volt, hogy kijelentse, nem ismeri eléggé az esetet ahhoz, hogy feleljen erre a kérdésre, amikor Dave felállt, odament a tornác korlátjához, és a tengerben gyönyörködve lágyan megjegyezte: – Hat hónap kissé hosszú várakozási időnek tűnik, nem?

Stephanie megszólalt: – Nem azt mondta egyszer valaki, hogy a bosszú hidegen fogyasztva a legjobb?

– De igen – felelte Dave, még mindig lágy hangon. – De hat ember meggyilkolása már nem egyszerű bosszú. Nem azt mondom, hogy *nem lehetséges*, csak szerintem valami más történhetett. Ahogyan a Parti Fények lehetnek akár a felhőkről visszaverődő fények is... Vagy a légierő egyik titkos kísérleti gépe a bangori légi bázisról... Vagy ki tudja, talán *tényleg* kis zöld emberkék ugrottak be megnézni, hogy a Hancock-i Favágók le tudják-e győzni a Tinnock-i Karosszéria-lakatosokat.

– Az emberek kitalálják a történeteket, aztán pedig már ragaszkodnak hozzájuk – mondta Vince. – Ez nem is okoz gondot, amíg csak egyetlen ismeretlen tényező van a sztoriban: egy mérgező, egy titokzatos fényjelenség, egy partra sodródott szellemhajó. De a coloradói kölyök esetében semmi más nem volt, *csak* ismeretlen tényezők, ezért nem is volt sztori. – Vince elgondolkodott. – Olyan volt, mint a tábortűzből kirobogó vonat, vagy mint amikor az

ember egy rakás levágott lófejet talál reggel a háza előtt. Nem olyan nagyszabású, de minden apró részletét tekintve éppolyan különös. És az efféle dolgok... – Megrázta a fejét. – Steffi, az emberek nem szeretik az efféle dolgokat. Nem *akarnak* efféle dolgokat. A partot nyaldosó hullámok szép látványt nyújtanak, de a túl sok hullámtól csak tengeribeteg lesz az ember.

Stephanie a szikrázó vízre nézett (sok volt a hullám, de egy sem volt nagy, aznap nem), és némán fontolgatta a hallottakat.

– Van itt még valami – szólalt meg Dave némi gondolkodás után.

– Mi? – kérdezte Stephanie.

– A *miénk* – felelte Dave meglepően hevesen. Stephanie szerint majdnem haragosan. – Egy fickó a *Globe*-tól, egy nem helybéli fickó csak elszarná. Nem értené.

– És maga érti? – kérdezett vissza a lány.

– Nem – ismerte el Dave, miközben újra leült. – De nem is kell értenem, kedvesem. A coloradói kölyköt illetően egy kicsit úgy vagyok, mint Szűz Mária, miután életet adott Jézusnak. A Biblia valami olyasmit ír, hogy: „Mária meg mind emlékezetébe véste szavaikat és szívében egyeztette.” A rejtélyekkel kapcsolatban néha ez a legjobb megoldás.

– De el fogják mondani a történetet?

– Persze, kishölgy! – Dave-et mintha meglepte volna a kérdés; és (egy kicsit) mintha valamiféle szendergésből riadt volna fel. – Mert közénk tartozik. Nem, Vince?

– De – helyeselt Vince. – Még valamikor nyáron átment a vizsgán.

– Tényleg? – Stephanie újra abszurd boldogságot érzett. – Hogyan? Milyen vizsgán?

Vince megrázta a fejét. – Azt nem tudnám megmondani, kedvesem. Csak azt tudom, hogy egy ponton hirtelen úgy éreztük, hogy ez a kislány teljesen rendben van. – Dave-re pillantott, aki bólintott, aztán vissza Stephanie-ra. – Rendben. Jöjjön hát a történet, amelyet nem mondtunk el ebéd közben! A mi különbé járatú megmagyarázhatatlan rejtélyünk. A coloradói kölyök története.

5

Dave kezdte el a történetet.

– Huszonöt évvel ezelőtt, még '80-ban volt két kölyök, aki reggelente a 7.30-as komp helyett a 6.30-assal ment iskolába. A Bayview Középiskola atlétikai csapatának tagjai voltak, és mellesleg együtt jártak, egy párocska voltak. Minden évben, amint kezdett kitavasodni (és itt a parton a tél sosem tart olyan sokáig, mint a szárazföld belsejében), elkezdtek kocogni; le Hammock Beach mentén a főútig, aztán át a Bay Streetre, onnan pedig a városi kikötőig. Látja maga előtt az útvonalat, Steffi?

Látta. És érezte, milyen romantikus lehetett. Azt viszont nem látta, hogy mit csinált a „párocska”, amikor átért a tinnocki oldalra. Stephanie tudta, hogy Moose-Look kábé tucatnyi középiskolás tinédzseré majdnem minden reggel a 7.30-as komppal megy iskolába. Odaadják a diákigazolványukat a révésznek (aki vagy Herbie Gosslin, vagy Marcy Lagasse szokott lenni), aki az ősrégi lézerkütyüvel leolvassa a vonalkódot, aztán a tinnocki oldalon egy iskolabusz vár rájuk, amely elviszi őket az öt kilométerre lévő suliba. Stephanie megkérdezte, hogy a futók busszal mentek-e, és Dave mosolyogva megrázta a fejét.

– Nem, a másik oldalon is futottak – felelte. – Még az is lehet, hogy kézen fogva. Johnny Gravlin és Nancy Arnault. Akkor már néhány éve elválaszthatatlanok voltak.

Stephanie meglepetten kihúzta magát a székben. Az a John Gravlin, akit ő ismer, Moose-Lookit-sziget polgármestere. Társaságkedvelő férfi, akinek mindig mindenkihez van egy jó szava, és aki fél szemmel az augustai állami szenátus felé kacsingat. Kopaszodik és pocakosodik. Stephanie megpróbálta elképzelni, ahogyan agárként vágat – naponta három kilométert a szigeten, és még öt kilométert a szárazföldön –, de nem sikerült.

– Nem nagyon sikerül, ugye, kedvesem? – kérdezte Vince.

– Nem – ismerte el Stephanie.

– Nos, ez azért van, mert Johnny Gravlint, a futballjátékost, futót, péntek esti mókamestert és szombat esti szeretőt John Gravlín *polgármesterként* látja maga előtt, aki egyben az egyetlen politikus béka egy sziget kicsi tavacskájában. A Bay Streeten sétálgat, mindenkiel kezét ráz, és az aranyfogát kivillantva vigyorog, mindenkire van egy jó szava, sosem felejt el neveket, vagy azt, hogy kinek van vadonatúj Ford teherautója, és ki kénytelen beérni az apja régi traktorával. John Gravlín a kisvárosi politika egy régi, negyvenes évekbeli filmből előlépett karikatúrája, és akkora bunkó, hogy erről halvány fogalma sincs. Még van egy ugrása (béka, hopp!), és ha végül sikeresen felkapaszkodik az augusztai tavirózsa levelére, vagy lesz annyi esze, hogy megáll ott, vagy megpróbálkozik egy újabb ugrással, és végül széttapossák.

– Ez *olyan* cinikus – jegyezte meg Stephanie, de a hangjában ott bujkált az ifjonti csodálat.

Vince megvonta csontos vállát. – Én magam is sztereotip figura vagyok, kedveském, csak az én filmem az újságíróról szól, aki csak az utolsó tekerésen jelenik meg nadrágtartóban, fehér ingben és simléderrel a homlokán azt kiabálva: „Állítsátok le a nyomdát!” Arra akarok kilyukadni, hogy Johnny akkoriban más ember volt; nádszálvékony és gyors, mint a villám. Azt hiszem, maga is félistennek tartotta volna, leszámítva azokat a randa lófogait, amelyekkel azóta kénytelen együtt élni, amióta kijöttek a maradandó fogai.

És a lány... Abban a szűk, piros rövidnadrágban... Igazi istennő volt – mondta Vince, majd egy kis szünet után: – Mint természetesen a legtöbb tizenhét éves lány.

– Állítsd le a mocskos fantáziád! – szólt rá Dave. Vince meglepődött. – Ugyan már! Csak a szépségét méltattam.

– Ha te monddod... – vont vállat Dave. – De elismerem, valóban csinos teremtés volt. Egy-két centivel magasabb volt Johnnynál, és talán ez vezethetett a szakításukhoz negyedikes korukban, tavasszal. '80-ban viszont még dúlt a szerelem, és minden áldott reggel elfutottak a kompig, a tinnocki oldalon pedig fel a Bayview Középiskoláig. A rosszmájúak fogadásokat kötöttek, hogy Nancy mikor esik teherbe, de sosem lett terhes; vagy a fiú volt rettentően tisztelettudó, vagy a lány rettentően óvatos. – Dave elgondolkodott. – Vagy, a pokolba is, csak egy kicsit értelmesebbek voltak, mint a legtöbb kölyök akkoriban.

– Szerintem a futás lehetett az oka – állapította meg Vince.

– Vissza a lényegre, kérem! – szólt közbe Stephanie, mire a két férfi elnevette magát.

– A lényegre – ismételte Dave. – Egy reggel 1980 tavaszán (talán április lehetett) a két fiatal meglátott egy magányosan üldögélő férfit Hammock Beachen. Tudja, ott, nem messze a várostól.

Stephanie jól tudta, hol van Hammock Beach. Gyönyörű hely, bár nyáron ellepik a turisták. Arról fogalma sem volt, milyen lehet a munka ünnepe után, bár lesz alkalma megtudni, a gyakorlata ugyanis október ötödikéig tart.

– Nos, a férfi valójában nem is *ült* – helyesbített Dave –, hanem félig feküdt, ahogyan később mindketten leírták. Az egyik szemeteskukának dőlt. A parton lévő kukákat viszonylag stabilan beásták a homokba az erős szél miatt, de ez a bizonyos kuka a férfi súlyától... – Dave függőlegesen felemelte a kezét, majd egy kicsit megdöntötte.

– Megdőlt, mint a pisai ferde torony – fejezte be a mondatot Steffi.

– Pontosan. A férfi eléggé lengén volt öltözve a kora reggeli időpont ellenére; a hőmérő higanyszála nemigen kúszhatott magasabbra öt-hat foknál, de a friss szellő miatt még az is inkább csak *nullának* tűnt. Szép, sötét nadrágot és fehér inget viselt.

A lábán papucscipő volt. Kabátja nem volt. És kesztyűje sem.

– A két fiatal szó nélkül odafutott hozzá, hogy megnézzék, jól van-e, de első pillantásra látták, hogy egyáltalán nincs jól. Johnny később azt mondta, tudta, hogy a férfi halott, amint meglátta az arcát. Nancy is ugyanezt mondta. De egyszerűen nem akarták elhinni. Maga elhinné? Anélkül hogy megbizonyosodna róla?

– Nem – felelte Stephanie.

– A fickó csak ült ott – nos... félig feküdt –, az egyik keze az ölében, a másik pedig (a jobb keze) a homokon hevert. Az arca falfehér volt, leszámítva két kis bíborszínű foltot. A szeme csukva volt, és Nancy elmondása szerint a szemhéja és a szája kékes árnyalatúnak, a nyaka pedig *püffedtnék* tűnt. Rövid, homokszőke hajának néhány tincse a homlokát cirógatva lebegett a szinte folyamatosan lengedező szélben.

Nancy megszólította: „Uram, alszik? Ébredjen fel, kérem!”

Johnny Gravlin közbeszólt: „Nem alszik, Nancy, és nem is ájult el. Nem lélegzik.”

Később Nancy azt állította, hogy tudta, látta, de nem akarta elhinni. Persze hogy nem, szegény gyerek! Szóval, azt mondta: „De talán mégiscsak alszik. Nem mindig lehet megállapítani, hogy valaki lélegzik-e. Rázd meg, Johnny, hátha felébred!”

Johnny nem akarta megrázni az ismeretlent, de gyávának sem akart tűnni a barátnője előtt, szóval odanyúlt (évekkel később, lenn a Breakersben néhány ital után elárulta, hogy minden bátorságát össze kellett szednie), és megrázta a fickó vállát. Azt mondta, amikor megérintette, már teljesen biztos volt abban, hogy a férfi nem él, mert olyan érzés volt, mintha egy fadarabot szorongatna. Ennek ellenére megrázta, és azt mondta: „Ébredjen, uram! Keljen fel, különben...” Azt akarta mondani, hogy „*halálra fagy*”, de eszébe jutott, hogy a körülményeket tekintve ez nem hangzana túl jól (talán már akkor is egy kicsit politikus módjára gondolkozott), ezért inkább úgy fejezte be a mondatot: „...és igyon egy kávét!”

Kétszer rázta meg. Először semmi sem történt. Másodjára a fickó feje a bal vállára bukott (Johnny a jobb vállát rázta), a teste pedig egyensúlyát veszítve az oldalára dőlt. A feje tompán puffant a homokon. Nancy felsikított, és ijedtében visszafutott az útig. Olyan gyorsan futott, amilyen gyorsan csak tudott... ami eléggé gyors volt, nekem elhíheti. Ha nem állt volna meg az útnál, Johnny valószínűleg a Bay Street végéig kergethette volna, sőt talán egészen a kikötőig. De Nancy megállt, Johnny pedig utolérte, átölelte, és azt mondta, még sosem örült ennyire annak, hogy eleven testet tarthat a karjában. Nekem elárulta, hogy sosem felejtette el, milyen érzés volt megfogni a halott férfi vállát; mintha egy fabáb bújt volna meg a fehér ing alatt.

Ekkor Dave felállt. – Szükségem van egy jéghideg Coca-Colára. Kiszáradt a torkom, és ez igen hosszú történet. Kér még valaki?

Mindhárman megszomjaztak, és mivel Stephanie volt az, akit a történettel szórakoztattak (már ha ez rá a megfelelő szó), ő ment ki az italokért. Amikor visszatért, a két öreg a tornác korlátjára támaszkodva nézte a tengert és a túloldalon elterülő szárazföldet. Stephanie a széles korlátra tette a régi bádógtálcát, és kiosztotta az italokat.

– Hol is tartottam? – kérdezte Dave, miután legurított egy nagy kortyot.

– Pontosan tudod, hol – torkolta le Vince. – Annál a résznél, amikor jövendőbeli polgármesterünk és Nancy Arnault, aki Isten tudja, hol van mostanság (valószínűleg Kaliforniában; a jó emberek végül mindig olyan messze kötnek ki, amilyen messzire csak el lehet jutni útlevél nélkül), holtan találta a coloradói kölyköt Hammock Beachen.

– Aha! Nos, kettejük közül John volt az, aki elfutott a legközelebbi telefonig, amely akkoriban valószínűleg a könyvtár előtti készülék volt, és felhívta George Wournost, Moose-Look rendőret (rég eltávozott már az élők sorából, kedvesem – a ketyegője vitte el). Nancy azt akarta, hogy Johnny előbb ültesse fel újra „a férfit”. Így nevezte: „a férfi”. Sosem mondta, hogy „a halott férfi” vagy „a hulla”, csak mindig azt, hogy „a férfi”.

Johnny azt felelte: „Nem hiszem, hogy a rendőrség örülne, ha megmozdítanánk, Nan.”

Nancy rávágta: „*Mar* megmozdítottad. Csak azt akarom, hogy tedd vissza oda, ahol volt.”

Mire Johnny: „Csak azért mozdítottam meg, mert te mondtad.”

Erre Nancy: „*Kérlek*, Johnny, nem bírok így ránézni, és nem bírok így *rágondolni*.” És ekkor sírva fakadt, ami természetesen mindig eldönti a kérdést. Johnny visszament a holttesthez, amely még mindig ülő testtartásban, homokba nyomódott arccal hevert a bal oldalán.

Akkor éjjel a Breakersben Johnny elárulta nekem, hogy képtelen lett volna eleget tenni Nancy kérésének, ha a lány közben nem nézte volna, és tudja, ezt el is hiszem. A férfi sok olyasmit megtesz egy nőnek, ami magától eszébe sem jutna; amitől tízből kilencszer meghátrálna, még részegen is, és még akkor is, ha egy csomó haver noszogatja. Johnny azt mondta, hogy minél inkább megközelítette a homokban heverő testet (felhúzott térdel feküdt, mintha valami láthatatlan széken ült volna), annál biztosabb lett abban, hogy ki fogja nyitni a szemét, és meg akarja majd ragadni őt. A tudat, hogy a férfi halott, nem űzte el ezt az érzést, hanem csak rontott rajta. Végül mégis megemberelte magát, megérintette azt a két fából faragott vállat, és felültette a hullát, a hátát a ferde szemeteskukának támasztva. Azt mondta, közben végig az járt a fejében, hogy a szemeteskuka biztosan el fog dőlni és csattan egy nagyot, mire ő felordít. De a kuka nem dőlt el, és Johnny sem ordított. A lelkem mélyén meg vagyok győződve róla, Steffi, hogy mi, szerencsétlen emberi lények arra vagyunk kitalálva, hogy mindig a lehető legrosszabbra készüljünk fel, mert az olyan ritkán következik be, így aztán, ami csupán vacak, az egészen tűrhetőnek tűnik (sőt majdnem jónak), és el tudjuk fogadni.

– Tényleg így gondolja?

– Ó, igen, kishölgy! De már megint elkalandoztam. Szóval, dolga végeztével Johnny elindult vissza Nancyhez, ám ekkor észrevette, hogy egy csomag cigaretta pottyant a homokra a halott férfi fehér ingének zsebéből. És, mivel a legrosszabbon már túl volt, és a helyzet csupán vacaknak tűnt, képes volt visszatenni a cigit a hulla zsebébe (még emlékeztette is magát, hogy ezt meg kell említenie George Wournosnak, arra az esetre, ha az állami rendőrség megtalálja az ujjlenyomatait a celofán-borítón). Aztán visszament Nancyhez, aki az iskolájukat hirdető pulóverében, egyik lábáról a másikra állva didergett; nagyon fázhatótt abban a fa-latnyi rövidnadrágban. De persze nem csak a hideg miatt reszketett.

De nem didergett sokáig, mert aztán elfutottak a nyilvános könyvtárig. Kár, hogy nem mérték az idejüket, mert fogadok, hogy rekordidőt futottak nyolcszáz méteren. Nancy mindig magánál hordott egy kis pénztárcát, amely tele volt negyeddollárosokkal, így ő hívta fel George Wournost, aki éppen akkor öltözködött és indult volna dolgozni; az övé volt a Western Auto, ahol manapság az öreg csajok a bazárjaikat rendezik.

Stephanie, aki már többször is írt ezekről a bazárokról a „Művészet és affélék”-ben, bólintott.

– George megkérdezte Nancytől, biztos-e abban, hogy a férfi halott, és ő igennel felelt. Aztán megkérte, hogy adja át a telefont Johnnynak, és tőle is megkérdezte ugyanezt. Johnny is igennel felelt. Azt mondta, megrázta a férfit, és merev volt, mint egy darab deszka. Johnny azt is elmondta George-nak, hogy a hulla eldőlt, és hogy a cigi kiesett a zsebéből, de ő visszatette. Johnny tartott attól, hogy George majd jól letolja ezért, de nem így történt. Soha *senki* sem tolt le. Na, nem éppen olyan a sztori, mint egy krimi a tévében, ugye?

– Eddig nem – ismerte el Stephanie, de közben arra gondolt, hogy egy icipicit *mégis* emlékezteti a *Gyilkos sorok* egyik epizódjára. De ha a történetet felvezető párbeszédre gondolunk, nem valószínű, hogy itt is felbukkan egy Angela Lansburyhez hasonló figura, és megoldja a rejtélyt... Bár *némi* előrelépés mégis történt, hiszen azt legalább már tudni, honnan jött a férfi.

– George megkérte a fiatalokat, hogy menjenek vissza a partra, és várják meg őt, közben pedig senkit ne engedjenek a holttesthez – folytatta Dave. – Aztán azt mondta Johnnynak: „Ha lekésitek a 7.30-as kompot, John, írok neked és a barátnődnek igazolást.” Johnny azt felelte, hogy pillanatnyilag ez a legutolsó dolog, ami miatt aggódik. Aztán ő és Nancy Arnault elindult vissza Hammock Beachre, de már nem futottak, csak kocogtak.

Stephanie tökéletesen megértette őket. Hammock Beachtől Moosie Village-ig lejt az út. Visszafelé, az emelkedőn sokkal keményebb lett volna futni, különösen, ha a nagy idegesség az összes adrenalint kiszívta az emberből.

– George Wournos mindeközben felhívta Robinson dokit, aki a Beach Lane-en lakott – vette át a szót Vince. Itt rövid szünetet tartott, és az emlékek mosolyt csaltak az arcára. Vagy talán csak a hatás kedvéért mosolygott. – Aztán pedig engem hívott.

6

– Gyilkosság áldozatára bukkannak a sziget egyetlen nyilvános strandján, mire a törvény helyi képviselője felhívja a helyi újság szerkesztőjét? – hüledezett Stephanie. – Atyám, ez egyáltalán *nem* olyan, mint a *Gyilkos sorok*!

– A maine-i partvidéken az élet csak ritkán olyan, mint a *Gyilkos sorok* – mondta Dave a lehető legszárazabb hangon. – Ráadásul akkoriban is ugyanazok voltunk, akik ma, Steffi, különösen, amikor a nyári vendégek már elmennek, és csak mi, helyiek maradunk itt; mindannyian, együtt, összezárva. Ettől egyáltalán nem lesz romantikus a helyzet, csak... Nemtóm, hívjuk napfényeffektusnak! Ha mindenki mindent tud, sok hasztalan pletykától kíméljük meg magunkat. És: Gyilkosság! Törvény! Egy kicsit előreszaladt, nem?

– Ezt ne vessük a szemére! – szólt közbe Vince. – Mi magunk sugalltuk a gondolatot azzal, hogy a tashmore-i kávé mérgezésről beszéltünk. Steffi! Chris Robinson segítette világra két gyermekemet. A második feleségem (Ariette, akit hat évvel Joanne halála után vettem feleségül) jó barátságban volt a Robinson családdal, sőt a gimnáziumban járt is Chris fivérével, Henryvel. Dave-nek igaza van, de többről volt szó pusztán üzletnél.

Vince a korlátra tette a kóláját (amit csak „koksznak” hívott), aztán széttárta a karját. Stephanie szerint a mozdulat egyszerre volt bájos és őszinte; azt sugallta: *Nem titkolok semmit*. – Összetartó népség vagyunk. Ez mindig is így volt, és azt hiszem, mindig is így lesz, hiszen mi már csak ilyen kicsik maradunk.

– Hála Istennek! – morogta Dave. – Így legalább nem teszi be hozzánk a lábát az a szaros Wal-Mart se. Elnézést, Steffi!

Stephanie elmosolyodott, és azt mondta, semmi baj.

– Mindenesetre – folytatta Vince –, szeretném, ha félretenné a gyilkosság gondolatát, Steffi. Rendben?

– Igen.

– Azt hiszem, a végén maga is rá fog jönni, hogy a coloradói kölyök történetében sok olyan momentum van, ami nem egyszerűen fekete vagy fehér. Ezért rossz a sztori a bostoni *Globe* számára. Nem is beszélve a *Yankee*-ről, a *Downeast*-ről és a *Coast*-ről. Még a *Weekly Islander* számára sem volt igazán jó. Természetesen *hírt adtunk* az esetről, mert ez egy újság, és ez a munkánk; itt van például Ellen Dunwoodie esete a tűzcsappal, amin éppen dolgoznom kellene, nem is beszélve a kis Lester fiúról, akit Bostonba visznek veseátültetésre (már ha addig nem hal meg), magának pedig ott van a Gernerd Farmon rendezendő Nyárbúcsúztató Szekérparádé és Táncmulatság nevezetű esemény, nem?

– És Piknik – motyogta Stephanie. – Lesz piteevő verseny is, amiről mindenkinek tudnia kell.

A két férfi felnevetett. Dave a mellkasát csapkodva jelezte, hogy a lány „jót szolt”, ahogyan a szigeten mondják.

– Na, ja, kedvesem! – helyeselt Vince még mindig mosolyogva. – De néha történnek olyan dolgok is, hogy például két tinédzser a reggeli futás közben holttestre bukkannak a város legjobb strandján, és akkor az ember azt mondja magának: „Ebből kialakulhat egy *történet*” Nem csak pusztán tudósítás – mi, miért, mikor, hol és hogyan történt, hanem egy igazi történet –, de aztán rá kell jönnie, hogy *nincs* itt semmiféle történet. Hogy ez az egész csupán Összefüggéstelen tények halmaza, egy *igazi* megmagyarázhatatlan rejtély köré csoportosulva. És ez az, kedvesem, ami nem kell az embereknek. Felzaklatja őket. Túl sok a hullám. Tengeribetegek lesznek tőle.

– Ámen – torkolta le Dave. – Miért nem folytatod inkább a sztorit, amíg még világos van?

És Vince Teague így tett.

7

– Szinte a kezdetektől mindenbe be voltunk avatva (a „mi”-n Dave-et és magamat, vagyis a *Weekly Islander*-t értem), de ha George Wournos megkért, hogy valami ne jelenjen meg az újságban, akkor az természetesen nem jelent meg. Sosem ellenkeztem, mert semmi olyan nem volt a sztoriban, ami bármi módon is befolyásolta volna a sziget jóllétét. Ez a fajta önálló döntéshozatal minden sajtós munkájához hozzátartozik, Steffi (maga is meg fogja tapasztalni), és idővel maga is hozzászokik. De sose vegye természetesnek!

A fiatalok visszamentek, és őrizték a holttestet. Nem mintha nagyon kellett volna őrizni; mielőtt George és Robinson doki befutott, csak négy autó húzott el az úton, mind a város felé, de még csak nem is lassítottak, amikor meglátták a két tizenévest, akik helyben futottak és nyújtógyakorlatokat végeztek a kis Hammock Beach-i parkolónál.

George és a doki elküldte Johnnyt és Nancyt, és ők itt ki is lépnek a történetből. Természetesen kíváncsiak voltak (ilyen az ember), de afelől semmi kétségem, hogy nagyon örültek, hogy végre elmehetnek. Miután George beállt a Fordjával a parkolóba, a doki fogta a táskáját, és mindketten odamentek a kukának dőlt hullához, amely időközben egy kicsit megint oldalra csúszott, így a doki első dolga az volt, hogy felhúzta.

„Meghalt, doki?”, kérdezte George.

„Hát, a fenébe is, legalább négy, de lehet, hogy hat vagy annál is több órája halott”, felelte a doki. (Körülbelül ekkor érkeztem meg és álltam be a Chevymmel George Fordja mellé.) „Merev, mint egy darab fa. *Rigor mortis*.”

„Szóval azt mondod, hogy itt van már... mióta is? Éjfél óta?”, kérdezte George.

„Ami engem illet, akár a munka ünnepe óta is itt lehet”, felelte a doki. „De abban az egyben teljesen *biztos* vagyok, hogy minimum hajnali kettő óta halott. A *rigor mortis*, a hullamerevség alapján. *Talán* éjfél óta, de ebben nem vagyok szakértő. Az erős szél megváltoztathatja a hullamerevség beálltának idejét...”

„Tegnap éjjel egyáltalán nem fújt a szél”, jegyeztem meg, mert ekkor értem oda hozzájuk. „Teljes szélcsend volt.”

„Na, lám, egy újabb okostojás!”, morogta Robinson doki. „Talán te magad akarod megállapítani a halál beálltának idejét, Jimmy Olsen?”

„Nem”, feleltem. „Azt rád hagynám.”

„Hát, azt hiszem, én pedig a megyei halottkémre hagyom”, mondta. „Cathcartnak hívják, és odaát, Tinnockban dolgozik. Évente plusz tizenegy lepedőt kap az államtól a szakértői belezésekért. Szerény véleményem szerint ez nagyon kevés, de hát kinek a pap, kinek a papné. Én csak egy általános orvos vagyok. De... ez a fickó kettőkor már nem élt, az biztos. Holdnyugtakor már halott volt.”

Aztán, úgy egy percig csak álltunk és néztük a halott férfit, mint a gyászolók. Bizonyos körülmények között egy perc rettentően rövid tud lenni, ilyen helyzetben viszont rettentően hosszú. Emlékszem a szél hangjára: még csak lágyan fújdogált, de kelet felől már kezdett kicsit erősödni. Amikor így fúj a szél, és az ember a sziget szárazföldre közelebb eső részén van, valahogy olyan magányos az a hang...

– Tudom – mondta Stephanie csendesen. – Mintha huhogna.

A két öreg bólintott. Azt, hogy télen ez a hang néha borzalmas is tud lenni, szinte olyan, mint egy kétségbeesett nő zokogása, Stephanie nem tudhatta, és nem is volt okuk elmondani neki.

– Végül (azt hiszem, csak azért, hogy megtörjük a csendet) George megkérte a dokit, hogy saccolja meg, mennyi idős lehetett a pasi.

„Negyven körülnek nézem, plusz-mínusz öt év”, felelte a doki. „Szerinted is, Vince?” Bólintottam, és közben arra gondoltam, hogy szörnyű dolog negyvenévesen meghalni. Nagy

kár. Az a legszebb férfikor.

Aztán a doki észrevett valami érdekeset. Fél térdre ereszkedett (ami az ő testi adottságait tekintve nem volt könnyű; lehetett vagy százharminc kiló, és százhatvan centinél nem volt magasabb), és felemelte a hulla jobb kezét, azt, amelyik a homokon hevert. Az ujjai állása alapján úgy tűnt, mintha éppen távcsövet imitált volna a kezével a halála pillanatában. Az ujjaira és a tenyerére néhány homokszem ragadt.

„Mit látsz?”, kérdezte George. „Ez csak homok.”

„Igen, de miért tapadt a kezéhez?”, kérdezett vissza Robinson doki. „Köztudott, hogy a szemeteskukák jóval a dagályvonal fölött vannak, tehát idáig nem érnek el a hullámok, és tegnap éjjel az eső sem esett. A homok csontszáraz. De nézzétek csak!”

Robinson doki felemelte a halott férfi bal kezét is. Láttuk, hogy jegygyűrűt visel, és hogy nincs homok az ujjain és a tenyerén. A doki letette a hulla bal kezét, majd újra felemelte a másikat. Megbillentette egy kicsit, hogy jobban belássunk a markába. „Ott. Látjátok?”

„Mi az?”, kérdeztem. „Zsír? Egy kis zsiradék?”

A doki elmosolyodott, és azt mondta: „Azt hiszem, tiéd a földj, Vincent. Es látjátok, hogyan állnak az ujjai?”

„Ja; mintha távcsöveset játszott volna”, felelte George. Akkor már mindhárman térdeltünk, mintha az a kuka valamiféle oltár lett volna, és a halott fickót próbáltuk volna visszaimádkozni az életbe.

„Nem, nem hiszem, hogy távcsöveset játszott”, mondta a doki, és azt vettem észre, hogy olyan izgatott volt, amennyire az ember csak akkor szokott lenni, amikor olyasvalamire jön rá, amire a hozzájuk hasonlóknak általában nem dolga rájönni. A halott férfi arcára nézett (legalábbis én azt hittem, hogy az arcát nézte, de később kiderült, hogy nem), aztán vissza a meghajlott jobb kézre. „Semmi esetre sem.”

„Akkor mi történhetett?”, kérdezte George. „Be akarom jelenteni az esetet az állami rendőrségnek és a legfőbb államügyésznek, Chris. De azt nem akarom, hogy egész délelőtt itt térdepeljek, miközben te Ellery Queent játszol.”

„Nézzétek csak! A hüvelykujja majdnem hozzáér a mutató- és a középső ujjához”, folytatta a doki. „Ha távcsövet formált volna a kezéből, a hüvelykujja *érintené* az ujjait, mégpedig a középső- és a gyűrűsujját. Próbáljátok ki, ha nem hiszitek!”

Kipróbáltam, és tökéletesen igaza volt.

„Ez nem cső”, jelentette ki a doki, újra megérintve a hulla merev jobb kezét. „Hanem *csipesz*. Ha ehhez hozzáadjuk a zsírt és a tenyerére meg az ujjaira tapadt homokszemcséket, mit kapunk?”

Tudtam a választ, de mivel George volt a törvény képviselője, hagytam, hogy ő feleljen. „De ha éppen evett, amikor meghalt, hol a fenében van az étel?”

A doki a halott férfi nyakára mutatott (még Nancy Arnault is észrevette, hogy valami nincs rendben vele, hiszen puffadtnek nevezte), és azt válaszolta: „Gyanítom, hogy a java még mindig odabenn. Add ide a táskámat, Vincent!”

Teljesítettem a kérését. Át akarta túrni a táskáját, de rá kellett jönnie, hogy csak az egyik kezét tudja használni, ha nem akar orra esni, mert térdelve csak úgy tudja azt a nagy testet egyensúlyban tartani, ha a másik kezével támaszkodik. Szóval inkább odaadta a táskáját, és azt mondta: „Vincent! Van benne két otoszkóp, vagyis kis vizsgálólámpa. Az egyik a mindennap használatosba másik a tartalék; az, amelyik vadonatújnak tűnik. Mindkettőre szükségünk lesz.”

„Hát, nem is tudom...”, tétovázott George. „Azt hittem, ezt arra a Cathcartra hagyjuk. Ő az, akit az állam az ilyen munkáért fizet.”

„Vállalom a felelősséget”, mondta Robinson doki. „Igaz, hogy aki kíváncsi, hamar megöregszik, de tudod, a megelégedettség fiatalít. Kirángattál ide, a nyirkos hidegbe, ráadásul úgy, hogy még a reggeli teámat sem ihattam meg, és egy szelet pirítóst sem kaphattam be.

Szóval, most próbálok szert tenni egy kis meglegedettségre. Lehet, hogy nem sikerül. De van egy érzésem... Vincent, fogd meg ezt! George, te pedig fogd az újat, és ne ejtsd le, ha megkérhetlek, mert kétszáz dollárba került; köszönöm! Nos, nem ereszkedtem négykézlábra kábé hétéves korom óta, és sokáig nem tudom megtartani az egyensúlyomat. Félő, hogy ráesek a fickóra, szóval, segítsetek; tegyétek, amit mondok, és lehetőleg gyorsan. Láttátok már, hogy a múzeumokban hogyan világítják meg apró lámpákkal a kisebb festményeket?”

George még sosem látta, ezért Robinson doki elmagyarázta. Amikor befejezte a mondókáját (és már biztos volt abban, hogy George Wournos megértette), a sziget újságának szerkesztője letérdelt az ülő hulla egyik oldalára, a sziget rendőre pedig a másik oldalára, kezükben a doki egy-egy lámpáját tartva. Csak éppen műalkotás helyett a halott férfi torkába készültünk bevilágítani.

A doki nagy morgás és pufogás kíséretében elhelyezkedett (ami akár vicces is lehetett volna, ha a körülmények nem lettek volna ilyen különösek, és ha nem féltem volna attól, hogy a dokinak ott helyben infarktusa lesz), majd a fickó szájába nyúlt, és kiakasztotta az állkapcsát, mint egy forgópántot. És, ha jobban belegondolunk, az is volt.

„Most”, mondta. „Gyertek közelebb, fiúk! Nem hinném, hogy harap, de ha esetleg tévedek, úgylis csak én járok pórul.”

Közelebb hajoltunk, és bevilágítottunk a halott férfi nyelvcsövébe. Minden vörös és fekete volt odabenn, leszámítva a nyelvét, amely rózsaszín volt. A doki további pufogásokkal és nyögésekkel kísérve motyogott magában: „Na, még egy kicsit!”, és még lejjebb húzta a férfi állkapcsát. Aztán hozzánk szólt: „Emeljétek fel a lámpát, és világítsatok egyenesen a nyelvcsövébe!” Mi pedig minden tőlünk telhetőt megtettünk ennek érdekében. Így már nem a nyelve volt rózsaszín, hanem az a torkában lógó izé, a hogyishívják...

– Nyelvcsap – vágta rá Stephanie és Dave egyszerre.

Vince bólintott. – Aha, az. És mögöttem megláttam valami sötétszürkét. Csak két-három másodpercig látszott, de ez is elég volt ahhoz, hogy Robinson dokit meglegedettség töltse el. Kivette az ujjait a halott férfi szájából (az alsó ajak klaffanó hang kíséretében cuppant vissza az ínyre, az állkapocs azonban úgy maradt), aztán kimerülten pufogva leült.

„Nem tudok egyedül felállni, fiúk”, szólalt meg, amikor végre levegőhöz jutott. „Mindkét lábam elzsibbadt a térdeléstől. A fenébe is, micsoda dagadt barom vagyok!”

„Felsegítelek, ha szólsz”, mondta George. „Láttál valamit? Mert én semmit. És te, Vincent?”

„Azt hiszem, igen”, feleltem. Az igazság az, hogy kurvára láttam valamit (elnézést, Steffi), de nem akartam George-ot kellemetlen helyzetbe hozni.

„Tényleg van ott valami”, mondta a doki. Még mindig zihált, de elégedettnek tűnt, mint aki elvakarta az idegesítő viszketést. „Cathcart majd kiveszi, és megtudjuk, hogy mi az; egy darab vagdalt, vagy sült, vagy valami egészen más. De ez szerintem nem is számít. A lényeg már tudjuk: a férfi kijött ide, és leült enni, miközben a víz felett tündöklő Hold látványában gyönyörködött. Nekidőlt ennek a szemeteskukának. És megfulladt, mint a kis indián abban a gyerekdalban. Hogy az utolsó falattól fulladt-e meg? Lehet, de nem feltétlenül.”

„Mert lehet, hogy egy sirály lopta ki a kezéből a maradékot, miután meghalt”, mondta George. „És így csak a zsír maradt a kezén.”

„Úgy van”, helyeselt a doki. „Na, felsegítetek, vagy el kell másznom George autójáig, és a kilincsbe kapaszkodva kell felhúznom magam?”

8

– Szóval, mit gondol, Steffi? – kérdezte Vince, és ivott egy hús kortyot a kólájából. – A rejtély megoldva? Az eset lezárva?

– Dehogyan! – kiáltott fel a lány csillogó szemmel. Annyira izgatott volt, hogy észre sem vette a férfiak elismerő kuncogását. – A halál okára talán fény derült, de... Egyébként *mi* volt

az? A torkában. Vagy ezzel nagyon előreszaladnék a történetben?

– Kedvesem, nem szaladhat előre egy olyan történetben, amely nem is létezik – felelte Vince szintén csillogó szemmel. – Kérdezzen csak előre, hátra, oldalra! Mindenre válaszolok. És szerintem Dave is.

Mintha csak ezt akarta volna bizonyítani, a *Weekly Islander* főszerkesztője azt mondta: – Egy darab marhahús volt, valószínűleg közepesen átsütve, és minden bizonnyal a jobbik fajtából; bélszínjára, hátszín vagy szűzérme. *Félrenyelés okozta fulladás* került a halotti bizonyítványba, bár a férfi, akit mindig is coloradói kölyöknek hívtunk, súlyos agyembóliát, vagyis szélhűdést is elszenvedett. Cathcart úgy döntött, hogy a fulladás vezetett a szélhűdéshez, de ki tudja, lehetett akár fordítva is. Szóval, amint látja, még a halál okának feszegetése is ingoványos talajra visz.

– De azért van itt egy történet (bár nem valami nagy durranás), amelyet most gyorsan el is mesélek – vette át a szót Vince. – Egy fiatalembről szól, aki bizonyos szempontból olyan volt, mint maga, Stephanie, bár azt hiszem, hogy az oktatását kiegészítő utolsó simításokat illetően maga sokkal jobb (és sokkal könyörületesebb) kezekbe került, mint ő. Az a srác is fiatal volt (azt hiszem, huszonhárom éves), magához hasonlóan nem helybéli (csak ő délről jött, nem pedig a középnyugatról), és szintén a diplomamunkáján dolgozott, mégpedig a törvénytudomány területén.

– Szóval, dr. Cathcarttal dolgozott, és rájött valamire.

Vince elmosolyodott. – Logikus következtetés, kedvesem, de nem vele dolgozott. A neve... *Hogy is hívták, Dave?*

Dave Bowie, akinek a névmemóriája olyan halálpontos volt, mint Annie Oakley célzása, habozás nélkül rávágta: – Devane. Paul Devane.

– Úgy van, most, hogy mondod, már emlékszem. Ezt a fiatalembert, Devane-t, három hónap posztgraduális terepmunkára küldték két, a főügyésznek dolgozó nyomozó mellé. Bár az *ítélték* jobb szó lenne rá. Nagyon rosszul bántak vele -Vince tekintete elkomorult. – Szerintem azokat, akik rosszul bánnak a fiatalokkal, akik csak tanulni akarnak, azonnal ki kellene rúgni. Ehelyett azonban eléggé gyakran megesik, hogy inkább kinevezik őket. De ez nem is meglepő, hiszen a Teremtés után a Jóisten egy kicsit fenébe billentette a világunkat; ez a történet is jó példa erre.

Ez a fiatalember, Devane négy évet gürizett, asszem, a Georgetown Egyetemen, szakértő akart lenni abban a tudományágban, amelynek segítségével el lehet kapni a bűnözőket, és éppen akkor, amikor a tudása már kezdett szárba szökkenni, a vakszerencse idióta, fánkzabáló fakabátok közé sodorta, akik szinte küldönccé degradálták: iratokat kellett küldözgetnie Augusta és Waterville között, és a bámészkodókat kellett elzavarnia az autóbalesetek helyszínéről. Ó, talán néha megmérhetett egy lábnyomot vagy lefotózhatott egy keréknyomot jutalom gyanánt. De szerintem csak ritkán. Nagyon ritkán.

Mindenesetre, Steffi, a nyomozók eme két szép példánya (Istenem, remélem, azóta már elhajtották őket) egészen véletlenül éppen Tinnock Villageben volt, amikor a két fiatal rábukkant a coloradói kölyök holttestére Hammock Beachen. Egy újságírói nyelven „gyanús eredetű”-nek nevezett bérháztűzet vizsgáltak, és velük volt a kis rabszolgájuk is, akinek addigra már jócskán megcsappant az idealizmusa.

Ha Devane *jó* nyomozókat kapott volna (mert találkoztam ilyenekkel is az átkozott bürokrácia ellenére, amely olyan sok gondot okoz az állam végrehajtási rendszerében), vagy ha a törvénytudományok tanszék egy másik államba küldte volna gyakorlatra, végül egy olyan fickó lehetett volna belőle, mint amilyeneket a *Helyszínelők*-ben lehet látni...

– Szeretem azt a sorozatot – jegyezte meg Dave. – Sokkal élethűbb, mint a *Gyilkos sorok*. Ki kér muffint? Van néhány a kamrában.

Mindannyian, kértek, így hát felfüggesztették a mesedélután arra az időre, amíg Dave egy tekercs papírtörlő kíséretében behozta a sutit. Amikor már mindhármuk kezében volt egy

Labree's-féle tökök muffin és egy darab papírtörölő, hogy össze ne morzsálják magukat, Vince megkérte Dave-et, hogy folytassa a történetet. – Mert már kezdek prédikálni, és a végén még estig itt ülhetünk miattam.

– Szerintem jól csináltad – mondta Dave. Vince egyik csontos kezével még csontosabb mellkasára csapott. – Hívja a 911-et, Steffi, megállt a szívem!

– Nem lesz ilyen vicces, amikor tényleg megtörténik, öregfiú – monda Dave.

– Nézze, hogy köpködi a morzsákat! – jegyezte meg Vince. – Az ember nyáladzik az élete kezdetén, és a végén is, mondogatta mindig az édesanyám. Gyerünk, Dave, folytasd a sztorit, de tegyél meg nekünk egy szívességet: először nyeld le, ami a szádban van!

Dave így tett, aztán leküldött egy nagy korty kólát is, hogy leöblítse. Stephanie csak remélhette, hogy az emésztőrendszere megbirkózik majd hasonló kihívásokkal, amikor annyi idős lesz, mint David Bowie.

– Nos – kezdte Dave –, George nem zárta le a strandot, mert az csak odavonzotta volna az embereket, tudja, mint legyeket a tehénlepény, de az a két hülye a főügyési hivatalból megtette. Megkérdeztem egyiküket, hogy miért, mire úgy nézett rám, mintha kötözni való bolond lennék. „Hát, ez egy büntény helyszíne, nem?“, kérdezte.

„Talán igen, talán nem”, feleltem. „De mit gondol, a holttestet leszámítva milyen bizonyítékot találnak, amit a szél még nem fúj el?“, kérdeztem, mert addigra az a keleti szellő rettentően megerősödött. De a nyomozók ragaszkodtak a sárga szalagjukhoz, és elismerem, jó kis címlapkép lett belőle. Nem, Vince?

– Aha, egy címlapfotó a BÜNTÉNY HELYSZÍNE feliratú sárga szalaggal sok példányt elad – helyeselt Vince, aki időközben megette a muffinja felét, mégsem volt a papírtörölőjén egyetlen morzsa sem.

Dave folytatta: – Devane jelen volt, amikor a halottkém, Cathcart megvizsgálta a hullát: megnézte a homokszemcsés kezét, majd a tiszta kezét, aztán pedig benézett a szájába. De amikor megérkezett a tinnocki halottasház kocsija, amely a kilencórás komppal jött át, az a két idióta nyomozó észrevette, hogy Devane még mindig ott van, és vészesen közel került ahhoz, hogy végre tanuljon is valamit. Ezt nem tűrhették, ezért elküldték, hogy hozzon kávé, fánkot és dán süteményt nekik, Cathcartnak, Cathcart asszisztensének és a két fickónak, akik épp akkor jelentek meg a halottaskocsival.

Devane-nek fogalma sem volt, honnan szerezze be ezeket, és mivel én a kifeszített szalagon kívül rekedtem, elvittem Jenny pékségébe. Fél órát, talán egy kicsit többet kocsikáztunk a pékségig, és ez alatt az idő alatt sikerült bepillantást nyernem a fiatalember helyzetébe, bár minden elismerésem megilleti a diszkréciójáért; nem árulkodott, csak annyit mondott, hogy nem tanul annyit, amennyit remélt, és mivel láttam, miféle feladatot kapott, miközben Cathcart a helyszíni szemlét végezte, össze tudtam rakni a képet.

Mire visszaértünk, a vizsgálatnak vége volt, a holttestet pedig már hullászádba csomagolták. Ennek ellenére az egyik detektív (nagydarab, zsíros pasas volt, a neve O'Shanny) durván letolta Devane-t: „Mi tartott ilyen sokáig? Már majd' befagyott a seggünk!” Satöbbi, satöbbi.

Devane állta a sarat, és nem panaszkodott, nem magyarázkodott; azt kell mondanom, dicséret illeti a szüleit a neveléséért. Én léptem közbe, és közöltem a nyomozókkal, hogy olyan gyorsan megjártuk, amilyen gyorsan csak lehetséges. Azt mondtam: „Ugye nem lett volna helyes átlépni a sebességhatárt, nyomozó urak?” Azt reméltem, hogy erre majd elnevetik magukat, és, tudja, egy kicsit feldobom a hangulatot. Nem jött be. A másik nyomozó (Morrisonnak hívták) odavetette: „Téged meg ki kérdezett, Irving? Nincs valahol éppen lomtalanítás vagy valami hasonló, amiről írhatnál?” A társa ezen jót nevetett, de a fiatalember, akinek elvileg törvényszéki orvostant kellett volna tanulnia, ehelyett viszont azt tanulta meg, hogy O'Shanny tejjel, Morrison pedig feketén issza a kávé, egészen a gallérjáig elpirult.

Tudja, Steffi, az ember nem élheti le az életét anélkül, hogy jó néhányszor seggbe ne rúgnák némi hatalommal rendelkező barmok, mégis szörnyen megsajnáltam Devane-t, aki annyira zavarba jött nemcsak a saját magát, hanem az engem ért megaláztatás miatt is. Láttam rajta, hogy azon gondolkodik, hogyan kérhetne bocsánatot tőlem, de még mielőtt kitalálhatta volna (vagy még mielőtt elmondhattam volna neki, hogy nem szükséges, hiszen nem ő sértett meg), O'Shanny elvette tőle a tálcát és Morrison kezébe nyomta, aztán pedig kikapta a kezemből a két zacskó dán vajas sutit. Ezek után utasította Devane-t, hogy bújjon át a szalag alatt, és vegye magához a bizonyítékokat tartalmazó zacskót, amelybe a halott férfi személyes tárgyait tették. „Szépen aláírod az átvételi elismervényt”, mondta, mintha egy ötéveshez beszélt volna, „és nagyon ügyelsz arra, hogy más még csak meg se érintse a zacskót, amíg át nem veszem tőled. És nem ütöd az orrod a dologba. Megértetted?”

„Igen, uram”, felelte Devane, és halványan rám mosolygott. Néztem, ahogyan elveszi dr. Cathcart asszisztensétől a zacskót, amely sokkal inkább hasonlított irodai irattartóra. Kivette az átvételi elismervényt az elején lévő átlátszó tasakból, és... Egyébként, tudja, mire való az a darab papír, Steffi?

– Azt hiszem, igen – felelte a lány – A bűnvádi eljárás során a büntett helyszínén talált dolgokat felhasználják bizonyítékként. Ezzel a papírral az állam hitelt érdemlően igazolni tudja, kiknek a kezén ment át a bizonyíték a megtalálásától kezdve egészen addig, amikor végül a tárgyalóteremben bemutatják, nem?

– Szépen összefoglalta – válaszolta Vince. – írnia kellene.

– Nagyon vicces – jegyezte meg Stephanie.

– Igen, hölgyem, ez a mi Vincentünk: egy igazi Oscar Wilde – mondta Dave. – Legalábbis, amikor éppen nem Mogorva Oscar. A lényeg, hogy láttam, ahogyan az ifjú Mr. Devane aláírta az átvételi elismervényt, majd visszacsúsztatta a zacskó elején lévő kis tasakba. Aztán megfordult és azt figyelte, hogyan emeli be a hullát a halottaskocsiba az a két erős fiú. Vince addigra már visszaért ide, a szerkesztőségbe, hogy megírja a sztorit. Ekkor én is eljöttem, közölve a kérdezősködőkkel (addigra eléggé sokan odagyültek, mert vonzotta őket az a hülye sárga szalag, mint hangyákat a kiszóródott cukor), hogy mindent megtudhatnak csupán egy negyeddollárosért, amennyibe akkoriban az *Islander* került.

Szóval, akkor láttam utoljára Paul Devane-t: csak állt ott és nézte, hogyan rakja be a két tagbaszakadt fickó a holttestet a halottaskocsiba. De azt egészen véletlenül tudom, hogy O'Shanny utasítása ellenére belenézett a zacskóba, ugyanis kb. tizenhat hónappal később felhívott. Addigra felhagyott a törvényszéki orvostannal, és jogi tanulmányokba kezdett. Azt nem tudom, hogy ez az irányváltoztatás jó vagy rossz, de minden bizonnyal O'Shanny és Morrison nyomozóknak volt köszönhető. Mégis Paul Devane volt az, aki a Hammock Beach-i Mr. Anonymusból coloradói kölyköt faragott, és végül lehetővé tette a rendőrségnek, hogy azonosítsák.

– És mi tudtuk meg először a szenzációs hírt -vette át a szót Vince. – Nagyrészt azért, mert Dave Bowie vett annak a fiatalembernek egy fánkot, és valami olyasmit adott neki, amit pénzért *nem* lehet megvenni: megértést és egy kis együttérzést.

– Ez azért erős túlzás – mondta Dave, és megfordult a székével. – Harminc percnél többet nem is töltöttem vele. Talán háromnegyed órát, ha hozzáadjuk a sorban állást is a pékségnél.

– Néha ez éppen elég – jegyezte meg Stephanie.

– Aha, talán így van. De tudja, mi az igazán szörnyű? Mit gondol, mennyi idő alatt fullad meg az ember egy darab hústól?

Erre egyikük sem tudott válaszolni. Egy gazdag turista jachtja közeledett a tinnocki kikötőhöz, gőgös kürtszóval jelezve érkezését.

– Hagyjuk Paul Devane-t egy kicsit! – törte meg a csendet Vince. – Dave majd folytatja azt

a részt pár perc múlva. Azt hiszem, előbb a boncolásról kellene szót ejteni.

– Aha – helyeselt Dave. – Ha ez egy igazi történet lenne, Steff, Paul Devane a boncolásos rész után következne.

Vince folytatta: – Ne gondolja, hogy Cathcart akkor rögtön elvégezte a boncolást, mert nem így történt. Ketten haltak meg a bérháztűzben, amely miatt O'Shanny és Morrison errefelé keveredett, és ők élveztek elsőbbséget. Nemcsak azért, mert ők haltak meg korábban, hanem mert ők gyilkosság áldozatai voltak, a mi ismeretlenünk pedig látszólag csak egy szerencsétlen baleset áldozata. Mire Cathcart eljutott odáig, hogy az ismeretlen hullával foglalkozzon, a nyomozók már visszamentek Augustába; hál' istennek, megszabadultunk tőlük.

Jelen voltam a boncoláson, mert akkoriban errefelé csak engem lehetett valamelyest hivatalos fotósnak tekinteni, és „alvóképet” kellett készíteni a fickóról. Ez egy Európából importált fogalom; egy portré, amely eléggé szalonképes ahhoz, hogy megjelenjen az újságokban. A hulla olyan rajta, mintha csak aludna.

Stephanie egyszerre tűnt érdeklődőnek és döbbentnek. – És ez működik?

– Nem – vágta rá Vince. – Hát... Talán a gyerekeknél. Vagy ha az ember csak egy futó pillantást vet rá, fél szemével hunyorítva. A képet a boncolás előtt kellett elkészíteni, mert Cathcart attól tartott, hogy a torkot elzáró izé miatt esetleg túlságosan ki kell majd feszítenie az alsó állkapcsot.

– És azt gondolta, senki nem fogja elhinni, hogy a fickó csak alszik, ha egy pántot teker a feje köré, hogy zárva maradjon a szája? – kérdezte Stephanie önkéntelenül is mosolyogva. Borzalmas, hogy ilyesmi vicces lehet, de *vicces volt*; Stephanie agyában egy rémítő lény beteges képregényt pörgetett.

– Valahogy úgy – helyeselt Vince szintén mosolyogva. Dave is mosolygott. Szóval, ha beteges a fantáziája, nem ő az egyetlen. Hála Istennek! – Azt hiszem, úgy inkább egy fogfájós hulla lett volna.

Erre mindannyian elnevelték magukat. Stephanie megint rádöbrent, mennyire szereti ezt a két öreg csókat.

– Muszáj nevetni a Kaszáson – mondta Vince, miközben elvette a kóláját a korlátról. Ivott egy kortyot, aztán visszatette. – Különösen az én koromban. Érzem, hogy az a gazember minden ajtó mögött ott leselkedik, és amikor lekapcsolom a lámpát, érzem a leheletét a párnán, ahová annak idején a feleségeim hajtották a fejüket (Isten nyugosztalja mindkettőt).

Muszáj nevetni a Kaszáson.

Szóval, Steffi, elkészítettem a fényképeket (az „alvóképeket”), és a sejtésem nagyjából beigazolódott: a legjobban sikerült képen a fickó olyan volt, mint aki egy nagy berúgást követően elaludt, vagy esetleg kómában van. Ezt a képet hoztuk le egy héttel később. Megjelent a bangori *Daily News*-ban is, plusz az ellsworthi és a portlandi újságokban. Persze nem ért semmit, egyetlen ismerőse sem jelentkezett, de végül rájöttünk, hogy megvan az oka.

Mivel a két augustai idióta visszament oda, ahonnan jött, Cathcartnak nem volt ellenvetése, hogy ott maradjanak a boncoláson is, csak annyit kért, hogy ne írjak meg semmit az engedélye nélkül. Ilyesmi természetesen eszembe sem jutott.

Ha fentről lefelé haladunk, ott volt először is az a húsdarab a fickó torkában, amelyet Robinson doki már megtalált. „Ez a halál oka, Vince”, mondta Cathcart, és ezen véleményén mit sem változtatott az agyembólia (amit azután fedezett fel, hogy én már elmentem a Moosie-ra induló komphoz). Azt mondta, hogy ha lett volna ott valaki, aki elvégzi a fickón a Heimlich-manővert (vagy ha ő alkalmazta volna saját magán), nem kötött volna ki a boncasztalon.

Ha továbbhaladunk lefelé, jön a gyomortartalom, annak is az első része, vagyis a legfelül lévő éjszakai kaja, amelynek esélye sem volt megemésztődni. Sült hús volt. Mindössze talán hat-hét, jól megrágott falat. Cathcart szerint csak körülbelül tíz deka.

Végül pedig a gyomortartalom második része, vagyis az emberünk vacsorája. Ez eléggé... Nos, nem akarok részletekbe bocsátkozni, elég hozzá annyi, hogy az emésztés folyamatában odáig jutott, hogy dr. Cathcart alapos laborvizsgálatok nélkül csak annyit tudott bizonyosan megállapítani, hogy a fickó halat evett, talán salátával és sült krumplival, hat-hét órával a halála előtt.

„Nem vagyok Sherlock Holmes, doki”, mondtam, „de szerintem ez már egy olyan nyom, amelyen elindulhatunk.”

„Tényleg?”, hitetlenkedett Cathcart.

„Aha”, feleltem. „Azt hiszem, vagy a Curly'sben, vagy itt a Jan's Wharfside-ban, esetleg a szigeten, a Yanko'sban vacsorázott.”

„Miért éppen ezekre gondolsz? Hiszen van vagy ötven étterem harminc kilométeres körzetben, ahol még áprilisban is árulnak halat. Miért nem vacsorázhatott a Szürke Sirályban, ha már itt tartunk?”, kérdezte.

„Mert a Szürke Sirály nem alacsonyodna le odáig, hogy halat árul sült krumplival”, válaszoltam. „Ez a fickó pedig azt evett.”

Nos, Steffi... Addig semmi bajom nem volt a boncolás alatt, de akkor határozottan émelyegni kezdtem. „Az a három étterem árul halat sült krumplival. Én pedig éreztem az ecet szagát, amikor felvágta a hulla gyomrát”, fejeztem be a gondolatot, aztán kirohantam a kis mosdóba hányni.

De igazam lett. Még aznap éjjel előhívtam a képeket, másnap pedig megmutattam őket azokon a helyeken, ahol árulnak halat sült krumplival. A Yanko'sban senkinek sem rémlett, a Jan's Wharfside-ban viszont rögtön felismerte az egyik pincérnő. Azt mondta, a férfi késő délután érkezett, sült krumplis haltálat rendelt, meg egy kólát, amely lehet, hogy diétás kóla volt. Az egyik asztalhoz vitte az ételt, és evés közben a tengert nézte. Megkérdeztem, mondott-e valamit, de a lány szerint csak annyit, hogy „kérem” és „köszönöm”. Azt is megkérdeztem tőle, hogy látta-e, merre indult tovább a férfi, amikor befejezte a vacsoráját (5.30 körül), de nem látta.

Vince Stephanie-ra nézett. – Szerintem a kikötőhöz ment, hogy elérje a hatórás kompot Moosie felé. Éppen annyi volt az idő.

– Aha, szerintem is – helyeselt Dave.

Stephanie kihúzta magát, mert eszébe jutott valami. – Április volt. Április közepe. Maine partjainál. A férfin pedig nem volt kabát, amikor megtalálták. Viselt kabátot, amikor a Jan'sben vacsorázott?

A két öreg úgy vigyorgott, mintha Stephanie éppen most oldott volna meg egy bonyolult egyenletet. Csakhogy, és Stephanie ezzel tökéletesen tisztában volt, a helyzet (főleg a *Weekly Islander* szerény keretei közt) nem a megoldásról szólt, hanem a *megoldandó* dolgok felvázolásáról.

– Jó kérdés – jegyezte meg Vince.

– Szép kérdés – értett egyet Dave.

– Ezt a részt későbbre tartogattam – mondta Vince. – De mivel nincs is *történet*, felesleges tartogatni a jó részeket... De ha válaszokat akar, édes szívem, bezárt a bazár. A pincérlány a Jan'sben nem emlékezett, hogy volt-e rajta kabát, más pedig egyáltalán nem is emlékezett a fickóra. De azt hiszem, bizonyos szempontból így is szerencsésnek mondhatjuk magunkat; ha a férfi július közepén tért volna be a Jan'sbe, amikor millióan járnak étterembe, és mindenki sült krumplis haltálat, homártekerceset és fagyikelyhet akar enni, a pincérlány egyáltalán nem emlékezett volna rá, hacsak a fickó le nem tolja előtte a nadrágját. – Talán még akkor sem – jegyezte meg Stephanie.

– Ez igaz. A lényeg, hogy *emlékezett* rá, arra viszont nem, hogy viselt-e kabátot. És én sem erőltettem túlságosan a témát, mert tudtam, hogy akkor esetleg eszébe jutna valami, csak azért, hogy a kedvemben járjon... Vagy, hogy végre levakarjon magáról. Azt mondta: „Mintha

világoszöld dzseki lett volna rajta, Mr. Teague, de lehet, hogy tévedek.” És talán *tényleg* tévedett, de tudja, Stephanie... én hajlok rá, hogy igaza volt. Hogy a férfi világoszöld dzsekit viselt.

– De akkor hol van az a dzseki? – kérdezte Stephanie. – Megtalálták?

– Nem – felelte Dave. – Szóval talán *nem is létezett* semmiféle dzseki... Bár el sem tudom képzelni, hogy mit csinálhatott a tengerparton egy hideg áprilisi éjjelen kabát nélkül.

Stephanie visszafordult Vince-hez, és hirtelen ezernyi kérdés merült fel benne; mindegyik sürgető, de egyik sem teljesen tiszta.

– Min mosolyog, kedvesem? – kérdezte Vince.

– Nem is tudom – mondta Stephanie, majd kis szünet után folytatta. – De igen, tudom. Olyan sok kérdésem van, hogy nem tudom, melyiket tegyem fel először.

A két öreg erre elnevette magát. Dave előhalászott egy nagy zsebkendőt a hátsó zsebéből, és megtörölgette a szemét. – Hát nem nagyszerű? – kiáltotta. – De igen, kishölgy! Adok egy tanácsot, Steff: Tegyen úgy, mintha lottószámot húzna! Hunyja le a szemét, és halásson ki egyet az üvegedényből!

– Rendben – mondta Stephanie, és így is tett. – Mi a helyzet a halott férfi ujjlenyomataival? És a fogászati leleteivel? Azt hittem, hogy a halottak azonosításában ezek viszonylag nagy megbízhatósággal felhasználhatók.

– A legtöbben így gondolják, és valószínűleg így is van. De ne feledje, hogy 1980-at írunk, Steff! – mondta Vince még mindig mosolyogva, de komoly tekintettel. – A számítógépes forradalom előtt vagyunk, és *jóval* az internet előtt, amely csodálatos eszközt a magához hasonló fiatalok természetesnek veszik. 1980-ban az ismeretlen, azonosítatlan hullák ujjlenyomatait és fogászati leleteit esetleg csak azoknak az adataival lehetett összevetni, akik illettek a képbe. Évekbe telt volna átbogarászni minden rendőrségen minden körözött személy ujjlenyomatait és fogászati leleteit. És vajon meddig tart átbogarászni mindenki adatait, akinek az eltűnését jelentik az Egyesült Államokban? Még ha a listát leszűkítik is a harminc-negyven éves férfiakra? Lehetetlen lett volna, kedvesem.

– Azt hittem, hogy a fegyveres erőknél már akkor is volt számítógépes nyilvántartása...

– Szerintem nem – mondta Vince. – De ha volt is, nem hiszem, hogy a kölyök ujjlenyomatait valaha is elküldték nekik.

– Mindenesetre, az azonosítás nem a hulla ujjlenyomatai vagy fogai alapján történt – folytatta Dave. Összekulcsolta ujjait tekintélyes mellkasa előtt, és nagy élvezettel süttette magát a késő délutáni, de még eléggé meleg napsugárral. – Azt hiszem, ezt úgy hívják, a lényegre térni.

– Szóval, *hogyan* történt?

– Ezzel visszakanyarodunk Paul Devane-hez – vette át a szót Vince. – *Szeretek* visszakanyarodni Paul Devane-hez, mert, ahogyan már mondtam, ott van egy történet, és én a történetekből élek. A történetek a *szívszerelmeim*, ahogyan réges-régen mondtuk. Devane egy kicsit olyan, mint Horatio Alger hősei; csak egy kicsit, de éppen eléggé. *Küzdj, és sikerrel jársz! Dolgozz keményen, és meglesz a jutalmad!*

– *Igyál, és hűgyozni fogsz* – folytatta a sort Dave.

– Ha neked úgy tetszik! – vetette oda Vince közönyösen. – Szóval, Devane elment ezzel a két hülye zsaruval, O'Shannyvel és Morrisonnal, akik rögtön leléptek, miután Cathcart elkészítette az előzetes szakvéleményt a bérháztűz áldozatairól, mert a legkevésbé sem izgatta őket egy férfi, aki véletlenül megfulladt odaát, a Moose-Lookit-szigeten. Cathcart eközben elvégezte az ismeretlen hulla boncolását, szerény személyem jelenlétében. A halotti bizonyítványba az került, hogy *fulladásos halál*, vagy annak az orvosi megfelelője. Az újságokban megjelent az „alvóképem”, amelyet viktoriánus őseink sokkal helytállóbban „halotti portrénak” neveztek. De senki sem hívta fel a főügyészi hivatalt, sem az augustai állami rendőrséget azzal, hogy ez a férfi az apja, a nagybátyja vagy a fivére.

A tinnocki halottasház hat napig tartotta a hűtőben. A törvény szerint ez nem lett volna kötelező, de majd rájön, Steffi, hogy efféle dolgokban számos íratlan szabály, szokás létezik. A hullabizniszben mindenki tud erről a szokásról, bár senki sem tudja, *miért* alakult ki. A hulla még mindig azonosítatlan volt, és még mindig nem kereste senki, amikor egy nap Abe Carvey bebalzsamozta. Aztán a halottasház saját kriptájába vitték, a Tengeri Kilátás temetőbe...

– Ez a rész eléggé hátborzongató – jegyezte meg Stephanie. Lelki szemeivel látta az ismeretlen férfit a kriptában, valami oknál fogva nem koporsóban (bár biztosan beletették valami olcsó dobozba), hanem egyszerűen egy kőlapra fektetve, lepellel letakarva. Egy gazdátlan csomag a holtak postáján.

– Aha, egy kicsit tényleg hátborzongató – mondta Vince érzelemmentesen. – Akarja, hogy folytassam?

– Ha most abba hagyja, megfojtom – vágta rá a lány.

Vince bólintott, és bár nem mosolygott, örült a lány válaszána. Stephanie pedig valahogyan tudta ezt.

– A hulla ezen az ideiglenes szálláson pihent egész nyáron és ősszel, majdnem télig. Aztán elérkezett a november, és mivel a test még mindig névtelen és gazdátlan volt, úgy döntöttek, el kellene földelni. – Vince Jenki akcentusában *a föld* szó úgy hangzott, *föld*. – Tudja, még mielőtt a föld megkeményedik, és nehéz lesz ásni.

– Igen – mondta Stephanie halkán. Ezúttal nem érezte a két öreg között szikrázó telepátiát, de talán mégis jelen volt, mert Dave folytatta a történetet (már ha ez annak nevezhető), anélkül hogy az *Islander* vezető szerkesztője erre megkérte volna.

– Devane tisztességgel végigcsinálta a három hónapos gyakorlatot O'Shanny és Morrison mellett – mondta Dave. – Talán még nyakkendő vagy valami hasonlót is adott nekik búcsúajándékként; mint már mondtam, Stephanie, szerintem nem volt abban a fiatalemberben semmi neheztelés. De amint végzett, újra beadta a jelentkezését az egyetemre (azt *hiszem*, Georgetownt mondott, de erre ne vegyen mérget), és felvette a jogi tanulmányokhoz szükséges órákat. És két dolgot kivéve Mr. Paul Devane itt ki is léphetett volna ebből a történetből – ami, ahogyan Vince mondja, nem is történet, kivéve talán ezt a részt. Az egyik dolog az, hogy Devane valamikor mégis belekukkantott a bizonyítékokat tartalmazó zacskóba, és átnézte Mr. Anonymus ingóságait. A második pedig az, hogy időközben egy lánnyal komolyra fordult a kapcsolata, és a lány hazavitte bemutatni a szüleinek, ahogyan a lányok szokták, amikor a dolgok komolyra fordulnak, és a lány apjának volt legalább egy rossz szokása, amely szokás akkoriban sokkal elterjedtebb volt, mint mostanság. Dohányzott.

Stephanie gondolatai (és mindkét öreg tudta, hogy jól vág az esze) hirtelen a cigarettásdobozra terelődtek, amely Hammock Beach homokjára esett, amikor a hulla eldőlt. Johnny Gravlin (aki most Moose-Look polgármestere) felvette és visszatette a hulla zsebébe. És ekkor valami vakító fénysugárként hasított Stephanie agyába. Még meg is rázkódott, mintha megcsípték volna, és egyik lábával fellökte a kólásüvegét. A kóla sísteregve folyt végig a tornác időrágta deszkáin, majd az odalenn lévő kövekre és gyomokra csöpögött közöttük. A két öreg ezt észre sem vette. Tudták, hogy ez egy igen jelentőségteljes pillanat, és érdeklődéssel vegyes örömmel figyelték a gyakornokukat.

– *A zárjegy!* – kiáltott fel Stephanie szinte sikítva. – *Minden doboz alján van egy állami zárjegy!*

A két öreg megtapsolta a lányt; csendesen, de őszinte elismeréssel.

10

Dave folytatta a mesélést: – Hadd mondjam el, mit látott az ifjú Mr. Devane, amikor titkon belepillantott a bizonyítékokat rejtő zacskóba, Steffi! És afelől nincs semmi kétségem, hogy inkább azért nézett bele, hogy ellenkezzen azzal a két idiótával, nem pedig azért, mert tényleg

hitt abban, hogy talál valami használhatót a szegényes felhozatalban. Először is, ott volt Mr. Anonymus jegygyűrűje: egy egyszerű, vésés nélküli aranykarika, még dátum sem volt rajta.

– Nem hagyták rajta a... – Stephanie a két férfi pillantásából rájött, hogy butaságot mondott. Muszáj volt levenni a gyűrűt a hulla ujjáról, hiszen ha azonosítják, a gyűrűt elküldik a családjának. Aztán eltemethetik ujján a gyűrűvel, ha a családja úgy dönt. Addig viszont a gyűrű bizonyíték, és úgy is kell kezelni.

– Nem – mondta Stephanie. – Természetesen nem. Hülye vagyok. De... kellett lennie valahol egy Mrs. Anonymusnak. Vagy Mrs. Kölyöknek. Nem?

– De – felelte Vince Teague vontatottan. – És meg is találtuk. Végül.

– És voltak kis Anonymusok is? – kérdezte Stephanie arra gondolva, hogy a korából ítélve a halott férfinak akár egy egész focicsapatra való gyereke is lehetett.

– Ezt most inkább hagyjuk, ha megengedi – mondta Dave.

– Ó, bocsánat – szabadkozott Stephanie.

– Nem kell bocsánatot kérnie – mondta Dave halványan mosolyogva. – Csak nem akarom elveszíteni a fonalat. Könnyebb úgy mesélni, hogy nincs... Hogy is hívod, Vincent?

– Mellékszál – felelte Vince. O is mosolygott, de a tekintete a távolba révedt. Stephanie azon tűnődött, hogy vajon a kis Anonymusok gondolatától-e.

– Igen, ha nincs mellékszál – ismételte Dave. Elgondolkodott, aztán bebizonyította, hogy egyáltalán nem vesztette el a fonalat, mert az ujjain számolva gyors felsorolásba kezdett: -A zacskó tartalma a következő volt: az elhunyt jegygyűrűje, tizenhét dollár papírpénzben (egy tízes, egy ötös és két egydolláros bankó), plusz némi apró, összesen talán egy dolcsi. És egy nem amerikai pénzérme. Devane szerint orosz betűk voltak rajta.

– Orosz! – ámuldozott Stephanie.

– Amiket tulajdonképpen cirill betűknek hívnak – morogta Vince.

Dave eltántoríthatatlanul folytatta: – Volt nála még egy doboz mentolos cukorka és egy csomag Big Red rágógumi, amelyben már csak egy darab maradt. Volt egy gyufalevele is, valami bélyegreklámmal (biztos, hogy maga is látott már ilyen, minden vegyesboltban beszerezhető), és Devane azt mondta, csak egy gyufa hiányzott belőle. És persze ott volt az a felbontott doboz cigi, amelyből egy vagy két szál hiányzott. Devane szerint csak egy, és szerinte ezt igazolta az egyetlen hiányzó gyufaszál is.

– De nem volt tárcája – jegyezte meg Stephanie.

– Nem bizony.

– És semmiféle irata. -Nem.

– Azon elgondolkoztak, hogy talán valaki arra járt, és ellopta Mr. Anonymus tárcáját a maradék sültjével együtt? – kérdezte Stephanie, és egy röpke kacaj kiszaladt a száján, még mielőtt elé tette volna a kezét.

– Többek között természetesen ezen a vonalon is elindultunk, Steffi – mondta Vince. – Még az is felmerült bennünk, hogy talán az egyik Parti Fénynek nevezett izé dobta le a fickót Hammock Beachre.

– Úgy tizenhat hónappal azután, hogy Johnny Gravlin és Nancy Arnault megtalálta a hullát – folytatta Dave –, a barátnője szülei meghívták Paul Devane-t Pennsylvaniába egy hétvégére. Azt hiszem, hogy akkor a Moose-Lookit-sziget, Hammock Beach és Mr. Anonymus jutott a legkevésbé az eszébe. Azt mondta, egyik este moziba vagy hová készült a barátnőjével. Anyuci és apuci a konyhában volt, mosogattak vacsora után (vagyis „elcsapták az edényeket”, ahogyan errefelé mondjuk), és bár Paul felajánlotta a segítségét, kiküldték a nappaliba azzal a magyarázattal, hogy nem tudja, mi hová való. Szóval Paul Devane ott üldögélt a nappaliban, bámulta a tévét, és véletlenül rápillantott Papamaci karosszékére. Papamaci kicsi asztalkáján, éppen Papamaci tévéújságocskája és Papamaci hamutálacsckája mellett pedig ott volt Papamaci cigicskéje.

Dave elmosolyodott, és megvonta a vállát.

– Vicces, hogyan alakulnak néha a dolgok; az embernek erről az jut eszébe, hogy milyen gyakran *nem* úgy alakulnak. Ha azt a dobozt máshogy fordították volna (ha a teteje állt volna Devane felé, és nem az alja), Mr. Anonymus továbbra is Mr. Anonymus maradt volna, ahelyett hogy először a coloradói kölyök lett belőle, aztán pedig Mr. James Cogan Nederlandból, amely egy városka Boulder-től nyugatra. De a doboz *alja* állt Paul Devane felé, így jól láthatta a rajta lévő zárjegyet. Olyan volt, mint egy postai bélyeg, és eszébe juttatta azt a doboz cigarettát, amelyet korábban a bizonyítékos zacskóban látott.

Tudja, Steffi, Paul Devane egyik gyakorlatvezetője (nem emlékszem, hogy O'Shanny vagy Morrison volt-e az) dohányzott, és Paul, egyéb, roppant fontos feladatai mellett, jó néhányszor vett neki Camel márkájú cigarettát, és bár ezeken is volt zárjegy, az nem olyan volt, mint a bizonyítékos zacskóban látott dobozon. A Maine állami cigarettákon, amelyeket a nyomozónak vett, a zárjegy tintapecsétre hasonlított, mint amelyet az ember a kézfejeére kap kisvárosi zenés-táncos szórakozóhelyeken, vagy... nem is tudom...

– A Nyárbúcsúztató Gernerd Szekérparádé, Piknik és Táncmulatság nevezetű rendezvényen? – kérdezte Stephanie mosolyogva.

– Úgy van! – kiáltott fel Dave, egyik kövér mutatóujját a lányra szegezve. – A felfedezés nem olyan volt, mint amikor az ember felugrik és azt kiáltja, „Heuréka! Rájöttem!”, de azon a hétvégén újra és újra Paul Devane gondolataiba férközött a dolog, mert a bizonyítékos zacskóban látott cigisdoboz emléke nem hagyta nyugodni. Egyrészt azért, mert Paul Devane szerint Mr. Anonymus cigarettáján maine-i zárjegynek *kellett* volna lennie, bárhonnan jött is.

– Miért?

– Mert csak egy hiányzott a dobozból. Milyen dohányos szív el csupán egy cigit hat óra alatt?

– Talán egy gyenge dohányos?

– Az, akinek van egy tele doboz cigarettája, de hat óra alatt csak egy szálat szív el belőle, nem gyenge dohányos, hanem nemdohányzó – mondta Vince szelíden. – Ráadásul, Devane látta a férfi nyelvét. És én is; előtte térdeltem, és bevilágítottam a szájába Robinson doki otoszkópjával. Olyan rózsaszín volt a nyelve, mint a borsmenta. Nem egy dohányos nyelve volt.

– Ó, és a gyufa – mondta Stephanie elgondolkozva. – Abból is csak egy hiányzott?

Vince Teague mosolygott. Mosolygott és bólogatott. – Abból is csak egy hiányzott – mondta.

– Nem volt nála öngyújtó? – Nem volt nála öngyújtó – vágta rá a két idős férfi egyszerre, aztán elnevettek magukat.

11

– Devane várt hétfőig – folytatta Dave –, és mivel a cigarettadolog még mindig nem hagyta nyugodni (pedig már majdnem másfél év telt el az ismeretlen hulla megtalálása óta), felhívott telefonon és elmondta, hogy szerinte lehetséges, csak *lehetséges*, hogy a Mr. Anonymusnál talált cigi nem maine-i volt. Ha így van, az alján lévő zárjegy alapján talán ki lehetne deríteni, honnan is származott *valójában*. Hangot adott azon kétségének is, hogy Mr. Anonymus egyáltalán dohányzott-e, de azt mondta, a zárjegy akkor is jó nyom lehet. Egyetértettem vele, de kíváncsi voltam, miért engem hívott. Azt felelte, nem jutott eszébe senki más, akit ennyi idő elteltével még érdekelhet az ügy. Igaza volt, engem még mindig *tényleg* érdekelt (és Vince-et is), és kiderült, hogy a zárjeggyel kapcsolatban is igaza volt.

Nos, én magam nem dohányzom, és soha nem is dohányoztam, ami valószínűleg hozzájárult ahhoz, hogy elértem ezt a szép, hatvanöt éves kort, ráadásul ilyen jó formában...

Vince morogva legyintett. Dave zavartalanul folytatta.

– Szóval, elzarándokoltam a Bay Street-i újságáruhoz, és megkérdeztem, megvizsgálhatnék-e egy doboz cigarettát. A kérésemet teljesítették, és megfigyelhettem, hogy

a doboz alján valóban *tintapecsét* volt, nem pedig levélbélyegszerű zárjegy. Felhívtam a főügyészi hivatal Bizonyíték-megőrző nevű osztályát, ahol egy Murray nevű fickóval beszéltem. A lehető legdiplomatusabb voltam, Stephanie, mert akkoriban az a két barom nyomozó valószínűleg még dolgozott...

– De hát elkerülte a figyelmüket egy minden bizonnyal értékes nyom, nem? – kérdezte Steffi. – Amely leszűkíthette volna a keresést egyetlen államra. És az a nyom gyakorlatilag az orruk előtt volt.

– Ja – mondta Vince –, és a gyakornokokra sem kenhették volna a hibát, mert egyértelműen utasították, hogy ne kotorásszon a bizonyítékos zacskóban. Ráadásul mire világossá vált, hogy nem engedelmeskedett nekik...

– ...már nem tudtak ártani neki – fejezte be a mondatot Stephanie.

– Ahogy mondja – helyeselt Dave. – De biztos, hogy nem vonták volna felelősségre őket. Ne feledje, hogy éppen egy gyilkossági ügyben nyomoztak odaát Tinnockban (emberölés, két ember halálra égett), Mr. Anonymus pedig csak megfulladt.

– De akkor is... – kezdte Stephanie habozva.

– De akkor is hülyék voltak; nyugodtan kimondhatja, nem szükséges udvariaskodnia, barátok között van – mondta Dave vigyorogva. – De az *Islan-der*-nek nem állt érdekében, hogy bajba sodorja azt a két nyomozót. Ezt világosan megmondtam Murraynek, és azt is, hogy ez nem bűnügyi dolog; csupán megpróbáltam megtenni minden tőlem telhetőt annak érdekében, hogy kiderítsük, ki volt az a szerencsétlen, mert valószínűleg valahol vannak olyanok, akiknek hiányzik, és tudni akarják, mi történt vele. Murray azt mondta, kér egy kis időt, és erre számítottam is, ennek ellenére eléggé rossz délutánom volt, mert egyfolytában azon tűnődtem, hogy talán valahogy máshogy kellett volna kijátszanom a kártyáimat. Tudja, talán megkérhettem volna Robinson dokit, hogy telefonáljon ő Augustába, vagy akár még Cathcartot is rá tudtam volna beszélni, de az, hogy palimadarat csináljak belőlük, valahogy nem volt kedvemre való. Ez biztosan nyálasan hangzik, de szerintem tízből kilenc esetben az őszinteség a legcélravezetőbb. Csak attól tartottam, hogy éppen ez lesz a tizedik eset.

Végül azonban minden jól alakult. Murray éppen akkor hívott vissza, amikor már úgy gondoltam, nem fog hívni, és vettem a kabátom, hogy hazamenjek; hát nem jellemző?

– Amikor várunk valamire, egyetlen perc is örökkévalóságnak tűnik – jegyezte meg Vince.

– Istenkém, ez szinte már költészet! Adj egy füzetet és egy ceruzát, hogy leírhassem! – csúfolódott Dave széles vigyorral, amely nem csupán évekkel megfiatalította az arcát, hanem szinte láthatóvá tette a kisfiút, aki valaha volt. Aztán Dave ismét elkomolyodott, és az egyszervolt kisfiú eltűnt.

– Tudom, hogy a nagyvárosokban a bizonyítékok mindig elvesznek, de azt hiszem, Augusta még nem olyan nagy, hiába az állam fővárosa. Murray őrmester gond nélkül megtalálta a bizonyítékos zacskót, amelynek átvételi elismervényén Paul Devane aláírása díszelgett; azt mondta, tíz perccel a beszélgetésünk után meg is találta. A fennmaradó idő azzal telt, hogy megpróbált engedélyt kérni a megfelelő személytől arra, hogy elmondhassa nekem, mi van a zacskóban... Amit végül meg is tett. A cigaretta Winston volt, és az alján lévő zárjegy pontosan olyan volt, ahogyan Paul Devane emlékezett: kicsi, felragasztható, rajta pedig kis, sötét betűkkel a COLORADO felirat. Murray azt mondta, átadja az információt a főügyészi hivatalnak, ahol értékelni fogják azt, ha a „nyilvános megjelenés előtt” megtudhatják, meddig jutottunk a coloradói kölyök azonosításában. Így hívta, ezért aztán szerintem kijelenthetjük, hogy a főügyészi hivatal bizonyíték-megőrző osztályán dolgozó Murray őrmester volt az, aki ráragasztotta a nevet. Azt is mondta, hogy reméli, ha *tényleg* szerencsével járunk a fickó azonosításában, akkor megemlítjük, hogy a főügyészi hivatal segítőkész volt. Hát nem édes?

Stephanie lelkesen csillogó szemmel előrehajolt. – Szóval, mi volt a következő lépés? Hogyan folytatta?

Dave válaszra nyitotta a száját, de Vince a főszerkesztő természetes vállára tette a kezét, hogy belefojtsa a szót. – Mit *gondol*, hogyan folytattuk, kedvesem?

– Kezdődik a tanítás? – kérdezte Stephanie.

– Igen – felelte Vince.

Stephanie, mivel látta a tekintetén és az arckifejezésén (inkább ez utóbbin), hogy Vince tökéletesen komoly, alaposan elgondolkodott a válaszon.

– Másolatokat készítettek az „alvóképről”...

– Aha. Készítettünk.

– És aztán... Hmm... Elküldték a képet az újságcikkkel együtt... Hány coloradói újságnak?

Vince elmosolyodott, bólintott, és felemelte a hüvelykujját. – Hetvennyolcnak, Ms. McCann. Nem tudom, Dave hogy volt vele, de engem lenyűgözött, milyen olcsó volt ez 1981-ben. Összesen talán száz dolcsiba került, postaköltséggel együtt.

– És természetesen az egészet elszámoltuk üzleti költségként – mondta Dave, aki egyben az *Islander* könyvelője is volt. – Az utolsó pennyig. Amihez minden jogunk megvolt.

– Hány újság hozta le?

– *Mindegyik, a szentségit!* – kiáltott fel Vince, és egy hatalmasat ütött sovány combjára. – Igen! Még a denveri *Post* és a sziklás-hegységi *News* is! Mert *akkor* még csak egyetlen különös dolog és egy *csodálatos* mellékszál volt a történetben, tudja?

Stephanie bólintott. Egyszerű és csodálatos. Tökéletesen értette.

Vince is bólintott, szinte ragyogva. – Egy ismeretlen, talán Coloradóból származó férfit találtak egy maine-i sziget strandján, Coloradótól háromezer kilométerre! Nem említettük a húst, amely megakadt a nyelőcsővében, nem említettük a kabátot, amely valószínűleg eltűnt (vagy egyáltalán nem is létezett), és nem említettük a zsebében talált orosz érmét sem! Csak a coloradói kölyök esetét írtuk le, az igazi Megmagyarázhatatlan Rejtélyt, és így, persze, *minden* újság lehozta, még az ingyenesek is, amelyek jobbára csak kupongyűjtemények.

– És két nappal azután, hogy a boulderi újság 1981 októberének végén megírta az esetet – vette át a szót Dave –, felhívott egy Arla Cogan nevű nő. Netherlandben lakott, nem messze Bouldertől, a hegyekben. A férje az előző év áprilisában tűnt el, magára hagyva őt és a kisfiúkat, aki akkor hat hónapos volt. Azt mondta, a férje neve James, és bár halvány fogalma sem volt, hogy mit kereshetett egy szigeten Maine partjainál, a Camera-ban látott fotó nagyon hasonlított rá. Valóban nagyon hasonlított. – Dave elhallgatott, majd folytatta. – Azt hiszem, Arla Cogan már tudta, hogy ez több mint pusztán hasonlóság, mert ekkor zokogásban tört ki.

12

Stephanie megkérte Dave-et, hogy betűzze Mrs. Cogan keresztnévét, mert az öreg kemény maine-i akcentusa miatt csupán két *a* hangot hallott belőle, középen egy *l*-lel.

Dave lebetűzte Arla nevét, majd folytatta: – Nem volt meg neki a férje ujjlenyomata (Persze hogy nem! Szerencsétlen, elhagyott teremtés!), de meg tudta adni a fogorvos nevét, akihez jártak...

– Várjon, várjon! – szakította félbe Stephanie, és felemelte a kezét, mint egy közúti rendőr. – Ennek a Cogan nevű férfinak mi volt a foglalkozása?

– Grafikus volt egy denveri reklámügynökségnél – felelte Vince. – Láttam néhány munkáját, és azt kell mondanom, meglehetősen ügyes volt. Sosem lett volna országos szinten ismert, de ha az ember gyorsan szeretne egy rajzot a szórólapjára, amelyen egy nő egy tekercs vécépapírt szorongat, mint aki éppen most fogta ki a mesebeli aranyhalat, Cogan volt a megfelelő ember. Hetente kétszer, keddenként és szerdánként Denverbe utazott értekezletekre és termékkonferenciákra. Egyébként otthon dolgozott.

Stephanie újra Dave-re pillantott. – A fogorvos beszélt Cathcarttal, a halottkémmel. Igaz?

– Maga gözerővel robog, Steff! Cathcartnak nem volt röntgenképe a kölyök fogairól, ugyanis ehhez nem rendelkezett megfelelő eszközökkel, annak pedig nem látta semmi okát,

hogy a holttestet elküldje a megyei kórházba, ahol el lehetett volna készíteni a fogászati röntgent, de azért a feljegyzéseiben rögzítette az összes tömést és a két koronát. Minden megegyezett a fogorvos adataival. Aztán Cathcart másolatokat küldött a halott férfi ujjlenyomatairól a nederlandi rendőrségnek, akik kiküldtek egy szakértőt a denveri rendőrségről James Cogan lakására, hogy vegyen ujjlenyomatokat a dolgozószobájában. Mrs. Cogan (Arla) megmondta neki, hogy semmit sem fog találni, mert alaposan kitakarított, amikor végül belátta, hogy az ő imádott Jimmyje már nem jön vissza, mert vagy elhagyta őt, amit egyébként nem tudott elhinni, vagy pedig valami borzalmas történt vele, amit már *kezdt* elhinni.

Az ujjlenyomat-szakértő azt mondta, hogy ha Cogan „jelentős időt” töltött a dolgozószobában, még mindig lesznek ott ujjlenyomatok. – Dave elhallgatott, sóhajtott egyet, majd végigsimította kevéske maradék haját. – A fickó tényleg talált ujjlenyomatokat, és így megtudtuk, ki is volt valójában Mr. Anonymus, alias a coloradói kölyök: James Cogan, negyvenkét éves, a coloradói Neder-landból, Arla Cogan férje, Michael Cogan apja, aki hat hónapos volt, amikor az apja eltűnt, és majdnem két éves, amikor az apját azonosították.

Vince felállt, és az öklét a derekához nyomva kinyújtózott. –, Mit szólnátok, ha bemennék? Kezd hűvösödni idekinn, és még jócskán van mit mesélni.

13

Mindhárman meglátogatták a mosdót, amely egy kis beugróban bújjik meg a régi, már nem használt ofszetgép mögött (az újságot ugyanis 2002 óta Ells-worthben nyomják). Míg Dave volt benn, Stephanie kávét tett fel. Ha a történet-amely-nem-is-történet még legalább egy óráig tart (és úgy érezte, így lesz), jól fog esni egy csésze kávé.

Amikor újra egybegyültek, Dave a kis konyha irányába szippantott, és elismerően bólintott. – Bírom az olyan dolgozó nőket, akik szerint a konyhában tenni-venni nem rabszolgamunka.

– Én pontosan így érzek a férfiakkal kapcsolatban – mondta Stephanie, mire Dave bólogatva felnevetett (Stephanie ismét jót szólt, kétszer is egy délután során; ez már rekord!), majd a hatalmas, régi nyomdagép felé fordulva megjegyezte: – Szerintem inkább *azzal* az izével dolgozni lehet rabszolgamunka.

– Ez is eléggé ijesztő – helyeselt Vince –, az előző viszont kész horror volt. Leszakította az ember karját, ha nem volt óvatos, és még akkor is hatalmasat rántott rajta, ha óvatos volt. Na, hol is tartottunk?

– A nőnél, aki éppen most tudta meg, hogy megözvegyült – felelte Stephanie. – Feltételezem, hogy eljött a holttestért.

– Ja – mondta Dave.

– És maguk mentek ki elé a bangori repülőtérre?

– Mit gondol, kedvesem?

Ezen a kérdésen Stephanie-nak nem kellett túl sokat töprengenie. 1981. október végére vagy november elejére a coloradói kölyök bizonyára már nagyon régi ügynek számított a Maine állami hatóságok számára... És, mint fulladás áldozata, egyébként is nagyon jelentéktelen ügynek számított. Csupán egy azonosítatlan holttest volt.

– Azt, hogy igen. Arla Cogan csak magukat ismerte Maine államban. – Ettől a gondolattól Stephanie furcsamód átérezte azt, hogy Arla létező személy, nem pedig csupán egy sakkfigura valami Agatha Christie-krimiben vagy a *Gyilkos sorok* egyik epizódjában.

– Én mentem ki elé – mondta Vince lágyan. Előrehajolt, és a térde alatt összekulcsolt kezére nézett. – És teljesen más volt, mint amire számítottam. Hamis kép alakult ki bennem. Pedig tudhattam volna! Hatvanöt éve vagyok az újságírószakmában (kedves társam kb. ennyi idős, és már egyáltalán nem olyan éles elméjű, mint amilyennek tartja magát), és láttam már éppen elég holttestet. A legtöbb láttán az ember azonnal elfelejtené azt a romantikus költői

baromságot, hogy „Ó mondd, ki lehet fenségesebb, mint egy ily ifjú halott?”² A hullák valójában rondák; a legtöbb már nem is emberi. De ez nem volt igaz a coloradói kölyökre. Olyan jól nézett ki, hogy akár Mr. Poe egyik romantikus versének is alanya lehetett volna. Természetesen a boncolás előtt fényképeztem le, ezt ne feledjük, és ha az ember egy-két másodpercnél tovább nézte a képet, eléggé halottnak tűnt (legalábbis szerintem), de igen, valahogy mégis egészen helyes pasi volt, a hamuszínű arcával, a sápadt ajkával és az enyhén levendulaárnyalatú szemhéjával.

– Brrr – borzongott meg Stephanie, de értette, miről beszélt Vince, és igen, tényleg egy Poe-vers jutott róla az ember eszébe. Az eltűnt Lenore-ról szóló vers.

– Szép dolog a szerelem – jegyezte meg Dave szemtelenül, és kiment kávéért.

14

Vince Teague a kávéjába nyomott vagy fél karton kávétejszínt, majd folytatta, meglehetősen búskomor mosollyal.

– Csak azt akartam mondani, hogy egy sötét hajú, sápadt szépségre számítottam. Ezzel szemben egy eléggé pufók, pirospszgás, szeplős kis vöröset kaptam. Soha egyetlen pillanatig sem vontam kétségbe a szomorúságát és az aggodalmát, de azt hiszem, Arla az a típus, aki idegességében inkább eszik, mint koplal. Néhány családtagja utazott el hozzájuk Omahából vagy Des Moines-ből vagy honnan, hogy vigyázzanak a kicsire, amíg ő távol volt. Sosem fogom elfelejteni, milyen elveszettnek és valahogy magányosnak tűnt, amikor megpillantottam ott, a repülőtéren, a kis táskája pedig nem a vállán, hanem a nyakában lógott, meglehetősen telt keblein pihelve. Egyáltalán nem olyan volt, mint amire számítottam, nem a versbéli Lenore volt...

Stephanie megrázkódott, és azt gondolta: *Talán ezúttal a telepátia három irányban működik.*

– ...mégis azonnal tudtam, hogy ő az. Integtettem neki, mire odajött hozzám, és azt kérdezte: „Mr. Teague?” És amikor azt feleltem, igen, letette a táskáját, megölelt, és azt mondta: „Köszönöm, hogy kijött elém. Köszönök mindent. Nem tudom elhinni, hogy Jim az, de amikor ránézek erre a képre, tudom, hogy igen.”

Eléggé hosszú az út a reptértől idáig (ezt maga tudja a legjobban, Stefi), ezért rengeteg időnk volt beszélgetni. Arla első kérdése az volt, hogy tudom-e, mit keresett Jim Maine partjainál. Mondtam, hogy fogalmam sincs. Aztán megkérdezte, bejelentkezett-e valamelyik helyi motelba szerda este... – Vince Dave-re nézett. – Jól mondom? Szerda este?

Dave bólintott. – Igen, mert Johnny és Nancy csütörtök reggel találta meg a hullát. 1980. április 24-én.

– És *tudja!* – csodálkozott Stephanie.

Dave megvonta a vállát. – Az ilyesmi megragad a fejemben. De azt elfelejtem, hogy kenyeret kellene vennem, és később ki kell mennem érte a szakadó esőben.

Stephanie visszafordult Vince-hez. – Biztosan *nem* jelentkezett be motelbe a megtalálása előtti estén, különben maguk, fiúk, nem hívták volna olyan sokáig Mr. Anonymusnak. Valami más néven utaltak volna rá, hiszen senki sem jelentkezik be motelba Mr. Anonymusként.

Vince már bólogatott, mielőtt Stephanie befejezte volna a gondolatot. – A coloradói kölyök megtalálása után Dave és én vagy három-négy hétig jártuk a moteleket (természetesen a szabadidőnkben) Mr. Yeats szavaival élve „mind tágabb körökben”, amelyeknek a középpontja a Moose-Lookit-sziget volt. Ez szinte lehetetlen küldetés lett volna a nyári főszezonban, amikor vagy négyszáz motel, vendéglő, nyaraló és kiadó szoba verseng a vendégek kegyeiért a tinnocki komptól számított félnapnyi autóúton belül, áprilisban viszont csupán a szabadidőnk feláldozásával meg tudtuk látogatni az összes lehetséges szállást, hiszen

---

² Tandori Dezső fordítása.

hetven százalékuk be van zárva hálaadástól a háborús hősök emléknapijái. Mindenhol megmutattuk azt a képet, Steffi.

– Semmi eredmény?

– Egy szikrányi sem – bólogatott Dave. Stephanie újra Vince-hez fordult. – Mit mondott erre Arla?

– Semmit. Döbbenet és értetlenül fogadta. – Vince elgondolkozott. – És sírt.

– Hát persze hogy sírt szegényke! – szólt közbe Dave.

– És mit tett ekkor? – kérdezte Stephanie még mindig Vince-től.

– A dolgomat – vágta rá Vince habozás nélkül.

– Mert mindig mindent tudnia kell – jegyezte meg Stephanie.

Vince felvonta bozontos, kusza szemöldökét. – Így gondolja?

– Igen, így – felelte Stephanie, és megerősítést várva Dave-re nézett.

– Azt hiszem, most elkapott, haver! – mondta Dave.

– A kérdés az, hogy vajon ez-e a *maga* munkája is, Steffi – kérdezte Vince ravasz-kás mosollyal. – *Szerintem* igen.

– Persze – mondta Stephanie szinte automatikusan. Akkor már hetek óta tudta ezt, bár ha valaki azt jósolta volna neki, mielőtt az *Islander*-hez jött, hogy csupán érzelmi alapon dönt majd leendő hivatásáról, nagyot nevetett volna. Az a Stephanie McCann, aki majdnem úgy döntött, hogy a maine-i Moose-lookit helyett New Jerseybe megy gyakorlatra, már mintha csak egy idegen lett volna. Egy kívülálló. – Mit mondott Arla? Mit tudott?

– Éppen eleget ahhoz, hogy egy különös történetet még különösebbé tegyen – felelte Vince.

– Halljuk!

– Rendben, de figyelmeztetem: itt ér véget a mellékszál.

Stephanie nem habozott: – Akkor is mondja el!

15

– 1980. április 23-án, szerdán reggel Jim Cogan elment dolgozni a denveri Mountain Outlook Reklámügynökséghez. Mint minden szerdán – kezdte Vince. – Arla ezt mondta. Vitt magával egy csomó rajzot a Sunset Chevrolet nevezetű ügyfelük számára; ez az egyik nagy helyi autócég, amely tonnányi nyomtatott reklámot készítet a Mountain Outlookkal, ezért nagyon fontos ügyfél. Cogan egyike volt a négy grafikusnak, akik akkor már három éve dolgoztak a Sunset Chevrolet számára. Arla biztos volt benne, hogy a cég meg volt elégedve Jim munkájával, és a megelégedettség kölcsönös volt: Jim szeretett a Sunset Chevrolet anyagain dolgozni. Arla azt is mondta, hogy a férje specialitása, a saját szavaival élve, „Jézus, Mária!-nők” voltak. Amikor rákérdeztem, hogy az meg mi, Arla azt felelte, hogy szép nők, tágra nyitott szemmel, nyitott szájjal, és általában az arcukhoz emelt kézzel. A rajzoknak azt kellett sugallniuk: „Jézus, Mária! Micsoda vásárt csináltam a Sunset Chevrolet-nál!”

Stephanie felnevetett. Rengeteg ilyen rajzot látott, általában a diszkontok ingyenes röplapjain.

Vince bólogatott. – Arla maga is művész volt, csak a szavak művésze. A leírása alapján Jim nagyon rendes ember lehetett, aki szerette a feleségét, a kisbabájukat és a munkáját.

– A szereteteink néha nem veszik észre bennünk azt, amit nem akarnak észrevenni – jegyezte meg Stephanie.

– Milyen cinikus, ifjú kora ellenére! – kiáltott fel Dave elismerően.

– Igen, de van némi igaza – mondta Vince. – Csakhogy tizenhat hónap általában elég ahhoz, hogy az ember félretegye a rózsaszín szemüveget. Ha lett volna a háttérben valami (munkahelyi elégedetlenség, vagy, ami a legvalószínűbb, egy kis házasságon kívüli etyepetye), azt hiszem, Arla látta volna valami jelét, vagy legalább megérezte volna, hacsak a férje nem volt rettentően, de rettentően óvatos, mert a tizenhat hónap alatt Arla mindenkivel

beszélt, akit csak a férje ismert, a legtöbbjükkal kétszer is, és mindenki ugyanazt mondta: Jim szerette a munkáját, imádta a feleségét, és szinte bálványozta a kisfiát. Arla ezt többször is hangsúlyozta. „Sosem hagyta volna el Michaelt”, mondta. „Ebben biztos vagyok, Mr. Teague. Meg vagyok róla győződve.” – Vince vállat vont, mintha csak azt akarta volna mondani: *Nem hat meg. Leszarom.* – És én hittem neki.

– Nem lehet, hogy belefáradt a munkájába? – kérdezte Stephanie. – Nem akart továbblépni?

– Arla szerint nem. Azt mondta, Jim imádta a házukat, fenn a hegyekben, még egy felirat is volt a bejárati ajtó felett, hogy HERNANDO HÁZIKÓJA. És Arla beszélt Cogan egyik grafikustársával, akivel már évek óta együtt dolgozott a Sunset Chevrolet megbízásain. Dave, nem emlékszel a nevére?

– George Rankin vagy George Franklin – felelte Dave. – Így hirtelen nem is tudom, melyik.

– Ne ess kétségbe, öregem! – mondta Vince. – Még Willie Mays is hibázott néhanapján, főleg a karrierje vége felé.

Dave kinyújtotta a nyelvét.

Vince bólintott, mintha pontosan ilyen gyerekes választ várt volna a főszerkesztőtől, aztán folytatta a történetet. – Grafikus George, akár Rankin, akár Franklin, elmondta Áriának, hogy Jim nagyjából megközelítette a képességei végső határát, és egyike volt azon szerencséseknek, akik nemcsak tisztában vannak a saját határaikkal, de elégedettek is azokkal. Azt mondta, Jimnek már csak egyetlen vágya maradt, hogy egy nap ő legyen a Mountain Outlook művészeti részlegének a vezetője. Szóval, ebben a helyzetben az lett volna a legnagyobb hülyeség, hogy mindent hátrahagyva, egy hirtelen ötlettől vezérelve lelép New Englandbe.

– De Arla szerint *éppen ezt tette* – mondta Stephanie. – Nem?

Vince letette a kávéscsészéjét, és beletürt vékony szálú, ősz hajába, amely már így is eléggé örülten meredezett. – Arla Cogan sem különbözött tőlünk: a bizonyítékok rabja volt.

– James Cogan szerda reggel 6.45-kor indult el otthonról Denverbe. A boulderi autópályán ment. Csak azokat a rajzokat vitte magával, amelyeket említettem. Szürke öltönyt, fehér inget, vörös nyakkendőt és egy szürke kabátot viselt. Ja, és fekete papucscipő volt a lábán.

– Semmi zöld dzseki? – kérdezte Stephanie. – Semmi zöld dzseki – helyeselt Dave. – De a szürke nadrág, a fehér ing és a fekete papucscipő stimmel: ezek voltak rajta, amikor Johnny és Nancy holtan találta a strandon, a szemeteskukának dőlve.

– És a zakója?

– Eltűnt. És sosem került elő – felelte Dave. – Ahogyan a nyakkendője sem. De hát, ha egy férfi leveszi a nyakkendőjét, tízből kilencszer a zakója zsebébe gyömszőli, ezért fogadni mernék, hogy ha az a szürke zakó valaha *mégis* előkerül, a vörös nyakkendő a zsebében lesz.

– 8.45-kor Cogan már a rajzasztalánál ült – vette át a szót Vince –, és egy újsághirdetésen dolgozott a King Sooper's számára...

– Az meg mi?

– Egy szupermarketlánc, szívem – válaszolta Dave.

– 10.15 körül – folytatta Vince – Grafikus George, akár Rankin, akár Franklin, látta, hogy Cogan elindul a lift felé. Azt mondta, leugrik a sarki Starbucksba a saját szavaival élve „egy igazi kávéért” és egy tojássalátás szendvicsért, mert úgy tervezte, hogy az asztalánál ebédel. Megkérdezte George-ot, kér-e valamit.

– Ez minden, amit megtudott Áriától útközben?

– Igen. Elvittem Cathcarthoz, hogy hivatalosan azonosítsa a fotón látható férfit („Igen, ő a férjem, ő James Cogan”), és aláírja az exhumálási iratokat, amelyek már elő voltak készítve.

– Rendben. Elnézést, hogy félbeszakítottam. Folytassa!

– Ne kérjen elnézést, ha kérdéseket tesz fel, Stephanie! Egy riporternek a kérdés a

munkája. Szóval, Grafikus George...

– Akár Rankin, akár Franklin – szúrta közbe Dave segítőkészen.

– Aha, ő; szóval, azt felelte Cogannek, hogy ezúttal kihagyja a kávé, de elkísérte a lifthez, mert váltani akart vele néhány szót egy Haverty nevű fickó (aki az ügynökség egyik alapítója) közelgő nyugdíjazási búcsúpartijáról. A bulit május közepére tervezték, és Grafikus George azt mondta Ariának, hogy a férje izgatottan várta. Ajándékokat vitattak meg, miközben a liftre vártak, aztán, amikor a lift megérkezett, Cogan beszállt, és azt mondta Grafikus George-nak, hogy erről még nem ártana beszélni egyszer ebéd közben, és megkérdezni valakit (egy munkatársnőjüket), hogy *ő* mit gondol. Grafikus George egyetértését fejezte ki, Cogan intett neki, a lift ajtaja bezárult, és ezek után Coloradoban már senki sem látta a coloradói kölyköt.

– Grafikus George... – tűnődött Stephanie. – Nem gondolja, hogy minden másként történik, ha George azt mondta volna: „Várj egy percet, csak felkapom a kabátom és lemegyek veled!”?

– Ezt nem lehet tudni – mondta Vince.

– *Cogan* felvette a kabátját? – kérdezte Stephanie.

– Felvette azt a sötét kabátot, mielőtt elment? – Arla ezt is megkérdezte Grafikus George-tól, de nem emlékezett rá – felelte Vince. – Csak annyit mondott, hogy nem *gondolja*. És ez valószínűleg így is van. A Starbucks és a szendvicsbár egymás mellett volt, és *tényleg* rögtön a sarkon, így Cogannek nem kellett messzire mennie.

– Arla azt is elmondta, hogy a cégnek volt egy recepciósa – szúrta közbe Dave –, de ő nem látta a két férfit, amikor kimentek a lifthez. Azt mondta, „biztosan éppen el kellett mennie a pultjától egy pillanatra”. – Dave rosszállóan megrázta a fejét.

– Regényekben ilyesmi *sosem* történik. Stephanie viszont valami másra lett figyelmes, és hirtelen úgy érezte, hogy eddig csak morzsákat csipegetett, pedig egy hatalmas sült gőzölög az asztalon. Felemelte a bal mutatóujját. – Grafikus George búcsút int Cogannek (a coloradói kölyöknek) délelőtt 10.15 körül. De lehet, hogy inkább 10.20-kor, mert pár percet várniuk kellett a liftre.

– Aha – helyeselt Vince. Mindketten csillogó szemmel figyelték a lányt.

Stephanie felemelte a jobb mutatóujját. – A tin-nocki Jan's Wharfside-ban dolgozó pincérnő pedig azt mondta, hogy Cogan délután 5.30 körül ette meg azt a sült krumplis haltálat egy tengerre néző asztalnál.

– Aha – mondta újra Vince.

– Mennyi az időeltolódás Maine és Colorado között? Egy óra?

– Kettő – felelte Dave.

– Kettő – ismételte meg Stephanie, majd rövidke szünet után újra: – *Kettő*. Szóval, amikor Grafikus George utoljára látta Cogant, ott, a liften, akkor Maine-ben már elmúlt dél.

– Feltéve, hogy az időpontok helyesek – bólogatott Dave. – És hát csakis feltételezésekre hagyatkozhatunk, nem igaz?

– Lehetséges? – kérdezte Stephanie. – Lehetséges, hogy ennyi idő alatt ideért?

– Igen – vágta rá Vince.

– Nem – ellenkezett Dave.

– Talán – mondták aztán egyszerre, Stephanie pedig egyikről a másikra nézve, zavartan szorongatta a kávéscsészéjét, amelyről már meg is feledkezett.

– Éppen ezért nem felelne meg ez a sztori egy olyan újságnak, mint a *Globe* – jelentette ki Vince, miután kortyolt egyet a tejeskávéjából, és összeszedte a gondolatait. – Még akkor se, ha át akarnánk adni nekik.

– Amit persze nem akarunk – szúrta közbe Dave (meglehetősen ingerülten).

– Amit persze nem akarunk – helyeselt Vince. – De ha mégis megtennénk... Steffi! Az olyan nagyvárosi újságok, mint a *Globe* vagy a *New York Times*, a riportjaikkal vagy riportsorozataikkal *válaszokat* akarnak adni az olvasóknak, vagy legalább sugallni valamiféle

megoldást. És hogy van-e valami gondom ezzel? Hát, hogy a pokolba ne lenne! Nézzen meg egy nagyvárosi újságot! Bármelyiket. Mit talál a címlapon? Hírnek álcázott kérdéseket. Hol van Oszama bin Laden? Nem tudjuk. Mit csinál az elnök a Közel-Keleten? *Mi* nem tudjuk, mert *ő maga* sem tudja. Vajon erősödik a gazdaság, vagy lehúzzhatjuk az egészet a klotyón? A szakértők eltérő véleményen vannak. Egészséges vagy egészségtelen a tojás? Attól függ, melyik tanulmányt olvassuk. Még az időjárás-előrejelzéseknek sem hihetünk, mert folyamatosan tévednek; az északkeletinek jószolt szél sokszor végül nem is északkeletről fúj. Szóval, az újságok, ha például a kisebbségek lakáshelyzetének javításáról írnak, szeretnének kész megoldásokat javasolni: ha megtesszük A, B, C és D dolgokat, a helyzet 2030-ra rendeződik.

– Ha pedig Megmagyarázhatatlan Rejtélyekről írnak – folytatta a gondolatot Dave –, magyarázatokat akarnak adni: a Parti Fények csupán a felhőkről visszaverődő fények voltak, a gyülekezeti mérgezés pedig valószínűleg egy elhagyott metodista titkárnő műve volt. De ez az időzavar...

– Amire sikerült rátapintania – tette hozzá Vince mosolyogva.

– ...eléggé macerás, *akárhogy* is nézzük – mondta Dave.

– De én hajlandó vagyok vállalni a macerát – mondta Vince. – A pokolba is, rengeteget rágódtam ezen az ügyön, majdnem letelefonáltam a készüléket az átkozott falról, szóval azt hiszem, jogom van egy kis macerához!

– Apám mindig azt mondogatta, hogy szeletelgetheti az ember akár egész nap is a krétát, sosem lesz belőle sajt – mondta Dave, de ő is mosolygott.

– Ez igaz, de én akkor is farigcsálnék egy kicsit – mondta Vince. – Tegyük fel, hogy a lift ajtaja coloradói idő szerint 10.20-kor záródott be, rendben? És csak azért, hogy legyen mivel érvelnünk, tegyük fel, hogy minden előre meg volt tervezve, és már járó motorral várt rá egy autó.

– Rendben – mondta Stephanie keményen összpontosítva.

– Ez pusztán fantáziálgatás! – horkant fel Dave, de látszott rajta, hogy őt is érdekli, mi sül ki ebből.

– Lehet, hogy kissé erőltetettnek tűnik a dolog – helyeselt Vince –, de 10.15-kor még *ott* volt, alig több mint öt órával később pedig már a Jan's Wharfside-ban vacsorázott. Mindkettő igazolt tény. Folytathatom?

– Gyerünk, McDuff! – mondta Dave.

– Ha olyan autó várt rá, amelynek a motorja már üzemi hőfokon volt, úgy fél óra alatt elérhetett a Stapleton reptérre. Nos, az biztos, hogy nem kereskedelmi járattal repült. Fizethetett volna készpénzben, és használhatott volna álnevet (akkoriban ez még lehetséges volt), de akkor még nem volt közvetlen járat Denver és Bangor között. És Denverből tulajdonképpen egyetlen maine-i városba sem.

– Lefogadom, hogy ellenőrizte.

– Úgy bizony! Kereskedelmi járattal legkorábban csak este 6.45-kor érkezhettek volna meg Bangor-ba, ami jóval azután lett volna, hogy a pincérnő találkozott vele. Sőt az évnek abban a szakában már a Moosie felé induló utolsó kompot sem érte volna el.

– Hatkor indul az utolsó? – kérdezte Stephanie.

– Igen, egészen május közepéig – felelte Dave.

– Szóval, mindenképpen charterrel kellett repülnie – jelentette ki Stephanie. – Es talán *sugárhajtású géppel*? Vannak olyan chartercégek, amelyek Denverből sugárhajtású gépeket indítanak? És vajon Cogan megengedhette ezt magának?

– Igen, minden emberi számítás szerint – felelte Vince. – De belekerült volna néhány ezer dolcsiba, ami a bankszámlájukon is meglátszott volna.

– És nem látszott meg?

Vince megrázta a fejét. – Nem volt jelentősebb pénzfelvét a fickó eltűnése előtt. Mégis a

charter tűnik az egyetlen lehetséges megoldásnak. Felkerestem számos céget, és mindenhol azt mondták, hogy egy jó napon (amikor jók a légköri viszonyok és a szél is megfelelő egy kis Lear, például egy 35-ös vagy egy 55-ös számára) az út csak kb. három órába telik.

– Denverből Bangorba – mondta Stephanie.

– Aha, Denverből Bangorba. A közelünkben Bangor az egyetlen hely, ahol egy afféle kis gép le tud szállni. Sehol máshol nem elég hosszú a leszállópálya, tudja.

– Szóval, végigjárta a denveri chartercégeket?

– Megpróbáltam. De ez ügyben sem jártam sok sikerrel. Az öt cég közül, amelyek indítanak különféle méretű sugárhajtású gépeket, csak kettő volt hajlandó egyáltalán szóba állni velem. Végül is, nem volt nekik muszáj, nem igaz? Csak egy kisvárosi újságíró kutakodott egy baleset áldozata után, nem pedig egy rendőr nyomozott valami bűnygyben. Ráadásul az egyik cégnél megtudtam, hogy nemcsak a Stapletonról sugárhajtású gépeket indító FKSZ-eket kellene ellenőrizni...

– Mi az, hogy FKSZ?

– Földi kiszolgáló személyzet – felelte Vince. – A repülőgépek indulás előtti felkészítése csupán egyike a feladataiknak. Azon túl vámkezeléseket végeznek, kisebb terminálokat tartanak fenn az utasok számára, valamint repülőgépeket árulnak, üzemeltetnek és javítanak. Az ember elvégezetheti velük a vámkezelést, vehet tőlük új magasságmérőt, ha a régi tönkrement, vagy eltölthet nyolc órát a pilóták társalgójában, ha eljött a pilóták számára kötelező pihenő ideje. Néhány ilyen társaság, mint például a Signature Air, nagy üzletet bonyolít; olyan üzletláncok ezek, mint a Holiday Inn vagy a McDonald's. És vannak közöttük kisebb társaságok, ahol odabenn csak egy szendvicssautomata, a leszállópályánál pedig csak egy szélirányjelző várja a leszálló gépeket.

– Rengeteget kutathatott! – mondta Stephanie lenyűgözve.

– Aha. Éppen eleget ahhoz, hogy tudjam, nemcsak coloradói pilóták és coloradói repülőgépek használták és használják a Stapletont vagy a többi coloradói „reperet. Például, vegyünk egy gépet, amely a New York-i LaGuardiáról Denverbe szállítja az utasait, akik el akartak tölteni egy hónapot a coloradói rokonoknál! A pilóták Denverben körbekérdeznak, hogy akad-e valaki, aki éppen New Yorkba akar utazni, csak hogy ne kelljen üresen visszamenniük.

– Manapság pedig már jó előre számítógépes nyilvántartásba veszik a visszafelé útra jelentkezőket – mondta Dave. – Érti, Steffi?

Természetesen értette. És még valamit megértett. – Szóval, a Mr. Cogan kalandos útjára vonatkozó információkat a New York-i Sas Légitársaság iratai között kellene keresni.

– Vagy a montpelieri Sas Légitársaság iratai között – mondta Vince.

– Vagy a washingtoni Hápikacsa Légitársaság iratai között – kontrázott Dave is.

– És ha Cogan készpénzzel fizetett – tette hozzá Vince –, nagyon valószínű, hogy nem is léteznek semmiféle iratok.

– De biztosan vannak ügynökségek...

– Igen – szakította félbe Dave. –Több, mint elég, kezdve az FAA-val, egészen az IRS-ig. És akkor sem lennék meglepve, ha az az átkozott FFA is közöttük lenne. De a készpénzes üzletekben a papírmunka sokszor eltűnik. Emlékszik Helen Hafnerre?

Stephanie természetesen emlékezett. O szolgált ki őket a Szürke Sirályban. A fia nemrég leesett a fáról, és eltörte a karját. *Megtarthatja az összesét*, mondta Vince a pénzre, amelyet be akart csempészni Helen Hafner zsebébe. *És hát, amiről Állam bácsi nem tud, az nem is érdekli*. Dave pedig hozzátette: *így üzletel Amerika*.

Stephanie ezt nem akarta megcáfolni, de ez a megoldás eléggé bonyolultnak és nehézkesnek tűnt.

– Szóval nem tudja a választ – mondta. – Minden magától telhetőt megtett, mégsem tudja.

Vince először meglepettnek tűnt, aztán elmosolyodott. – Ami a minden tőlem telhetőt

illeti, Stephanie: nem hinném, hogy az ember valaha is megtudja, hogy így volt-e; szerintem a legtöbbet arra vagyunk kárhóztatva – sőt elátkozva! –, hogy azt gondoljuk, egy icipicivel többet is tehattünk volna, még akkor is, amikor elérjük azt, amit akartunk. De nincs igaza; *igenis* tudom a választ. Sugárhajtású charterrel jött a Stapletonról. Ez történt.

– De hát azt mondta...

Vince még jobban előrehajolt, és a lányra szegezte a tekintetét. – Figyeljen jól, és kövesse az utasításokat, szívem! Hosszú évek óta nem olvastam Sherlock Holmes-könyvet, szóval nem tudom pontosan, hol, de egy ponton a nagy nyomozó valami olyasmit mond dr. Watsonnak, hogy ha a lehetetlent kizártuk, ami marad, az az igazság, *akármilyen valószínűtlen legyen is*. Nos, tudjuk, hogy a coloradói kölyök a denveri irodában volt szerda délelőtt 10.15-ig vagy 10.20-ig. És eléggé biztosnak tűnik, hogy 5.30-kor már a Jan's Wharfside-ban vacsorázott. Emelje fel az ujjait, mint az előbb, Stephanie!

A lány így tett; a bal mutatóujja volt a kölyök Coloradóban, a jobb mutatóujja pedig James Cogan Maine-ben. Vince megérintette a lány jobb mutatóujját – az élemedett kor találkozott a zsenge ifjúsággal.

– De ne tekintse ezt az ujját 5.30-nak! – mondta. – Nem szükséges megbízni a pincérnőben, aki, bár nem volt annyira elfoglalt, mint ha július lett volna, de kétségkívül így is volt elég dolga, hiszen vacsoraidő volt.

Stephanie bólintott. A világnak ezen a részén korán vacsoráznak.

– Legyen ez az ujj inkább a hat óra! – mondta Vince. – Az utolsó komp indulásának időpontja.

A lány ismét bólintott. – Azzal kellett átjönnie, nem igaz?

– Igen, hacsak nem úszott – felelte Dave.

– Vagy bérelt egy csónakot – mondta Stephanie.

– Utánajártunk, és nem – mondta Dave. – És, ami még fontosabb, megkérdeztük Gard Edwicket is. Ő volt a révész '80 tavaszán.

Stephanie-ban hirtelen különös gondolat ötlött fel: *Vajon Cogan vitt neki teát? Mert ha az ember kompra akar szállni, teát kell vinnie a kormányosnak. Maga mondta, Dave. Vagy a révész és a kormányos nem ugyanaz?*

– Steff? -Vince mintha aggódott volna. – Minden rendben, kedvesem?

– Jól vagyok. Miért?

– Mert úgy tűnt... Nemtóm, mintha különös érzés kerítette volna a hatalmába.

– Így is volt. Különös ez a történet, nem? És egyáltalán nem igazi történet, ebben tökéletesen igaza volt. Szóval, ha különös érzésem támad, azt hiszem, ezért van. Olyan, mintha az ember egy nem létező kötélén próbálna biciklizni.

Stephanie elgondolkodott, aztán úgy döntött, folytatja, és komplett idiótát csinál magából.

– Mr. Edwick emlékezett Coganre, mert Cogan vitt neki valamit, ugye? Teát vitt a kormányosnak?

A két idős férfi néhány másodpercig szótlánul, kifürkészhetetlen tekintettel méregette a lányt (öreg arcukban szokatlanul hatott az a furcsán fiatal és édesen kisfiús tekintet), és Stephanie úgy érezte, most vagy elneveti, vagy elbőgi magát, de valahogy le kell vezetnie az idegességét, mert egyre biztosabb volt abban, hogy bolondot csinált magából.

Végül Vince megszólalt. – Hideg volt. Valaki (egy férfi) kávét vitt papírpohárban a révészházba, és átadta Gardnak. Csupán néhány szót váltottak. Ne feledje, április volt, és hat körül már sötétedett. A férfi azt mondta: „Szerencsés utat!” Erre Gard: „Aha.” Azután a férfi: „Hosszú volt az út idáig.” Vagy talán „Hosszú utam volt idáig.” De Gard szerint akár azt is mondhatta: „*Lidle* hosszú utat tett meg idáig.” Létezik ilyen név; a tinnocki telefonkönyvben ugyan nem találtam meg, de másutt igen.

– Rajta volt az a zöld dzseki vagy a zakó?

– Steff! – kezdte Vince. – Gard nemcsak arra nem emlékezett, hogy a férfi viselt-e kabátot

vagy sem; valószínűleg arra sem tudott volna megesküdni a bíróság előtt, hogy a férfi gyalog volt-e vagy lóháton. Egyrészt azért, mert már esteledett; másrészt, csak néhány kedves szóra kellett visszaemlékeznie másfél év távlatából; harmadrészt pedig... Nos, az öreg Gard... Tudja... – Vince olyan mozdulatot tett, mintha meghúzott volna egy üveget.

– Holtakról vagy jót, vagy semmit, de Gard ivott, mint a gödény – vette át a szót Dave. – Csak '85-ig volt révész, mert kirúgták, és ekkor valami földműves munkát kapott az önkormányzattól, leginkább azért, hogy a családja nehogy éhen haljon. Tudja, öt gyereke volt, és egy szklerózis multiplexben szenvedő felesége. De aztán összetörte az ekét, a Main Streeten, tökrészen, februárban, és egy kurva hétig nem volt kurva áram. Elnézést, hogy ilyen kurva rondán fejeztem ki magam. Szóval, innen is kirúgták, amit egy jó kis vedeléssel ünnepelt meg. Meglepő, hogy nem emlékezett többre? Nem, egyáltalán nem. De az alapján, amire *emlékezett* meg vagyok győződve arról, hogy a coloradói kölyök az utolsó komppal jött át a szigetre, és, igen, mondhatjuk, hogy vitt teát a kormányosnak. Örülök, hogy emlékezett rá, Steff – mondta Dave, és megpaskolta a lány kezét. Stephanie elmosolyodott. Eléggé kábán.

– Ahogyan mondta, ott van az a kétórás időeltolódás – folytatta Vince, és a lány bal ujját közelebb tolta a jobbhoz. – Negyed egy volt keleti parti idő szerint, amikor Cogan elindult az irodából. Abban a pillanatban, hogy a liftajtó kinyílt az irodaház előterében, Cogan levetette a könnyed stílust. Abban a szent *másodpercben*. Teljes gőzzel rohant ki az utcára, ahol már várt rá az a gyors autó; és egy hasonlóan gyors sofőr.

– Fél óra múlva a Stapleton reptéren volt, öt perccel később pedig már egy magánrepülőgép lépcsőjén. De ezt sem bírhatta a véletlenre. Nem tehetette. Vannak olyan charterjáratok, amelyek például csak két hét múlva indulnak vissza a célállomásra. Azok, akik nem akarnak ilyen sokáig maradni, más megoldás után néznek, így a gép kevesebb utassal indul haza. Cogan valószínűleg egy ilyen, valahonnan visszafelé jövő géppel érkezett, és majdnem biztos, hogy készpénzzel fizetett.

Stephanie közbeszólt: – Vajon mit tett volna, ha azok, akik az általa kiválasztott géppel utaztak, az utolsó pillanatban törölték volna az utazást?

Dave vállat vont. – Azt hiszem, ugyanazt, amit akkor tett volna, ha rossz idő miatt nem tudnak felszállni – mondta. – Áttette volna az útját egy másik napra.

Vince eközben egy kicsit még közelebb tolta Stephanie bal ujját a jobbhoz. – Nos, a keleti parton majdnem délután egy óra volt. Cogan barátunknak viszont legalább a sok biztonsági előírás miatt nem kellett aggódnia, hiszen még csak 1980-at írunk, ráadásul magángéppel utazott. És tegyük fel (már megint), hogy a gépnek nem kellett várnia a felszállási engedélyre, mert az sok időt elcseszett volna, és időközben emitt... – Ekkor megérintette a lány jobb mutatóujját. – ...el kellett érnie azt a kompot. Az utolsó kompot.

Szóval a repülés három órát vett igénybe. Legalábbis, tegyük fel. Drága jó kollégám megnézte az interneten (teljesen odavan érte), és azt mondja, aznap ragyogó idő volt, és a légköri viszonyok is megfelelőek voltak...

– De azt azóta sem tudtam kideríteni, hogy milyen volt a szél – szólt közbe Dave, majd Vince-re pillantott. – De elnézve a te bénaságotat, drága barátom, ez a teljesítmény talán nem is rossz.

– Mondjuk, hogy háromórás volt az út – ismételte Vince, és addig tolta Stephanie bal ujját (a coloradói kölyök-ujját), amíg csupán alig öt centi távolságra volt a jobb ujjától (a majdnem halott James Cogan-ujjtól). – Annál hosszabb nem lehetett.

– Mert az ellentmondana a tényeknek – mormolta Stephanie a gondolattól elbűvölve (és, igazság szerint, egy kicsit megrettenve). Egyszer, még középiskolás korában, olvasott egy sci-fi regényt, amelynek a címe *A Hold kíméletlen szerető* volt. Kezdte úgy érezni, hogy ez minden bizonnyal igaz az időre is.

– Úgy van, hölgyem, ellentmondana a tényeknek – helyeselt Vince. – Négy órakor, vagy

talán inkább öt perccel négy után (mondjuk, hogy öt perccel négy után) a Twin City Magán-légitársaság nevezetű cég jóvoltából Cogan megérkezett a Bangori Nemzetközi Repülőtérre, és kiszállt a gépből...

– Talált bármiféle feljegyzést a megérkezéséről? Utánanézett? – kérdezte Stephanie, bár tudta, hogy utánanézett, naná, hogy utánanézett, és azt is tudta, hogy nem talált semmit. Ez egy ilyen sztori. Olyan, mint egy tüszentés, amely egyre csak csavarja az ember orrát, de az istennek sem akar kiszakadni.

Vince elmosolyodott. – Persze, de a terrortámadások előtti gondtalan időkben a Twin City csupán a könyvelését őrizte meg, azt is csak néhány évig. Egy csomó készpénzes fizetés történt aznap, beleértve egy nagy adag üzemanyag-vásárlást is késő délután, de talán még ez sem jelent semmit. Csupán annyit tudunk, hogy akárki hozta is ide a kölyköt, valószínűleg egy bangori hotelben töltötte az éjszakát, másnap reggel pedig elrepült...

– Vagy lehet, hogy az egész hétvégét itt töltötte –szólt közbe Dave. -Vagy akár az is lehetséges, hogy azonnal továbbállt, anélkül hogy feltöltötte volna üzemanyaggal a gépet.

– Hogyan repülhetett volna rögtön tovább? Hiszen Denverből jött! – kérdezte Stephanie.

– Talán megállt Portlandben, és ott töltötte fel a tankot – válaszolta Dave.

– Miért?

Dave elmosolyodott, amitől meglepően ravasznak látszott, és nem is hasonlított szokásos komoly és kissé naivan őszinte önmagára. Stephanie rádöbbsent, hogy a pufók és meglehetősen gyerekes arc mögött megbúvó intellektus valószínűleg pontosan olyan nagyszerű, mint Vince Teague-é.

– Talán Cogan fizetett ezért Mr. Denveri Pilótának, mert nem akart nyomot hagyni – felelte Dave. – És Mr. Denveri Pilóta valószínűleg eleget tett minden ésszerű kérésnek, ha eleget fizettek érte.

– Ami a coloradói kölyköt illeti, még mindig volt majdnem két órája arra, hogy Tinnockba érjen, egyen egy sült krumplis haltalat a Jan's Wharfside-ban a tengert bámulva, és aztán elérje az utolsó kompot a Moose-Lookit-sziget felé – folytatta Vince, és közben lassan egymás felé tolta Stephanie jobb és bal mutatóujját, amíg meg nem érintették egymást. Stephanie elbűvölten figyelt. — Sikerülhetett?

– Talán. De átkozottul szoros lehetett – sóhajtott fel Dave. – *Én* sosem hittem volna el, hogy ez lehetséges, ha fel nem bukkan a holtteste Hammock Beachen. És te, Vince?

– Én se – vágta rá Vince gondolkodás nélkül.

Dave folytatta: – Van négy szezonális leszállópálya Tinnock kb. húsz kilométeres körzetében. Főleg turistákat visznek innen városnéző légi kör-utakra nyáron, vagy lombnézésre ősszel, amikor a legszebbek a színek, bár az csak néhány hétig tart. Beszéltünk velük is, hogy, bár csekély a valószínűsége, Cogan nem bérelt-e valamelyiküknél a Bangorból idáig vezető útra egy második gépet, egy olyan kis könnyű, légcsavaros izét, mint a Piper Club.

– Lefogadom, hogy ezúttal sem jártak sikerrel.

– Megnyerte a fogadást – mondta Vince meglehetősen komor mosollyal. – Onnantól kezdve, hogy az a bizonyos liftajtó bezárult Cogan előtt abban a bizonyos denveri irodaházban, ez az egész ügy nem más, mint megfoghatatlan árnyak összessége... plusz egy holttest.

Abból a négy leszállópályából három zárva volt áprilisban, szóval bármelyiken landolhatott gép anélkül, hogy bárki tudomást szerzett volna róla. A negyedik leszállópályát egy Maisie Harrington nevű nő üzemeltette. Odakinn lakott az apjával és kb. hatvan idióta kutyával, és azt állította, hogy senki sem használta a leszállópályáját 1979 októbere és 1980 májusa között. Mivel azonban úgy bűzlött, mint egy szeszfőzde, még azzal kapcsolatban is kétségeim támadtak, hogy képes-e az egy *hét*tel korábban történetekre emlékezni, nem beszélve a másfél évvel korábbi eseményekről.

– És az apja? – kérdezte Stephanie.
 – Teljesen vak volt és féllábú – felelte Dave. – Cukorbeteg.
 – Jaj, szegény! – sajnálkozott a lány. – Aha.
 – Hagyjuk a fenébe Jack és Maisie Harrington! – türelmetlenkedett Vince. – Én legalább annyira nem hiszek a második repülőgép teóriában a Cogan-ügy kapcsán, mint amennyire nem hiszek a második merénylet teóriában a Kennedy-gyilkosság kapcsán. Ha Cogant autó várta Denverben (és nem látok más lehetőséget), akkor várhatott rá egy autó a bangori reptéren is. És szerintem így történt.
 – Ez annyira erőltetett – mondta Dave, de nem gúnyosan, hanem inkább szomorúan.
 – Talán – felelte Vince tántoríthatatlanul. – De „ha a lehetetlent kizártuk, ami marad...” A kis ördög nem hagyja nyugodni az embert.
 – O maga is vezethetett – mondta Stephanie elgondolkodva.
 – Autót bérelt? – kérdezte Dave, de rögtön meg is rázta a fejét. – Ne gondolja, szívem! Az autókölcsönzők csakis hitelkártyát fogadnak el, a hitelkártyák pedig lenyomozhatók.
 – Mellesleg – folytatta Vince – Cogan nem volt ismerős Maine keleti felében. Amennyire tudjuk, soha életében nem járt itt korábban. Maga már ismeri az utakat, Steffi: Bangortól Ellsworthig csak egy főút vezet erre, Ellsworthben viszont háromnégy választási lehetőség is van, és egy nem helybéli valószínűleg eltévedne, még térképpel is. Nem, szerintem Dave-nek igaza van. Ha a kölyök kocsival akart továbbutazni Bangorból, és ha előre tudta, milyen kevés ideje lesz, sofőrt bérelt, aki már várt rá. És aki elfogad készpénzt is, gyorsan vezet, és nem téved el.
 Stephanie elgondolkodott. A két öreg nem zavarta meg.
 – *Három* sofőrre volt szüksége – jelentette ki végül a lány. – A középső a chartergépet vezette.
 – Valószínűleg egy másodpilóta segítségével – szúrta közbe Dave csendesen. – Legalábbis ez a szabály.
 – Ez nagyon szokatlan – állapította meg Stephanie.
 Vince bólintott és felsóhajtott. – Egyetértek.
 – Sosem került elő egyik sofőr sem, ugye? -Nem.
 A lány újra eltűnődött, ezúttal lehajtott fejjel, és mindig gondtalan homloka mély ráncokba gyűrődött. Ismét nem szakították félbe, és úgy két perc múlva a lány felnézett. – De *miért?* Mi lehetett olyan fontos Cogannek, hogy ilyen messzire menjen?
 Vince Teague és Dave Bowie egymásra nézett, aztán vissza Stephanie-ra. Vince szólalt meg: – Hát nem jó kérdés?
 Dave rávágta: – *Nagy* kérdés.
 Vince tovább fokozta: – A *fő* kérdés.
 – Hát persze hogy az! – mondta Dave. – Mindig is az volt.
 Vince, eléggé halkán: – Nem tudjuk, Stephanie. Sosem tudtuk meg.
 Dave, még halkabban: – A bostoni *Globe*-nak nem tetszene ez a sztori. Nem, egyáltalán nem.

17

– Persze mi nem a bostoni *Globe* vagyunk – folytatta Vince. – Még a bangori *Daily News* sem vagyunk. De Stephanie, amikor egy felnőtt ember letér a helyes útról, minden újságíró, akár nagyvárosi, akár kisvárosi, az okokat keresi. Nem számít, hogy a végeredmény a metodista gyülekezeti piknik résztvevőinek megmérgezése, vagy csak egy férj csendes eltűnése, aki egy hétköznapi reggel elindul dolgozni, és sosem látják többé élve. Most pedig, függetlenül attól, hol találták meg Cogan holttestét, vagy hogy milyen valószínűtlen módon került ide, mondja meg, milyen okai lehettek annak, hogy letért a helyes útról! Soroljon fel legalább négy lehetséges okot!

Kezdődik a tanítás, gondolta Stephanie, aztán eszébe jutott valami, amit Vince mondott egy hónappal korábban, szinte csak futólag: *Ahhoz, hogy az ember sikeres újságíró legyen, nem árt, ha egy kicsit piszkos a fantáziája, szívem.* Akkor bizarnak találta ezt a megjegyzést, sőt talán még túlzásnak is tartotta. De most már egy kicsit jobban értette.

– Szex – mondta, és felemelte a bal mutatóujját (a coloradói kölyök-ujjat). – Vagyis egy másik nő. Anyagi gondok: adósságot halmozott fel vagy kirabolták. – Ez lett a középső ujj.

– Ne feledje az adóhatóságot! – szólt közbe Dave. – Sokan megpróbálnak elmenekülni, amikor kiderül, hogy lógnak Állam bácsinak.

– Szerintem nem tudja, milyen szemét tud lenni az adóhatóság – mondta Vince. – De ezt nem is róhatod fel neki. Mindenesetre, a felesége szerint Cogannek nem volt gondja a pokolbéli behajtókkal. Folytassa, Steffi! Jól csinálja.

Még nem volt meg a négy ok, Stephanie azonban már csak egy dologra tudott gondolni. – A készítés, hogy vadonatúj életet kezdjen? – kérdezte tétován, és inkább magától, mint a két öregtől. – Csak... Nem is tudom... Hogy felégesse maga mögött az összes hidat, és valahol máshol más emberként újrakezdje? – Aztán *mégis* eszébe jutott még valami. – Talán megőrült? – És így már megvolt a négy lehetséges ok: szex, pénz, változás, örültség. Habozva nézett az utolsó kettőre. – Vagy talán a változás és az örültség egy és ugyanaz?

– Talán – mondta Vince. – És akár azt is mondhatjuk, hogy az örültség magába foglal mindenféle függőséget, amely elől az ember próbál elmenekülni. Ezt a fajta menekülést néha „földrajzi gyógy-mód”-nak is hívják. Itt most kifejezetten a drogokra és az alkoholra gondolok. A szerencsejáték is egy olyan függőség, amelyre az emberek a földrajzi gyógy-módot próbálják bevetni, de szerintem ezt sorolhatjuk a pénz címszó alá is.

– Voltak drog- vagy alkoholproblémái?

– Arla Cogan szerint nem, és azt hiszem, tudott volna róla, ha a férjének efféle gondjai lettek volna.

És mivel tizenhat hónapja volt gondolkodni, a férje pedig már nem élt, azt hiszem, elmondta volna.

– De Steffi! – szólalt meg Dave (eléggé lágyan). – Ha jobban belegondol, az örültség majdnem biztosan szerepet játszott a dologban, nem?

Stephanie James Coganre gondolt, a coloradói kölyökre, aki holtan ült Hammock Beachen egy szemetes kukának dőlve, egy húsdarabbal a torkában, miközben csukott szemhéja alól Tinnock irányába nézve valószínűleg a tengert kémlelte. Az egyik keze abban a pózban merevedett meg, ahogyan kései vacsorája maradékát szorongatta, egy darab sültet, amelyet kétségtelenül egy éhes sirály lopott el, nem hagyva mást, csak egy kis zsiradékot a tenyerén, amibe néhány homokszem ragadt. – Igen – felelte végül. – Van ebben valami örültség. A felesége tudta?

A két öreg egymásra nézett. Vince felsóhajtott, és megvakarta vékony orrát. – Lehetséges, de a saját életével kellett foglalkoznia, Steffi. A sajátjával és a fiáéval. Amikor a férfi így, se szó, se beszéd eltűnik, az elhagyott nőnek nagyon nehéz a dolga. Arla visszament a munkahelyére, az egyik boulder bankba, de a nederlandi házat nem tudta fenntartani...

– Hernando Házikóját – mormolta Stephanie, és élesen belenyilallt az együttérzés.

– Aha, úgy van. Arla meg tudott élni úgy, hogy nem kellett túl sokat kölcsönkérnie a rokonaitól, a férje családjától pedig egyáltalán nem is kért, de sajnos majdnem teljesen elköltötte a kis Mike egyetemi oktatására félretett pénzt. Amikor találkoztunk, azt hiszem, két dolgot akart; egy gyakorlatit és egy hogyishívják... spirituálist? – Vince kétkedően nézett Dave-re, aki vállat vont és bólintott, mintha csak azt akarta volna mondani, hogy ez a szó megteszi.

Vince is bólintott, majd folytatta: – Elege volt a kétségekből és a bizonytalanságból. Él vagy meghalt a férje? A családi állapota férjezett vagy özvegy? Felhagyhat a reménykedéssel, vagy még mindig folytatnia kell? Lehet, hogy ez egy picit keményen hangzik, és talán az is,

de azt hiszem, tizenhat hónap után a remény átkozottul nyomja az ember vállát; átkozottul nehéz teher.

Ami Arla gyakorlati célját illeti, egyszerű volt. Csak annyit akart, hogy a biztosítótársaság fizesse ki, amivel tartozik. Tudom, hogy Arla Cogan nem az egyetlen a világtörténelemben, aki gyűlöli a biztosítókat, de a lista előkelő helyére kerülne pusztán a gyűlölete intenzitása alapján. Egy három- vagy négyszobás boulderi lakásba költözött a kis Michaellel (nagy változás a szép, tágas nederlandi ház után), a kicsit vagy gyermekmegőrzőbe vitte, vagy bébiszitterekre bízta, akik nem is mindig tűntek túl megbízhatónak, olyan munkát végzett, amit nem szeretett, esténként egyedül bújt ágyba, pedig évekig volt valakije, akihez odabújhatott, aggódott a számlák miatt, állandóan a fogyasztásmérőt figyelte, mert a benzin ára már akkoriban is csak emelkedett... És mindeközben a szíve mélyén biztos volt abban, hogy a férje meghalt, a biztosító viszont nem volt hajlandó fizetni a megérzéseire, hiszen nem volt semmiféle holttest, halotti anyakönyvi kivonatról már nem is beszélve.

Arla egyfolytában azt kérdezgette, hogy „azok a disznók” (mindig így utalt rájuk) vajon „megúszhatják-e” valahogy a fizetést, ha végül öngyilkosságot állapítanak meg. Megnyugtattam, hogy még sosem hallottam olyat, hogy valaki úgy követ el öngyilkosságot, hogy megfullad egy darab húsban, és később, a fotó alapján történt hivatalos azonosítás után Cathcart is ugyanezt mondta neki. Ettől egy kicsit mintha megnyugodott volna.

Cathcart rengeteget segített; megígérte, hogy felhívja a biztosítási ügynököt, aki a coloradói Brightonban dolgozott, és elmagyaráz neki mindent az ujjlenyomatokról és az azonosításról. Mindent elintéz. Arla erre elsírta magát; részben megkönnyebbülésében, részben hálából, részben pedig csupán a kimerültségtől, azt hiszem.

– Persze – motyogta Stephanie.

– Átjöttünk a komppal Moosie-ra, és a Vörös Tető Motelben találtam neki szobát – folytatta Vince. – Maga is ott szállt meg, amikor megérkezett, ugye?

– Igen – felelte Stephanie. Az utóbbi egy hónapban viszont már egy családi panzióban lakott, de októberben keresni akar valami állandóbbat. Már ha a két öreg úgy dönt, hogy felveszi. Úgy érezte, így lesz. Úgy érezte, ez az egész beszélgetés leginkább erről szól.

– Másnap reggel mindhárman együtt reggeliztünk – folytatta Dave. – És, mint általában azok, akik nem tettek semmi rosszat, és akiknek nincs nagy tapasztalatuk az újságírókkal kapcsolatban, Arla szívesen beszélgetett velünk. Nem volt olyan érzése, hogy azt, amit mondott, esetleg a címlapon látja viszont. – Szünetet tartott. – És természetesen, egy-két apró részlettől eltekintve nem is írtuk meg, amit elmesélt. Különben is, ebben a történetben semmi érdekes sincs egy újságíró számára, leszámítva a tényeket: Egy férfit holtan találtak Hammock Beachen. A halottkém szerint nem történt büntény. Ráadásul addigra már lejárt lemez volt a sztori.

– Semmi mellékszál – jegyezte meg Stephanie.

– Az égvilágon *semmi!* τ kiáltott fel Dave, és elnevette magát, a röhögés pedig egy idő után köhögésbe fulladt. A köhögés elmúltával előhúzott a farzsebéből egy nagy, kasmírmintás zsebkendőt, és megtörölte a szemét.

– Mit mondott Arla? – kérdezte Stephanie.

– Vajon mit *mondhatott?* – dobta vissza a labdát Vince. – Főleg kérdezett. Én csupán annyit kérdeztem tőle, hogy az a *cservonyec* vajon mi volt. Szerencsepénz, mementó, vagy valami hasonló? Milyen remek újságíró voltam! – horkant fel.

– A *csevron*... – próbálkozott Stephanie, de aztán a fejét csóválva feladta.

– Az orosz érme Cogan zsebében, a többi apró között – magyarázta Vince. – Egy *cservonyec* volt. Egy tízrubeles. Megkérdeztem Áriától, hogy a férje szerencsepénznek vagy valami olyasminek tartotta-e. De fogalma sem volt. Azt mondta, Jim életében akkor járt a legközelebb Oroszországhoz, amikor a Blockbusterből kikölcsönözték az *Oroszországból szeretettel* című James Bond-filmet.

– Lehet, hogy a tengerparton találta – mondta Stephanie elgondolkodva. – Mindenféle dolgokat lehet találni a homokban – Erre a legjobb példa az a sok sűrűdástól egzotikusan simára csiszolódott magas sarkú női cipő volt, amit ő maga talált egyszer Little Hay Beachen sétálgatva, Hammocktól kábé három kilométerre.

– Lehetséges – helyeselt Vince, és Stephanie-ra nézett. Mélyen ülő szeme csillogott. – Akarja tudni, mi az a két, Áriával kapcsolatos dolog, amire a legjobban emlékszem a Cathcarttal való találkozás utáni délelőttől?

– Persze.

– Hogy milyen *nyugodtnak* tűnt. És hogy milyen jóízűen reggelizett.

– Ez tény – helyeselt Dave. – A régi mondás szerint a halálraítéltek kiadós adagokat esznek, de szerintem senki sem eszik annyit és olyan jóízűen, mint az, akinek végül megkegyelmeztek. És Áriának megkegyelmeztek. Lehet, hogy fogalma sem volt arról, miért jött ide a férje, és mi történt vele itt, és szerintem rájött, hogy talán sosem fogja megtudni a választ a kérdéseire...

– Igen, rájött – vágott közbe Vince. – Elmondta a kocsiban, útban vissza a reptérre.

– ...de a legfontosabbat megtudta: a férje meghalt. A szíve talán végig ezt súgta, de az agyának bizonyítékra volt szüksége ahhoz, hogy továbbléphessen.

– Arról nem is beszélve, hogy a görény biztosító meggyőzéséhez is kellett a bizonyíték – mondta Dave.

– Megkapta a pénzt? – kérdezte Stephanie. Dave elmosolyodott. – Igen. Húzták egy kicsit a szájukat (nagyon gyorsak tudnak lenni, amikor behajtanak, de igencsak lelassulnak, amikor a károsult benyújtja az igényét), de végül fizettek. Kaptunk Áriától egy levelet, amelyben megköszönte, hogy olyan keményen dolgoztunk az ügyön. Azt írta, hogy nélkülünk még mindig kétségek között őrlődne, a biztosító pedig még mindig kötné az ebet a karóhoz, hogy James Cogan talán életben van valahol, például Brooklynban vagy akár Tangier s-ben.

– Milyen kérdéseket tett fel Arla?

– Amilyenekre ilyen helyzetben számíthat az ember – felelte Vince. – Az első, amit tudni akart, az volt, hogy hová ment a férje, amikor leszállt a kompról. Nem tudtunk választ adni. Kérdezősködtünk... Ugye, Dave?

Dave Bowie bólintott.

– De senki sem emlékezett, hogy látta volna – folytatta Vince. – Persze addigra már majdnem teljesen besötétedett, szóval ez nem meglepő. Ami a komp többi utasát illeti (és az évnek abban az szakában nem utaznak túl sokan komppal, főleg nem az utolsóval), ők biztosan egyenesen az autójukhoz mentek, a Bay Street-i parkolóba, a fejüket lehajtva a csípős szél miatt.

– A férje pénztárcájáról is érdeklődött – vette át a szót Dave. – Csak annyit tudtunk mondani, hogy sohasem került elő... Legalábbis a rendőrségen nem adták le. Szerintem lehet, hogy valaki a kompon kihalászta a zsebéből, és miután kivette belőle a pénzt, a vízbe dobta.

– Az is lehet, hogy a bálna tud repülni, de nem túl valószínű – jegyezte meg Vince szárazon. – Ha volt nála pénztárca, miért volt a nadrágzsebében is tizenhét dollárnyi papírpénz?

– Vészhelyzet esetére – vágta rá Stephanie.

– Talán – mondta Vince. – De nekem ez sántít. És őszintén szólva, szerintem a Tinnock és Moosie közötti hatórás kompon tevékenykedő zsebbel kapcsolatos felvetés talán még annál is képtelenebb, hogy egy denveri reklámügynökség grafikusa charterrel New Englandbe repül.

– A lényeg, hogy nem tudtuk megmondani Áriának, hová lett a férje tárcája – mondta Dave. – Ahogyan azt sem, hogy hová lett a kabátja és a zakója, vagy hogy miért üldögélt a parton egy szál nadrágban és ingben.

– És a cigaretta? – kérdezte Stephanie. – Lefogadom, hogy nagyon érdekelte Arlát.

Vince felnyerített. – Az enyhe kifejezés! Szinte megőrijtette! Nem értette, miért volt a férjénél cigi. Azt pedig nélküle is tudtuk, hogy Cogan nem csupán leszokott, majd visszaszokott a dohányzásra, hanem soha nem is dohányzott, hiszen a boncolás során Cathcart alaposan megvizsgálta a tüdejét. Szerintem maga is sejti, miért...

– Meg akart bizonyosodni afelől, hogy mégsem vízbe fulladt? – kérdezte Stephanie.

– Úgy van – mondta Vince. – Ha dr. Cathcart vizet talált volna Cogan tüdejében, az arra engedett volna következtetni, hogy valaki megpróbálta elterelni a figyelmet a halál valódi okáról. És bár ez nem bizonyította volna azt, hogy gyilkosság történt, azért gyanús lett volna. Cathcart *nem* talált vizet Cogan tüdejében, ahogyan dohányzásra utaló nyomokat sem. Azt mondta, szép rózsaszín volt a tüdeje. Mégis, az irodaépület és a Stapleton reptér között valahol Cogan a borzasztó sietség ellenére is megkérte a sofőrt, hogy álljon meg, mert cigarettát akar venni. Vagy ez történt, vagy pedig (amit sokkal valószínűbbnek tartok) már nála volt a cigi. Ahogyan az az orosz érme is.

– Ezt elmondta Áriának? – kérdezte Stephanie.

– Nem – mondta Vince, és ekkor megcsörrent a telefon. – Elnézést – szabadkozott, és a készülékhez lépett.

Nem beszélt sokat, de közben vagy háromszor mondta, hogy *aha*, majd visszasétált a többiekhez, útközben újra megropogtatva a hátát. – Ellen Dun-woodie volt az – jelentette be. – Készen áll, hogy beszéljen a nagy traumáról, amelyet a tűzcsap el-kaszálása okozott neki, és az, hogy „mindenki őt bámulta”. Szó szerint idéztem, bár nem hinném, hogy ezt a kifejezést beleírom majd az eseményekről szóló hihetetlenül izgalmas jelentésembe. Mindenesetre azt hiszem, jobban teszem, ha hamarosan átszembázok hozzá, amíg még tisztán emlékszik a borzalmakra, és még mielőtt úgy dönt, hogy nekilát a főzőcskézésnek. Még szerencse, hogy ő és a nővére későn vacsoráznak. Különben végem lenne.

– Nekem pedig *muszáj* elintéznem azokat a számlákat – mondta Dave. – Mintha egy tucattal több lenne, mint akkor, amikor elmentünk a Sirályba. Esküszöm az égre, hogy ha az ember otthagya őket az asztalon, osztódnak.

Stephanie őszinte rémülettel nézett a két öregre.

– Most nem hagyhatják abba! Nem csinálhatják ezt velem!

– Nincs más választásunk – mondta Vince szelíden. – *Velünk* is ezt csinálták, Steffi, ráadásul már huszonöt éve. Ebben a történetben nincsen elhagyott templomi titkár.

– És nincsenek felhőkről visszaverődő fények sem

– kontrázott Dave. – De még egy Theodore Ripo-neaux sincs sehol a képben, egy szerencsétlen, öreg tengerész, akit állítólag valami kalózkincsért öltek meg, aztán a saját vérébe fagyva hagytak a fedélzeten, miután az összes társát a tengerbe vetették. Hogy miért? Azért, hogy elrettentsék a leendő kincsvadászokat, a fenébe is! *Itt van* magának az a mellékszál, édesem!

Dave elvigyorodott... De gyorsan el is komorult az arca. – Semmi ilyesmi nincs a coloradói kölyök történetében; nincs cérna, amelyre felfűzhetnék a gyöngyöket, és nincs itt Sherlock Holmes vagy Ellery Queen sem, hogy felfűzze őket. Csak két vén főszer van, akik egy heti kábé száz történetet tartalmazó újságot hoznak össze. A bostoni *Globe* szintjéhez képest egy történet sem eget rengető, de mindegyik olyasvalamiről szól, ami a szigeten élőket érdekli. Erről jut eszembe: Nem úgy volt, hogy beszél Sam Gernerddel, és megtudja az összes részletet a híres Szekérparádé, Táncmulatság és Piknik elnevezésű bulijával kapcsolatban?

– Én... én akartam... *akarok!* Értik, fiúk? Igenis *akarok* beszélni vele arról a baromságról! Ez minden vágyam!

Vince Teague nevetésben tört ki, és Dave is csatlakozott hozzá.

– Aha – mondta Vince, amikor végre képes volt újra megszólalni. – Nemtóm, hogy a tanszékvezető mit tudna kihozni ebből, Steffi (valószínűleg kiborulna és zokogna), de tudom, hogy magának menni fog. – Dave-re pillantott. – *Tudjuk*, hogy magának menni fog.

– Én pedig tudom, hogy dolguk van, de kell, hogy legyen *valami* ötletük... Teóriájuk... Ennyi év után. – Könyörögve nézett a két öregre. – Vagy... mégsem?

A két férfi egymásra nézett, és Stephanie újra megérezte azt a telepatikus kapcsolatot, azt viszont ezúttal nem érezte, hogy mire gondoltak. Aztán Dave rápillantott. – Valójában mit akar tudni, Stephanie? Árulja el!

18

– Maguk szerint meggyilkolták? – Ez volt az, amit Stephanie valójában tudni akart. A két öreg arra kérte, hogy tegye félre ezt a gondolatot, és ő így is tett, ám mivel a coloradói kölyökről szóló beszélgetés már a végéhez közeledett, úgy gondolta, meg fogják engedni, hogy újra felhozza a témát.

– Miért gondolja, hogy ez bármivel is valószínűbb a balesetnél, mindazok után, amiket elmondtunk? – kérdezte Dave, és őszintén kíváncsinak tűnt.

– A cigaretta miatt. A cigaretta majdnem biztosan szándékosan volt a zsebében. Csak nem gondolta, hogy másfél évbe telik, míg valaki észreveszi rajta azt a coloradói zárjegyet. Cogan azt hitte, hogy sokkal mélyrehatóbban és alaposabban nyomoz a rendőrség, ha holtan találnak egy ismeretlen és azonosíthatatlan férfit a tengerparton.

– *Igen!* – kiáltott fel Vince halkán, és megrázta az öklét, mint egy drukker, akinek a csapata gólt lőtt. – Jó kislány! Szép munka!

Voltak olyanok, akikre Stephanie, bár még csak huszonkét éves volt, neheztelt volna, ha lekislányozzák. De ez a gyér ősz hajú, vékony arcú, izzó kék szemű kilencvenéves férfi nem tartozott közéjük. Sőt el is pirult, annyira jólesett tőle ez a megszólítás.

– Cogan nem tudhatta, hogy két olyan barom foglalkozik majd az esetével, mint O'Shanny és Morrison – mondta Dave. – Nem tudhatta, hogy egyrészt egy végzős diáktól kell majd függenie, aki az utolsó néhány hónapot azzal töltötte, hogy mások aktatáskáit hurcolásztá, és másoknak rohangált kávéért, másrészt pedig két öreg fickótól, akik egy hetilapot szerkesztenek, amely csak egy hajszállal több a bolti szórólapoknál.

– Elég lesz, testvér! Ezek kemény szavak! – szólalt meg Vince a kezét felemelve, de vigyorogva.

– Szerintem Devane ügyes volt. Végül kiderült, hogy nagyon is ügyes volt – mondta Stephanie, aztán eszébe jutott Arla és a kis Michael (aki azóta már a húszas éveit tapossa), és így folytatta: – És Arla is. De Paul Devane és a maguk segítsége nélkül Arla Cogan sosem kapta volna meg a biztosítási összeget.

– Ebben van némi igazság – tűnődött el Vince, és Stephanie jót derült magában azon, hogy az öreg kissé zavarban van. Mint amikor valaki nagyon is jól *tudja*, hogy jót cselekedett. Manapság mindenki számára elérhető az internet; majdnem minden háztetön csinos kis lavór virít; már egyetlen halász sem száll tengerre GPS nélkül. Az emberek mégis tartják magukat a régi kálvinista szabályhoz: *A bal kezednek nem kell tudnia, mit csinált a jobb.*

– Mit gondolnak, mi történt? – tette fel a nagy kérdést Stephanie.

– Nem, Steffi! – mondta Vince kedvesen, de szigorúan. – Még mindig azt várja, hogy belibbenjen Rex Stout, vagy Ellery Queen kéz a kézben Miss Jane Marple-lal. Ha tudnánk, mi történt, ha lenne bármi ötletünk, végkimerülésig dolgoztunk volna rajta. És csssze meg a bostoni *Globe!* Az ügyből kikerekedett történetet az *Islander* címlapján hoztuk volna le. Lehet, hogy '81-ben *jelentéktelen* újságírók voltunk, és lehet, hogy most jelentéktelen *öreg* újságírók vagyunk, de nem vagyunk *halott* jelentéktelen, öreg újságírók. Én még mindig ugyanúgy vágyom a nagy sztorira.

– Én is – mondta Dave, aki időközben (valószínűleg a számlák miatt) odament az asztalához, de aztán a szék helyett inkább az asztal sarkára telepedett, és ott lóbálta hatalmas lábát. – Mindig is arról álmodtam, hogy egyszer lesz egy sztorink, amit az ország összes lapja lehoz, és valószínűleg ezzel az álommal is halok meg. Gyerünk, Vince, mondj el neki

mindent, amit csak akarsz! Nem fogja szétkürtölni. Már ő is közénk tartozik.

Stephanie szinte beleborzongott a gyönyörűségbe, de Vince Teague ezt mintha észre sem vette volna. Előrehajolt, és a lány világoskék szemébe fúrta a tekintetét; az ő szeme sokkal sötétebb kék volt: mint az óceán ragyogó napsütésben.

– Rendben – mondta. – Már jóval a zárjegy felfedezése előtt furcsának találtam azt, ahogyan Cogan meghalt, és azt is, ahogyan idejött. Kérdéseket tettem fel magamnak, amikor megtudtam, hogy volt nála egy doboz cigaretta, amelyből csak egy szál hiányzott, pedig legalább 6.30 óta a szigeten volt. A Bayside News nevű újságosnál már mindenkinek az agyára mentem. Vince elmosolyodott az emlékek hatására.

– Mindenkinek megmutattam Cogan képét, beleértve a takarítósrácot is. Meg voltam győződve arról, hogy ott vette azt a doboz cigarettát, hacsak nem egy automatánál, például a Vörös Tetőben, vagy a Shuffle Innben, esetleg a Sonny's Sunocó-ban. Úgy okoskodtam, hogy biztosan elfogyott a cigije, miközben a szigeten sétálgatott, ezért kellett vennie egy dobozzal. És *azt is* kiokoskodtam, hogy ha az újságosnál vette, nem sokkal tizenegy előtt kellett ott járnia, mert tizenegykor bezárnak. Ez megmagyarázná, hogy miért csak egy szálat szívott el, és csak egy új gyufát használt fel a halála előtt.

– De aztán megtudta, hogy nem is dohányzott – mondta Stephanie.

– Úgy van. A felesége ezt állította, amit Cathcart is megerősített. Később meggyőződésemmé vált, hogy az a cigarettásdoboz üzenet volt: *Coloradóból jöttem, ott keressenek.*

– Sosem fogjuk megtudni az igazságot, de mindkettőnk szerint üzenet volt – mondta Dave.

– *Jézusom!* – suttogta Stephanie. – Mit derített ki? Meddig jutott?

A két öreg ismét egymásra nézett, és majdnem teljesen egyforma mozdulattal megvonták a vállukat. – Az árnyak és a homály világába – felelte Vince. – Vagyis olyan helyekre, ahová a bostoni *Globe* egyetlen munkatársa sem tenné be szívesen a lábát. De van néhány dolog, amiben biztos vagyok. Akarja tudni, mik azok?

– Igen!

Vince lassan, de határozottan beszélt, mint az, aki tapogatózva halad egy nagyon sötét folyosón, amelyen azelőtt már sokszor járt.

– Szerintem Cogan tisztában volt vele, hogy a helyzete kétségbeejtő, ahogyan azzal is, hogy a halála után talán nem tudják majd azonosítani. Nem akarta, hogy ez megtörténjen, valószínűleg azért, mert félt, hogy a felesége tönkremegy majd anyagilag.

– Szóval megvette azt a doboz cigarettát, azt remélve, hogy nem szúr majd szemet – mondta Stephanie.

Vince bólintott. – Aha, és így is történt.

– De *kinek* nem szúr szemet a cigi?

Vince elgondolkodott, aztán folytatta a mondókáját, anélkül hogy felelt volna a lány kérdésére. – Lement a lifttel a földszinti előtérbe, majd onnan ki, az utcára. Ott már várt rá egy autó, amely elvitte a Stapleton reptérre, vagy be is vitette magát, vagy kiszállt a sarkon. Lehet, hogy rajta kívül csak a sofőr volt a kocsiban; de az is lehet, hogy volt ott még valaki. Ezt már sosem tudjuk meg. Korábban azt kérdezte, hogy Cogan viselte-e a kabátját, amikor aznap délelőtt elment az irodából, és én azt feleltem, hogy Grafikus George nem emlékezett, de mivel Arla sosem látta viszont azt a kabátot, Cogan valószínűleg magával vitte. Ha így történt, szerintem a kocsiban vagy a repülőn vethette le. És szerintem a zakóját is levetette. Azt a zöld dzsekit pedig kapta valakitől, vagy pedig már előre odakészítették neki.

– A kocsiban vagy a repülőn.

– Aha – helyeselt Dave.

– És a cigaretta?

– Nem tudom biztosan, de ha fogadnom kellene, arra fogadnék, hogy már nála volt – felelte Dave. – Tudta, hogy mi fog következni... akármi volt is *ez*. Szerintem a nadrágja

zsebében lehetett.

– Aztán később, a parton... – kezdte Stephanie, és lelki szemeivel látta Cogant, a coloradói kölyköt, amint ott, Hammock Beachen rágyújt élete első (és egyben utolsó) cigarettájára, aztán lesétál a vízhez, egyedül a holdfényben. Az éjféle holdfényben. Szippant egyet a fanyar, érdes, ismeretlen ízű füstből. Talán kettőt. Aztán a tengerbe dobja a cigit. Aztán... Aztán mi történt?

Mi történt?

– A gép Bangorban tette le – mondta Stephanie fanyar, érdes és önmaga számára is ismeretlen hangon.

– Aha – értett egyet Dave.

– És Bangorból Tinnockba jött.

– Aha. – Ez Vince volt.

– Ott evett egy sült krumplis haltálat.

– Úgy van – helyeselt Vince. – Ezt a boncolás is alátámasztotta. És az orrom is. Éreztem az ecet szagát.

– Akkorra már eltűnt a tárcája?

– Nem tudjuk – válaszolta Dave. – És már sosem tudjuk meg. De szerintem igen. Szerintem elveszítette a kabátjával, a zakójával és a normális életével együtt. És cserébe csak egy zöld dzsekit kapott, amelyet később szintén elveszített.

– Vagy ellopták a holttestéről – mondta Vince. Stephanie megborzongott. Nem tudta megállni.

– Átjön a Moose-Lookit-szigetre a hatóság komppal, kávéval és vizet visz Gard Edwicknek egy papírpohárban; vagyis teát visz a kormányosnak vagy révésznek.

– Ja – mondta Dave. Nagyon komolynak és ünnepélyesnek tűnt.

– Addigra már nincs tárcája és személyije, csak tizenhét dollárja és némi aprója, köztük talán egy orosz tízrubeles érme. Nem gondolják, hogy az az érme talán... Nem is tudom... Valamiféle azonosító cucc, mint a kémregényekben. Úgy értem, hogy akkor még dúlt a hidegháború Oroszország és az Egyesült Államok között, nem?

– Teljes gőzzel – felelte Vince. – De Steffi, ha maga egy orosz titkosügynökkel akarna találkozni, orosz pénzérmével mutatkozna be?

– Nem – ismerte el a lány. – De akkor miért volt nála? Csak arra tudok gondolni, hogy meg akarta mutatni valakinek.

– Nekem mindig is az volt az érzésem, hogy *ő kapta* valakitől – mondta Dave. – Talán egy darabka alufóliába csomagolt, hideg hátszínnel együtt.

– Miért? – kérdezte Stephanie. – Miért tett volna ilyet bárki is?

Dave megrázta a fejét. – Nem tudom.

– Találtak alufóliát a helyszínen? Esetleg a strand túlsó végében, a hínárban?

– O'Shanny és Morrison biztosan nem nézett körül – mondta Dave. – Vince és én viszont átnéztük egész Hammock Beachet, miután levették azt a sárga szalagot. Nem kifejezetten alufóliát kerestünk, hanem bármit, ami esetleg kapcsolatba hozható a holttesttel. Bármit. De semmit sem találtunk, csak szemetet; cukorkáspapírokat és hasonlókat. A szokásos.

– Ha a hús alufóliában vagy zacskóban volt, a kölyök valószínűleg a tengerbe dobta a csomagolást, azzal az egy szál cigarettával együtt – mondta Vince.

– A húsdarabka a torkában...

Vince halványan elmosolyodott. – Számtalan órát beszélgettem arról a húsdarabkáról Robinson dokival és dr. Cathcarttal is. Néhányszor Dave is csatlakozott hozzánk. Emlékszem, Cathcart egyszer (úgy hat-hét éve, és talán alig egy hónappal a végzetes szívinfarktusa előtt) azt mondta: „Úgy vájkál ebben a régi ügyben, mint egy gyerek, akinek kihullott egy foga, és állandóan a lyukban turkál a nyelve hegyével.” Azt gondoltam magamban: igen, igaza van, ez pontosan így van. Ez az ügy olyan, mint egy lyuk, amelyet, nem tudok nem piszkálni és

nyalogatni, és amelynek egyszerűen muszáj a mélyére hatolnom.

Amit a leginkább tudni akartam, az volt, hogy letolhatták-e azt a húsdarabot Cogan torkán a halála után. Akár ujjal, akár valamilyen eszközzel, például egy evőpálcikával. És ez a *maga* agyán is átfutott, nem igaz? Stephanie bólintott.

– Cathcart azt felelte, hogy lehetséges, de valószínűtlen, mert azt a húsdarabot igencsak összerágták. Nemcsak úgy, nagyjából, hanem rendesen, mint amikor az ember le is akarja nyelni. Már nem is hús volt, hanem, az ő szavaival élve, inkább csak „szerves pép”. Persze valaki más is megrághatta, de valószínűtlen, hogy utána tolták le a torkán, mert talán nem is lett volna elég ahhoz, hogy Cogan megfulladjon tőle. Tud követni?

Stephanie ismét bólintott.

– Cathcart *azt is* elmagyarázta, hogy a péppé rágott húst igen nehéz lenne eszközzel manipulálni. Minden bizonnyal szétesne, miközben a szájából a torokba nyomják. Ujjakkal talán meg lehetne oldani, de Cathcart szerint annak nyoma maradt volna, mégpedig valószínűleg kialakult volna a hulla állkapcsa. – Vince elgondolkodott, aztán megrázta a fejét.

– Van erre egy orvosi szakkifejezés, de nem emlékszem rá.

– Meséld el azt is, hogy mit mondott Robinson! – mondta Dave szikrázó tekintettel. – Végül ezzel sem mentünk sokra, de én mindig is úgy éreztem, hogy lehetne kezdeni vele valamit.

– Azt mondta, léteznek mindenféle izomernyesztők, néhány eléggé különleges és ritka, és Cogan éjféli csemegéjét esetleg valami ilyesmivel itatták át – mondta Vince. – Az első néhány falatot rendben lenyelte, ami megmagyarázná a gyomortartalmát, de aztán hirtelen jött egy falat, amelyet képtelen volt lenyelni, miután megrágta.

– Ez az! – kiáltott fel Stephanie. – Az pedig, akitől a húst kapta, csak ült, és végignézte, hogy megfullad! Aztán a szemeteskukának támasztva felültette a hullát, és elvitte a maradék húst, hogy ne lehessen megvizsgálni! Nem is sirály lopta el! Ez...

– A lány elhallgatott, és kérdően nézett a két öregre.

– Miért rázzák a fejüket?

– A boncolás, kedvesem – mondta Vince. – Semmi ilyesmit nem találtak a vér gázkromatográfiai elemzése során.

– De ha valami eléggé különleges méreg volt...

– Mint egy Agatha Christie-regényben? – szakította félbe Vince mosolyogva, és rákacsintott. – Hát, talán... De ott volt az a húsdarabka is a torkában, ne feledje!

– Ó, tényleg. Dr. Cathcart megvizsgáltatta, ugye? – kérdezte Stephanie egy kicsit lelombozódva.

– Aha – felelte Vince. – Igen. Lehet, hogy csak vidéki versenyzők vagyunk, de néha *mi is* szoktunk gyanakodni. És azon a megrágott húsdarabon a méreghez legközelebb álló dolog csupán egy kis só volt.

Stephanie elgondolkodott, aztán nagyon halkán azt mondta: – Talán valami olyasmi volt, ami egy idő után felszívódik.

– Aha – mondta Dave, majd, miután a nyelvével megpiszkálta az egyik hátsó fogát: – Ahogyan a Parti Fények egy-két óra múlva.

– Vagy a *Lisa Cabot* legénysége – tette hozzá Vince.

– És nem tudják, hová ment Cogan, miután leszállt a kompról.

– Nem, kedvesem – válaszolta Vince. – Több mint huszonöt éve keresgélünk, de egy lelket sem találtunk, aki azt állítja, látta őt, mielőtt Johnny és Nancy április 24-én reggel negyed hét körül megtalálta a holttestét. És csak úgy, az utókor számára megjegyezném (nem mintha bárki is készítené feljegyzéseket): nem hiszem, hogy valaki kivette a kezéből a maradék húst, miután az utolsó falattól megfulladt. Szerintem egy sirály lopta el, ahogyan mindig is feltételeztük. De a fenébe is, most már *tényleg* mennem kell.

– Nekem pedig hozzá kell látnom azokhoz a számlákhoz – mondta Dave. – De azt hiszem,

előtte még tennem kell egy kis kitérőt. – Ezzel elvánszorgott a mosdó irányába.

– Azt hiszem, jobb, ha nekilátok ennek a rovatnak – mondta Stephanie. Aztán félig nevetve, félig komolyan kitért belőle: – Istenem! Bárcsak mégse mondták volna el ezt a sztorit! Hetekbe fog telni, mire kiverem a fejemből!

– Mi már huszonöt éve nem tudjuk kiverni a fejünkből – mondta Vince. – És most már legalább érti, miért nem meséltük el annak a fickónak a *Globe*-től.

– Igen, értem. .

Vince elmosolyodott, és bólintott. – Minden rendben lesz, Stephanie, higgye el! – Barátságosan megpaskolta a lány vállát, aztán elindult az ajtó felé. Útközben felkapta keskeny jegyzetfüzetét az asztalán lévő rumli tetejéről, és begyúrta a hátsó zsebébe. Kilencvenéves létére még mindig könnyedén mozgott, csak a háta görnyedt meg kissé az évek súlya alatt. Igazi úriember lévén fehér inget és nadrágtartót viselt. Félúton megállt és visszaneézett. A lemenő nap sugarai glóriává változtatták vékony szálú, ősz haját.

– Örülünk, hogy itt van – mondta. – Azt akartam, hogy tudja.

– Köszönöm – mondta Stephanie, és remélte, nem hallatszott a hangján, hogy mindjárt elsírja magát. – Itt minden olyan csodálatos. Először egy kicsit kételkedtem, de... De most már én is elmondhatom ugyanezt: örülök, hogy itt lehetek.

– Gondolt arra, hogy marad? Szerintem igen.

– Igen. Arra mérget vehet.

Vince komoly arccal bólintott. – Már beszélünk erről Dave-vel. Ráférne a csapatra egy kis vérfrissítés. Egy kis fiatalos lendület.

– Ugyan már, maguk még hosszú évekig bírják a munkát.

– Ó, igen – vágta rá Vince, mintha ez teljesen természetes lenne. Hat hónappal később meghalt. Stephanie, amikor a hideg templomban üldögélve jegyzetelt a szertartásról a saját keskeny jegyzetfüzetébe, azt gondolta: *Tudta. Érezte, hogy közeleg.* – Még van jó néhány évem. Mégis örülnék, ha maradna. Nem kell most választ adnia, de nyugodtan vegye ezt ajánlatnak!

– Rendben. És azt hiszem, mindketten tudjuk, mi lesz a válasz.

– Akkor jó – mondta Vince. Ismét elindult az ajtó felé, aztán még egyszer utoljára visszafordult. – Mára vége a tanításnak, de azért elmondhatnék még valamit a szakmánkról?

– Persze.

– Ezernyi különféle újság van, és több *tízezren* írnak ezeknek az újságoknak, mégis, csupán kétféle történet létezik. Ott vannak a hírek, amelyek általában nem is igazi történetek, hanem csak az eseményekről szóló beszámolók. *Nem is kell* igazi történeteknek lenniük. Az emberek csak gyorsan átfutják ezeket a címlaphíreket, mert érdeklő őket mások szenvedése és tragédiája, mint ahogyan az autópályán lelassítanak, hogy megnézzék egy baleset színhelyét, aztán mennek is tovább. De vajon mit találnak az újságban, ha bele is lapoznak?

– Cikkeket – felelte Stephanie Hanrattyre és az ő megmagyarázhatatlan rejtélyeire gondolva.

– Úgy van. És azok már *tényleg* igazi, kerek történetek. Mindegyiknek van eleje, közepe és vége. Ezért számítanak jó hírnek, Steffi. Mindig jó hírnek. Még akkor is, ha a történet egy templomi titkárnőről szól, aki valószínűleg kinyírta a fél gyülekezetet a pikniken, mert a szeretője elhagyta. Még ez is jó hír. És tudja, miért?

– Nem tudom.

– Tudnia kell! – szólalt meg Dave a mosdóból kilépve, még mindig a kezét törölgetve. – Ha ebben a szakmában akar dolgozni, és érteni is akarja, amit csinál, akkor tudnia kell – mondta, és a szemetesbe hajította a papírtörülközőt.

Stephanie elgondolkodott. – Azért számítanak jó hírnek, mert van végük.

– Úgy van! – kiáltott fel Vince boldogan, és az ég felé emelte a kezét, mint egy prédikátor. – Van *megoldásuk!* Van *lezárásuk!* De van a dolgoknak eleje, közepe és vége a való életben,

Stephanie? Mit súgnak a tapasztalatai?

– Az újságírásban még nincs sok tapasztalatom – válaszolta a lány. – Csak az egyetemi újság, és tudják, az itteni Művészet és affélék rovat.

Vince legyintett. – Mit súg a szíve és az esze?

– Hogy az élet általában nem így működik – felelte Stephanie, és egy bizonyos fiatalemberre gondolt, akivel lesz majd egy kis gondja, ha úgy dönt, hogy a négy hónapos gyakorlata után is itt marad... és az valószínűleg nem lesz kellemes kötelesség. Nem *lenne* kellemes kötelesség. Rick rosszul fogadná a hírt, mert Rick szerint a történetnek nem így kell folytatódnia.

– Még soha életemben nem olvastam olyan cikket, amely szó szerint igaz volt – mondta Vince lágyan –, de a hazugságok általában jól mutatnak az újságokban. Ez a sztori viszont nem mutatna jól. Hacsak... – Vállat vont.

Stephanie először nem értette, mit jelentett az a vállrándítás. Aztán eszébe jutott, amit Dave mondott, szinte haragosan, nem sokkal azután, hogy kiültek a tornácra a késő augusztusi napsütésbe:

A miénk. Egy fickó a Globe-tól, egy nem helybéli fickó csak elszarna.

– Ha odaadták volna ezt a sztorit Hanrattynek, *felhasználta* volna, ugye? – kérdezte a lány.

– Nem a tulajdonunk, így aztán nem rendelkezhetünk fölötte – mondta Vince. – Azé, aki kideríti az igazságot.

Stephanie mosolyogva megrázta a fejét. – Ez nem igaz. Hiszen maga és Dave az utolsó két élő ember, aki tud a sztoriról.

– Eddig így is volt – mondta Dave. – De most már maga is tud róla, Steffi.

A lány egy bólintással fogadta a megjegyzésbe csempészett bókot, aztán kérdő tekintettel újra Vince Teague felé fordult. Az öreg elnevette magát.

– Azért nem beszélünk neki a coloradói kö-lyökről, mert az igazi megmagyarázhatatlan történetből csak egy újabb cikket kreált volna – mondta. – Nem hiszem, hogy megváltoztatta volna a tényeket, de biztosan kihangsúlyozott volna egy részletet (mondjuk, a nyelést gátló izomernyesztő ötletét), miközben valami mást talán kihagyott volna.

– Például azt, hogy ebben az esetben ilyesmire semmi sem utalt – mondta Stephanie.

– Aha, talán azt, talán valami mást. És vagy egyedül, magától tette volna mindezt, mert történetet alkotni abból, ami valójában nem történet, ebben a szakmában bizonyos idő után az ember szokásává válik, vagy a szerkesztője küldte volna vissza neki a cikket, hogy írja át.

– Vagy, ha szorít az idő, a szerkesztő saját maga írta volna át – szúrta be Dave.

– Ja, ez a szerkesztők közismert tulajdonsága – helyeselt Vince. – A lényeg, hogy a coloradói kölyök minden bizonnyal Hanratty New England-i Megmagyarázhatatlan Történetek című sorozatának hetedik vagy nyolcadik részeként végezte volna; az emberek kb. tizenöt percig álmélkodtak volna rajta vasárnap, hétfőn pedig lett volna min csámcsogniuk.

– És a sztori már nem lett volna a maguké – jegyezte meg Stephanie.

Dave bólintott, Vince viszont csak legyintett, mintha azt akarta volna mondani: *O, ugyan mari* – Azt még csak elviselném valahogy. Ami viszont sokkal nagyobb gond, az az, hogy hazugságokat állított volna egy emberről, aki már nem él, és nem tudja megcáfolni a leírtakat. Azt már *nem* viselném el. És nem is kell. – Az órájára pillantott. – Na, én már itt sem vagyok. Az utolsó zárja be maga után az ajtót, rendben?

Ezzel Vince elment, aztán Dave a lányhoz fordult. – Van még kérdése?

Stephanie felnevetett. – Legalább száz, de azt hiszem, sem maga, sem Vince nem tudja megválaszolni őket.

– Addig jó, amíg nem fárad bele a kérdésbe – mondta Dave, majd az íróasztalához ment, leült, és nagy sóhajjal maga elé húzott egy halom papírt. Stephanie is elindult az asztala felé, de útközben megakadt a tekintete a szoba túlsó végében, Vince rumlis asztalával szemben lévő, hosszú falújságon. A bal fele tele volt régi *Islander*-címlapokkal; nagy részük már

megsárgult és számfűles volt. Fenn a sarokban, a többitől elkülönítve az 1952. július 9-i szám címlapja kapott helyet. A főcím ez volt: TITOKZATOS FÉNYEK BŰVÖLTÉK EL A HANCOCKIAKAT. Alatta pedig egy fénykép, egy bizonyos Vincent Teague-nak dedikálva; aki akkoriban csupán harminchét éves lehetett, ha minden igaz. A hullámos, fekete-fehér képen egy baseball-pálya volt látható, a végében egy hirdetőtábla a következő felirattal: A „HANCOCKI FAVÁGÓK” MINDIG HOZZA A PONTOT! A képet mintha alkonyatkor készítették volna. A rozoga, fedetlen lelátón néhány felnőtt állt, és az égre bámult. A bíró is, aki szétterpesztett lábbal állt a hazai bázisnál, jobb kezében a maszkját szorongatva. Egy csoport gyerek (valószínűleg a vendég csapat) a harmadik bázis körül gyűlt össze, és olyan szorosan álltak egymás mellett, mintha egymás közelségéből próbáltak volna erőt meríteni. A többi gyerek, farmerben és HANCOCKI FAVÁGÓK feliratú mezben, a belső mezőben álldogált, és mindannyian felfelé néztek. A kisfiú pedig, aki éppen dobni készült, a dobódombon állva mutatott a kesztyűjével a nem sokkal a felhők alatt díszelgő egyik fényes körre, mintha meg akarná érinteni a rejtélyt, magához húzni és kitárni a szívét, és megtudni a történetét.

Utószó

Akár tetszett Önnek *A coloradói kölyök*, akár nem (azt hiszem, ebben az esetben nem létezik középút, és ez rendben is van így), Scott barátomat illeti az elismerés, ahogyan a szitkok is. Tőle kaptam ugyanis az újságcikket, amely alapján ez a könyv megszületett.

Minden regényíróót bőven ellátnak az ismerősei újságból kivágott cikkekkel, mert meg vannak győződve arról, hogy fantasztikus könyv kerekedik majd a témából. „Csak egy icipicit kell változtatnod rajta”, mondja az illető optimista mosollyal. Nem tudom, más írók hogy vannak ezzel, de nekem sosem ment, szóval amikor Scott átadott egy borítékot egy maine-i újságból kivágott cikkel, ugyanerre számítottam. De mivel jó anyám nem egy hálátlan dögöt nevelt belőlem, megköszöntem, hazavittem, és az íróasztalomra dobtam a borítékot. Egy-két nappal később felnyitottam, és elolvastam a benne lévő cikket, amely azonnal meghihletett.

A cikket később elveszítettem, és mivel ez egyszer a XXI. század nagy találmánya, a mindentudó Google sem volt segítségemre, emlékezetből összegeztem a történeteket, ami köztudottan megbízhatatlan forrás. Ebben az esetben azonban ez mit sem számít, mivel az a cikk csupán a könyv lapjain lángoló tüzet belobbantó szikra volt, és nem maga a tűz.

Az újságvágást széthajtva azonnal megakadt a tekintetem valamin: egy élénkpiros retikülről készült rajzon. A történet a retikül tulajdonosáról, egy fiatal nőről szólt. Egy apró maine-i sziget egyik városkájának a főutcáján látták sétálgatni, és az a piros retikül volt a kezében. Másnap holtan találták a sziget egyik strandján, *nix* retikül, *nix* személyazonosság. Még a halála oka is rejtély maradt, mert bár végül azt írták a halotti anyakönyvi kivonatba, hogy vízbe fulladt, és talán az alkoholnak is köze volt a dologhoz, ez a diagnózis a mai napig csupán feltételezés.

Végül aztán azonosították a fiatal nőt, de addig a földi maradványai hosszú, magányos hónapokat töltöttek egy kriptában. Eme történet hatására újra megízlelhettem azt a rejtélyt, amelyet a Cranberry-hez és Monheganhez hasonló maine-i szigetek a számomra mindig is tartogattak: a közösség, együvé tartozás és a magány, elhagyatottság ellentétes, furcsamód mégis egymást kiegészítő érzését. Kevés olyan hely van Amerikában, ahol a Kis belső világ és az egész Nagyvilág közötti határvonal ilyen mély és határozott. A szigetlakók szíve csordultig van melegséggel és szeretettel az övéik iránt, viszont féltőn őrzik a titkaikat a kívülállóktól. És – ahogyan Agatha Christie olyan emlékezetesen bemutatja a *Tíz kicsi indián*-ban –, nincs még egy akkora zárt szoba, mint egy sziget, még ha tiszta nyári délutánokon úgy tűnik is, hogy a szárazföld csupán egyetlen hosszú lépésre van; egyetlen más hely sem lehet ilyen tökéletesen megfelelő a rejtélyek számára.

Eme könyv fő témája maga a rejtély. Tisztában vagyok azzal, hogy sok olvasó becsapva érzi magát, sőt rettenetesen dühös, amiért nem írtam le a rejtély megoldását. Talán azért, mert nem voltam képes kitalálni egy megoldást? A válasz: nem. Ha megoldoztattam volna az agyamat (ahogyan Richard Adams írja a *Shardik* előszavában), valószínűleg vagy fél tucat megoldást kitaláltam volna, három eléggé jót, kettő túrhető és egy harmatgyengét. Gyanítom, hogy a legtöbb kedves olvasó már tudja, melyek lettek volna ezek a megoldások. De jelen esetben – ebben a nagyon *kemény* esetben – tényleg nem érdekel a megoldás, csakis maga a rejtély. Mert maga a rejtély volt az, ami miatt nap nap után leültem a számítógépem elé.

Hogy törődtem-e a két öreg szivarral, akik a szabadidejükben szüntelenül ezen az eseten rágódtak, miközben hosszú évek teltek el, és ők egyre csak vénültek? Igen. Hogy törődtem-e Stephanie-val, akit nyilvánvalóan vizsgáztatnak ezek a kedves, ám szigorú bírúk? Igen – akartam, hogy átmenjen a vizsgán. Hogy örültem-e minden apró felfedezésnek, minden halvány reménysugárnak? Persze. De a legnagyobb ösztönző erővel maga a coloradói kölyök hatott rám, aki a kukának támasztva, élettelenül mered az óceánra; rendellenesség, lehetetlenség, amely még a legnaivabb emberek hiszékenységét is próbára teszi. És talán egy kicsit túl is feszíti a húrt. Végül már nem is érdekelt, hogyan került oda; csak bámultam

lélegzet-visszafojtva, hogy *tényleg ott van* – mint amikor az ember csalogányt lát a sivatagban.

És persze kíváncsi voltam, hogyan birkóznak meg az általam teremtett figurák ezzel a ténnyel. Kiderült, hogy egészen jól. Büszke voltam rájuk. Most pedig kíváncsian várom a leveleket, az elektronikus és a csigalassúságú verziókat is, hogy megtudjam, *maguk* hogyan boldogulnak a coloradói kölyökkel.

Nem akarom ismételni önmagam, de mielőtt elbúcsúzom, Kedves Olvasó, megkérem, hogy gondolkozzon el egy kicsit a következőn: Valójában rejtélyek *halójában* élünk, és egyszerűen olyannyira megszoktuk már ezt, hogy a *rejtély* szót kihúztuk szótárunkból, és egy másikkal helyettesítettük, amelyet sokkal jobban szeretünk: *valóság*. Honnan jöttünk? És hol voltunk, mielőtt idejöttünk? Fogalmunk sincs. Merre tartunk? Fogalmunk sincs. Sok egyház biztosít bennünket afelől, hogy tudja a választ a kérdésekre, de a legtöbben azért titkon gyanítjuk, hogy ez csak az adományok begyűjtése érdekében hangoztatott porhintés. És miközben zuhanunk az Akárhoz felől a Gőzünk Sincs felé, egyfajta kötelező kidobást játszunk. A bombák néha felrobbannak, a repülőgépek néha rendben földet érnek, a vérvizsgálat eredménye néha negatív, a biopszia eredménye pedig néha pozitív. Az a szörnyű telefonhívás legtöbbször nem az éjszaka közepén érkezik, de néha igen, viszont mindkét esetben tudjuk, hogy végül tövig nyomott gázpedállal fogunk rohanni a rejtély felé.

Örület, hogy képesek vagyunk együtt élni mindezzel, és közben epeiméjűek maradunk, de van benne valami gyönyörűség is. Én azért írok, hogy kiderítsem, mit is gondolok valójában. *A coloradói kölyök* írása közben pedig arra jöttem rá, hogy talán – csak *talán* – a rejtélyek gyönyörűsége az, ami lehetővé teszi, hogy épelméjűek maradjunk, miközben törékeny testünket próbára téve száguldozunk az élet pusztító versenyén. Mindig meg akarjuk érinteni az égi fényeket, és mindig meg akarjuk tudni, honnan jött a coloradói kölyök (a világ ugyanis tele van coloradói kölyökkel). Az akarás pedig talán még a tudásnál is jobb. Ebben nem vagyok biztos; csupán sejtem. De ha most azt mondják, pocsek munkát végeztem, hiszen nem mondtam el végig a történetet, azt kell felelnem, hogy tévednek.

És ebben *teljesen biztos* vagyok.

Stephen King 2005. január 31.

Európa Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó Barna Imre igazgató
A tördelés az SZBE Stúdió munkája
Nyomta a Kinizsi Nyomda Kft.
Felelős vezető Bördős János igazgató
Készült Debrecenben, 2008-ban
Felelős szerkesztő Palkó Katalin
A borító Odegnál Róbert munkája
Készült 8,92 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 978 963 07 8595 2
www.europakiado.hu